

A JA O
ENSIMMÄINEN
JA
VIIMEINEN

KIRJOITTANUT
J. R. HANNULA

A ja O
Ensimmäinen ja viimeinen

A ja O

Ensimmäinen ja Viimeinen

Kirjoittanut
J. R. HANNULA

TAMPEREELLA
P. E:n KANNATUSLIITTO

SISÄLLYSLUETTELO:

	Siv.
I Elomme ohjemitat	5
II Patmoksessa	17
III Uusi Jerusalem	35
IV Uusi Patmos	53
V Lohikäärme ja kaksi petoa	69
VI Vaimo, aurinko verhonaan ja kuu hänen jalkojensa alla	83
VII Pimeydestä valoon	97
VIII Älä ole pahaa vastaan	114
IX Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä ..	130
X Väärä ja oikea arviointi eli tuomio	142

I

ELOMME OHJEMITAT

Yritämme jälleen keskittyä ja syventyä teosofis-kristosofiseen elämänymmärrykseen. Aluksi meillä on erikoisena aiheenamme: elomme ohjemitat.

Voimme aloittaa pienestä vertauskuvasta, jonkunlaisesta mitalista, jossa on kaksi puolta. Onhan joskus sanottu, että annas kun kääntyy mitalin toinen puoli, silloin voi tapahtua yllätys. Asianomainen voi vaikkapa ällistyksekseen huomata, että asia ei ollutkaan niinkuin sen luultiin olevan.

Mitali sopiikin monella tavalla vertauskuvaksi. Sellainen on esim. yksi vuorokausi. Siinä on kaksi puolta: yö ja päivä. Suurempi mitali on yksi vuosi, jonka kahtena puolena ovat kesä ja talvi.

Sitten puhutaan myös Jumalan päivistä ja vuosisista. Ihmiselämässä muodostaa suuremman mitalin yksi persoonallisuus. Siinäkin on kaksi puolta. Yksi on tämä mainen elämä, joka alkaa lapsen syntymässä ja päättyy ruumiilliseen kuolemaan. Mitalin toinen puoli avautuu kuolemassa ja kuolemanjälkeisessä elämässä.

Tässä voimmekin heti panna merkille, että meidän länsimaaisessa sivistyksessämme on oltu sillätavoin yksipuolisia, että joko ei ole lainkaan piitattu mitalin toisesta puolesta, kuolemanjälkeisestä elämästä, tai on siitä ollut ylen umpimähkäisiä ja suorastaan taikauskoisia käsityksiä. Niinpä tietäjät sanovatkin, että länsimaalaiselle on suuri yllätys, kun hänelle kuolemassa avautuu mitalin toinen puoli. Sillä silloin hän huomaa, että asiat eivät ole ollenkaan siten kuin oli luultu.

Mutta tämä johtaa kysymään: eikö mitalin toinen puoli tee itseään mitenkään tunnetuksi tässä ruumiillisessa elämässä?

Tähän on vastattava myöntävästi. Mitalin toinen puoli tekee itsensä moninaisella tavalla tiettäväksi. Se ilmenee jo aivan ruumiillisessakin elämässä. Me emme ole noin vain isäntiä omassa ruumiissamme. Meissä on kuin joitain näkymättömiä käskijöitä, voimia, työvouteja, joita me ehkä näkisimmekin, jos osaisimme katsella sieltä mitalin toiselta puolelta.

Yksi tuollainen näkymätön työvouti on — nälkä. Hänen määräyksiään meidän on toteltava ja toteltava huolimatta siitä, vaikka kuvittelisimme olevamme mitä tahansa yksinvaltijaita.

Nälkävoutiin liittyy kuin sisaruksina alastomuuden ujous ja tarve suojella itseämme liian suurilta lämpövaihteluilta. Meidän on hankkiminen vaatteita ja asuntoja. Ja niin meillä on heti ainakin kolminainen työvouti, sellainen, joka itse on piilossa, ehkä siellä mitalin toisella puolella, mutta jonka määräyksiä meidän on täytettävä.

Tämä kolminainen näkymätön työvouti onkin aikojen vierieessä kannustanut moninaisiin puuhiin ja saanut meidät luomaan suurenmoisen talouselämän. Samalla se meitä valmistaa ja kannustaa siirtymään seuraavan voudin työhuoneeseen. Se vouti on edellistä vaativampi. Se ei tyydy vain työteliäisyyteen ja ahkeruuteen sinään, vaan se sen lisäksi vaatii moraalia, siveellistä ryhtiä. Emme saa ottaa tai omistaa toistemme aikaansaannoksia ilman keskinäistä sopimusta. Täytyy ylläpitää siveellistä järjestystä. Ja niin on vähitellen muodostunut yhteiskunta, valtio oikeuslaitoksineen, tuomioistuimineen jne.

Näissä kahdessa työhuoneessa, joissa näkymätön mahti johtaa, valmistetaan meitä avautumaan kolmanteen työhuoneeseen. Sen työhuoneen näkymätön mahti vaatii meitä hankkimaan tietoa, oppia, sivistystä, valistusta. Ja niin olemme luoneet monipuolisen uskonnollisen, tieteellisen, taiteellisen valistus- ja sivistystoiminnan.

— — —

Täten ovat näkymättömät voimat — sanokaamme: sieltä mitalin toiselta puolelta — kannustaneet meitä luomaan kolmenkertaisen yhteiselämän: talouselämän, valtio- ja sivistyselämän. Ja kaikessa tässä olemmekin saavuttaneet erinomaisen taitavuuden, tehokkuuden, sanoisinko täydellistyneisyyden. Niinpä talouselämän alalla on jo yleensä kyetty saavuttamaan ylijäämää, ylituotantoa.

Mutta juuri tuo täydellistyneen tiedon, taidon ja tehostuneisuuden saavutus — etenkin ylijäämän saavutus — herättää kysymään: onkohan vielä joku

neljäs työhuone salaperäisine johtajineen, ja että kannustaneekohan elämä meitä siirtymään siihen? Onhan johdonmukaista ajatella, että kun ollaan saavutettu täydellistyminen jossain elämänkoulun jaksossa, niin on opittava siirtymään tai avautumaan seuraavaan jaksoon.

Tästä herää eräs välikysymys: jos ollaan kovin kiintyneitä siihen elämänkoulun jaksoon, jossa jo ollaan saavutettu ylituotannollista taitavuutta, niin meitä lienee vaikea saada siirtymään uuteen jaksoon, etenkin kun aavistamme, että uudessa jaksossa me emme suinkaan olisi täydellistyneitä taitureita, vaan kukaties joutuisimme jälleen aloittamaan alusta, ikäänkuin aakkosista.

Myös on asiallista ajatella, että tuollaisessa ylime-novaiheessa Elämä asettaa jonkun kysymyksen, johon olisi osattava vastata. Tämänkin kysymyksen valaisemiseksi voimme jälleen turvautua erääseen vanhaan symboliin. Tarkoitamme egyptiläistä Sfinksiä. Näkymättömänä Sfinksi — joka tällöin edustaisi sitä mahtia, joka tahtois siirtää meidät neljänteen työhuoneeseen — kysyy: »Tiedätkö sinä, joka olet niin erinomaisen etevä, taitava ja melkein-pä täydellinen, tiedätkö mitä varten elät, mitä varten olet olemassa?»

Jos tähän kysymykseen osaisimme oikein vastata, silloin nähtävästi joutuisimme siirtymään neljänteen työhuoneeseen. Mutta ellemme osaa oikein vastata, silloin on myös ymmärrettävää, että elämän salaperäinen Sfinksi meidät jollain tavalla »nielee», niinkuin Sfinksin yhteydessä on sanottukin.

Ja nyt me ymmärrämme erään asian. Elämä kehittyi kokonaisuudessaankin. Onhan puhuttu tuomiokaudesta, on sanottu, että Kristus on ottanut Karman johdon käsiinsä. Voimme ymmärtää tuleemme aikaan, jolloin ihmiskunnan kokonaisuudessaan — aluksi ainakin sen henkisesti johtavien valiojoukkojen — on osattava ratkaisevasti siirtyä neljänteen työhuoneeseen. Ellei näin tapahdu, silloin elämämme ei ole enää normaalia. Se muodostuu luonnottomaksi. Luonnottomuus näkyy räikeämmin siinä, että me ihmiskuntana joudumme itse tuhmaamaan omat erinomaisen täydellistyneet aikaansaannoksemme. Me joudumme tällöin olemaan Sfinksi itse itsellemme. Sfinksi saa meidän käsissämme sodan muodon, joka nielee kaiken.

Näinollen meidän on etsittävä sitä vastausta, jonka antaminen Sfinksin kysymykseen oikeuttaa meidät siirtymään neljänteen työhuoneeseen. Oikean vastauksen saamme sisäiseltä Jumalaltamme, mutta myös ihmiskunnan viisaimmilta olennoilta, Mestareilta. Vastaus on lyhyesti seuraavanlainen: »Me olemme jumalsyntyisiä henkiolentoja, ja sellaisina meidän on kulkeminen itsekasvatuksen kautta ihmisyyden tietä kohti jumalallista täydellisyyttä, sellaista, joka on taivaallisella Isällämme».

Mikäli näin osaamme sekä älyllisesti että käytännöllis-siveysopillisesti vastata, sikäli emme tarvitse joutua Sfinksin nielemiksi, vaan meille voi avautua neljäs työhuone, varsinainen henkisyyden, ihmisyyden elämä.

— — —

Tässä taustassa voimme sitten kysyä: miten nyt on yleisen sivistyksemme laita? Onko siinä ihmisyyden harjoitus kunniassa ja ohjelmassa? Totuus on, että niin ei ole asianlaita. Vuorisaarnassa esitetylle ihmisyyden ihanteelle ei sivistyksessämme anneta mitään varsinaista, käytännöllistä arvoa. Karkea sijaissovitussoppi tekee sen, että kirkkoissamme on Vuorisaarnan ihmisyysohjelma kokonaan syrjäytynyt. Tieteellis-filosofinen käsitys on taas omalla tavallaan mennyt materialistiseksi. Yliopistonkin arvovallalla esitetään sellainen ajatus, että ihminenkin on vain aineellinen olento, joka kuolemanjälkeen ei enää ole olemassa. Kuitenkin he kannustavat jaloön elämään senvuoksi, että siten jalostaisimme sitä ainetta, josta olemme kokoonpantuja. He sanovat: kun kuollessamme aine palautuu luonnon elementteihin, ja kun me olemme sitä ainetta jalostaneet, niin seuraavat sukupolvet saavat siten hienomman ruumiin, hienorakenteisemmat aivot.

Kun ajattelemme tätä hienostuneen materialismin elämänkäsitystä, huomaamme sen olevan läheistä sukua kasvikkunnan ihanteelle, siis sellaiselle ihanteelle, joka ei riitä ihmiselle. Kasvikunnalla luonnollisesti on oma jumalallinen ihanteensa, ja ulkonaisesti se tekee tärkeätä työtä luonnon yhteisessä taloudessa. Kasvikunnasta saamme esim. puita, joista rakennamme asuntoja, ja käytämme niitä monella muulla tavalla. Kukillaan kasvikkunta kaunistaa ke-dot, ja ne kaunistavat asuntojamme. Viljallaan ja hedelmillään se antaa meille ravinnon. Samalla kasvikkunta jalostaa maata, tekee multaa. Näinollen kas-

vikunnan työ — noin pinnallisesti katsoen — vastaa jotakuinkin sitä aatetta, jonka hienostunut materialismi yrittää — vaikka erheellisesti — ihmiselämälle antaa. Aate on kyllä jumalallinen sekin, mutta se sopii vain kasvikunnalle. Kun sellaista aatetta yritetään sovelluttaa ihmiselämään, muodostuu se todelliseksi epäjumalan palvonnaksi, ja on kohtalokasta ihmiselle.

Edelleen ajatellessamme nykyisen sivistyksemme elämäнкäsitystä huomaamme, että siihen läheisesti liittyy se ihanne, mikä kuuluu eläimille, vaikka sekin pahasti vääristyneenä. Eihän johtavassa sivistyksessämme yleensä oteta malliksi, esikuvaksi, Ihmistä, Mestaria, Kristusta, vaan joku eläin, etupäässä leijona, tiikeri, susi yhdeltäpuolen, ja toiselta puolen joku ovela kettu, tai väärää nöyryyttä kuvaava matelija, myrkyllinen käärme. Kulttuurimme huippupurkauksissa, sodissa, kaikki nämä eläimelliset ominaisuudet kutsutaan ja päästetään täysin valloilleen. — Tähän liittyy läheisesti eläimellinen aisti-filosofia. Muinaisessa Kreikassa oli eräs Epikuros niminen filosofi. Hän oli siksi vaikutusvaltainen tekijä, että häntä yhä mainitaan. Epikuros opetti nimenomaan, että elämä on tehtävä sisältörikkaaksi aistinautunnoilla. Sukupuolielämä oli tässä tärkeänä välikappaleena. Siitä oli otettava irti mitä siitä irti sai. — Tämä epikurolaisuus vaikuttaa nykyisessäkin sivistyksessämme. Hämmästyksellemme saamme jopa johtavalta kirkolliselta ja tieteelliseltä taholtamme kuulla annettavan tuollaiseen

aisti-filosofiseen suuntaan meneviä neuvoja ja ohjeita sukupuolielämän suhteen.

Täten olemme joutuneet toisen epäjumalan, eläinhanteen lumoihin; ja tietysti tärvelleet senkin. Sillä eläinkunnassa kaikki eläimellisyys, sukupuolisuuskin, pysyy luonnon määräämissä rajoissa. Mutta kun ihminen liittää siihen älynsä, tulee siitä turmeleva luonnottomuus.

Kolmanneksi epäjumalaksi on ihmiskuntaan pääsyt vaikuttamaan se ihanne — ja taasenkin tietysti vääristyneenä — ,joka vaikuttaa kivikunnan takana. Tämä on syytöksen, koston, telauksen ihanne. Se on turmiollinen ja kohtalokas ihanne ihmiselle. Sillä kivikunta, joka fyysillisesti on horroksissa, näennäisesti kuolleessa tilassa, ei pyri kuolemaan, vaan elämään.

Juuri nämä ihmiselle vieraat ihanteet johtavat siihen, että ajaudumme omatekoiseen tuhoon. Sodan yhteydessä nuo väärät ja turmeltuneet ihanteet erikoisesti tehostuvat. Kasvikunnan vääristynyt ihanne näyttäytyy siten, että ihmisiä kaadetaan vain kuin puita metsässä. Ja toiseksi siten, että sotilaat puetaan ikäänkuin he olisivat joitakin koristepuutarhan tuotteita, kuin kävelemään lähteneitä tulppaneja. Suurtuhon johtajat joutuvat aina ensimmäisille sijoille, ikäänkuin näyteikkunoihin, koristeiksi korokkeille.

Ja sitten eläimellinen, tiikerimäinen temmellys, verinen möly ja mekastus. Ja epikurolainen aisti-filosofia. Se lehahtaa melkeinpä apinamaiseen jul-

keuteen. Kukintana ilmenevät saastaisen surulliset sukupuolitaudit.

Kolmannessa asteessa esiintyvät kivikunta-ihanteen vääristyneet edustajat: pyövelit, jotka teilauksiin, hirttämisineen sanelevat aamenensa koko tuolle hirmunäytelmälle.

Tuollaiseen johtaa väärä ihanne, epäjumalten palvonta.

— — —
Jättäkäämme nuo epäjumalat tälleen. Kääntäkäämme ihmisyyden ihanteen puoleen. Rohkaisukseksemme voimme todeta ihmiskunnassa aina olleen niitäkin yksilöitä, jotka ovat kieltäytyneet epäjumalista ja ottaneet kiinni ihmisyyden ihanteesta. Yleensä he ovat joutuneet maailmassa hallitsevien epäjumalanpalvojain vainoamiksi, tavalla tai toisella marttyreiksi.

Mutta jo tuolla marttyyriudellaankin nuo ihmisyyden uranuurtajat ovat tehokkaalla tavalla vaikuttaneet sekä omaansa että ihmiskunnan kehitykseen. Kysymmekin siis: mitä erikoista he tuolla marttyyriudellaan ovat aikaansaaneet? — Ensiksikin he ovat rakentaneet omassa itsessään ihmisyyden asuntoa, Jumalan temppeliä. Teosofis-kristosofisessa kirjallisuudessa saammekin lukea erikoisesta kausaali- eli syyruumiista. Pekka Ervast puhuu siitä erikoisen tärkeänä asiana. Hän nimittää sitä myös auriseksi munaksi, auraverhoksi.

Mutta syyruumis on meidän viidelle aistillemme ainakin yhtä näkymätön kuin nuo esityksemme alussa puheenaolleet työvouditkin. Kuitenkin nuo työvou-

dit» tulivat havaittaviksi vaikutuksissaan. Jos siis meissä on joku syyruumis, niin eikö sekin tee itseään havaittavaksi vaikutuksissaan? — Tällöin muistamme, että meissä vaikuttaa, kessä heikommin kessä voimakkaammin, sisäinen omantunnon ääni. Näinollen on asiallista ajatella, että juuri omantunnon äänen voimakkuudessa ilmenee marttyyriuden saavutus, ja että omatunto samalla ilmaisee syyruumiinkin olemassaolon. Syyruumista pitäisi siis voida nimittää myös omantunnon ruumiiksi.

— — —

Mutta nytpä teemme jälleen merkillisen huomion: materialistis- militaristisen elämänkäsityksen taholla on omaatuntoa, ainakin silloin tällöin, yritetty saattaa suorastaan ivan esineeksi. Kuitenkin olemme viimeisimpinä aikoina toiselta puolen huomanneet että omatunto on otettu huomioon sellaisessa asiassa kuin veroilmoituksen tekemisessä. Siten on omantunnon olemassaolo tullut tavallisen yhteiskunnan taholla asiallisesti tunnustetuksi. Omatunto on tullut tunnustetuksi suorastaan yhteiskunnalliseksi tekijäksi.

Onko tämä yhteiskunnallinen omantunnon tunnustaminen tullut tehdyksi täysin vilpittömästi, se on toinen asia. Sillä eräät merkit viittaavat siihen, että yhteiskunta on tuon tunnustuksen antanut ikäänkuin omaksi edukseen, yksilöä vastaan. Voimme kysyä: tunnustaako yhteiskunta omantunnon silloinkin, kun se tunnustus tulisi olemaan yksilön hyväksi yhteiskuntaa vastaan? Onhan kansanomaisesti sanottu, että »molemmin puolin kirvestä hiotaan». Sentähden

katsomme nyt, miten »kirveen toista puolta hio-
taan». Tällöin voimmekin panna merkille seuraavaa.
Kun yhteiskunta asettaa kansalaisen sellaisen velvoi-
tuksen eteen, että häntä vaaditaan tarttumaan aseii-
siin, vaaditaan osallistumaan sotaan toisten ihmisten
tappamiseen ja itsensä tapattamiseen, niin tällöin on
yritetty kieltää kaikki arvo omantunnon ääneltä.
Kun kansalainen selittää, että omantuntonsa mu-
kaan hän ei voi millään tavalla osallistua sotaan, ei
rintamalla eikä rintaman takana, niin yhteiskunta ei
ole halunnut ottaa huomioon tuollaista omantunnon
ilmausta. Vieläpä olemme saaneet kokea sellaisen
suorastaan tragi-koomillisen ilmiön, että kristityksi
itseään nimittävä pappi, jonka kaikella taidollaan tu-
lisi vaikuttaa siihen suuntaan, että ihmiset omassa-
tunnossaan heräisivät Vuorisaarnan opin mukaiseen
henkeen ja ymmärrykseen, että tuollainen pappi on-
kin mennyt nukuttamaan ja paaduttamaan sodasta
kieltäytyvän ihmisen herännyttä omaatuntoa.

Toivottavasti omaatuntoa aletaan ottamaan tässäkin
asiassa yhä enemmän huomioon. Lieneehän jo hal-
ituksen tai eduskunnankin taholla tehty alotteita
siihen suuntaan, että omantunnon syistä kieltäyty-
jät vapautettaisiin kaikesta asevelvollisuudesta, niin
sodan kuin rauhankin aikana. Totuuden nimessä, ih-
misyyden nimessä onkin sanottava, että tämä on vä-
hin myönnytys ihmisyyden hyväksi, kunnes sotalai-
tos kokonaan riisutaan. Meidän on ei vain hyvä
vaan jopa välttämätöntä muistaa suurimman tietä-
jämme Pekka Ervastian sanoneen, että esim. Suomen
tehtävä tulee olemaan täydellinen, vapaaehtoinen,

itsealotteellinen aseista riisuutuminen. Ymmärrämme tämän tulleen tärkeäksi ja ajankohtaiseksi sentähden, että Karman johto nyt on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

— — —

Tulemme tästä vielä yksilöön. Kun yksilö on ollut uskollinen omantuntonsa äänelle loppuun asti, sano-kaamme vaikkapa marttyyriuteen, vaikkapa kuolemaan saakka, silloin hän kokee, että totuus vapauttaa. Totuus on ihmiselle tärkeämpi kuin kaikki maailman rikkaus, kunnia ja valta. Hänen ymmärrettävikseen avautuvat todelliset ihmisyyden mitat, joista Vuorisaarnan esityksessä ensimmäisenä loistaa: autuaita köyhät hengessään. Autuas on ihminen, joka ei riipu kiinni missään mammonallisessa. Hänen rikkautensa on sisäistä laatua. Sentähden hän kykenee siihen, mihin maailma johtajineen ei ole kyetty: hän kykenee aina ja jatkuvasti rakentamaan rauhaa. Hän kokee: autuaita rauhan rakentajat. Sellainen vaikuttaa puhdistavasti hänen persoonalliseen sielunelämänsä. Hänelle kuuluu: autuaita puhtaata sydäimestä. Puhtaaseen sydämeen voi kotiutua lempeys. Hän ymmärtää: autuaita lempeät, sillä he tulevat perimään maan. Väkivalta on jo tuomittu, sen aika sivuutettu. Lempeät eivät pyri valtaan. He pyrkivät Jumalan tahdon ilmentämiseen. Mutta Jumalan tahdon ilmentyessä myös maan hallinto kuin itsestään joutuu lempeitten käsiin.

II

PATMOKSESSA.

Ilmestyskirjan alussa sanotaan: »Minä Johannes, teidän veljenne, joka teidän kanssanne olen osallinen ahdistukseen ja valtakuntaan ja kärsivällisyyteen Jeesuksessa, minä olin Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden saarella jonka nimi on Patmos».

Patmos on eräs saari Egeanmeressä. Mutta pyhän kirjan esityksessä tällaiset asiat saavat vertauskuvallisen merkityksen. Ja niiden ymmärtämiseen tarvitaan avaimia. Voimme kysyä: mitä tuollaiset avaimet ovat? Vastaamme lyhyesti: avain on totuudenetsijän kokemukseen perustuva ymmärryksellinen tieto. Tai näin: avain on henkisessä uudestisyntymisessä uudelleen järjestynyt, valaistunut järki, ymmärtämisen kyky. Henkisesti valistunut järki ymmärtää — niinkuin Jeesus sanoi — pyhiä kirjoituksia.

Pääavaimia sanotaan olevan seitsemän. Nähtävästi tämä perustuu aurinkokuntamme seitsemään päätasoon, ja miksei myös ihmisen seitsemään prinssiipiin. Kun vielä sekä tasot että prinssiipit ovat seitseen kertaisia, niin sanotaan kutakin avainta voitavan kiertää seitsemän kertaa.

Ennenkuin siis voimme ymmärtää Patmos saaresa olemista, täytyy meillä olla ymmärtämyksellistä tietoa ihmiselämästä ja sen päämäärästä. Vaikeus onkin ollut siinä, että tavallisella sivistyksellämme on peräti harhanomaisia, kieroja menneitä käsityksiä. Niitä on materialistisia, militaristisia ja teologisia. Edellisessä luvussa oli jo siitä asiasta lyhyesti puhetta joten emme siihen tarvitse tässä enempää puuttua. Siirrymme suoraan teosofis-kristofiseen ja sen takana olevien kaikkien viisaimpien ihmisten esitykseen siitä, mitä ihmiselämä on. Lyhyesti sanoen ihmisten päämääränä on: sisäisen kasvamisen kautta saavuttaa kaikki se kauneus, rakkaus, voima ja täydellisyys, minkä uskomme olevan Jumalassa, taivaallisessa Isässämme. Sehän selvästi ilmaistaan Vuorisaarnassakin. Siinähan sanotaan: etä tulisitte täydellisiksi, niinkuin taivaallinen Isänne täydellinen on.

Tätä ihmisen päämäärää voimme hiukan eritellä, jaksotella. Sillä vaikka Jumala on yksi, niin Jumala kuitenkin ilmenee kolmena voimavirtauksena: totuutena, rakkautena ja voiman majesteettiutena; kristillisillä nimillä Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. Kuvailemme lyhyesti sitä kolmeasteista ohjelmaa, mikä meidän on suoritettava jumalallisessa täydel-

listymisessämme. Ensiksi suhteessamme Pyhään Henkeen. Jumala Pyhänä Henkenä vaikuttaa meihin ymmärryksemme kautta: se valistaa järkemme. Mutta tämä edellyttää, että järkemme sitä ennen ja samalla puhdistuu valheellisista käsitteistä ja eläimellisyydestä. Sillä kun Jumalan Pyhää Henkeä sanotaan totuuden hengeksi niin se merkitsee, että tullaksemme Pyhään Henkeen meidän on puhdistuminen valheen hengestä. Ja kun Jumalan Henkeä sanotaan pyhäksi, niin sekin luonnollisesti merkitsee, että meidän on päästävä eläimellisestä aistillisuudesta.

Sitten meissä on luonnostaan toinen toiminta-alue: tunne-elämä. Alemmalta kannalta katsoen siinä piilee ja vaikuttaa itsekkyyys, itserakkaus, johon liittyvät monet alemmat tunnevivahdukset: kateus, mustasukkaisuus, kunnian- ja vallanhimo. Tähän alueeseen erikoisesti vaikuttaa Jumala Poikana, Rakkautena, Äitinä. Lyhyesti sanoen tehtävämme tässä suhteessa on kasvattaa itseämme siten, että tunteessamme on vain armahtavaisuutta, rakkautta.

Kolmantena meissä on tahdon alue, joka alemmassa puolellaan vaikuttaa taipumuksena oikeudelliseen koston ja väkivaltaan. Meidän on harjaantuminen lempeydessä, anteeksiantavaisuudessa, anteeksipyytäväisyydessä ja erehdyksiemme sovittamisessa, jotta Isän hyvä tahto pääsisi meissä ilmenemään.

Tämä meidän kolminaisen olemuksemme rakentuminen taivaallisen Isän täydellisyyteen on jättiläistyö. Ja meidän onkin ymmärrettävä, että tämä on ihanne, jota kohti kuljemme, eikä sitä niinollen saa

asettaa lähtökohdaksi, alkuvaatimukseksi. Jos meidän olisi lähdettävä tuollaisesta täydellisyysvaatimuksesta, niin emmehän pääsisi alkuunkaan. On hyvä ja välttämätöntä, että meillä on älyllinen selvyys ihanteesta, ihmisyytemme ohjelmasta ja päämäärästä, mutta sen toteuttaminen tapahtuu jatkuvasti, hapatuksen tavoin.

— — —

Saatuamme näin älyllisen selvyuden siitä ohjelmasta jota meidät ihmisinä on kutsuttu toteuttamaan, voimme nyt siirtyä tarkkailemaan millaiseksi tuo ohjelma on johtavassa, hallitsevassa sivistyksessämme vääntynyt.

Niinkuin jo edellisessä luvussa esitimme, on se tavoite, johon meidän ihmisinä olisi pyrittävä, kääntynyt nurinpäin siten, että olemme joutuneet jälesämme kulkevan kivi-, kasvi- ja eläinkunnan ihanteen lumoihin. Meidän leijonamainen ja tiikerimäinen sankari-ihanteemme ja epikurolainen aistifilosofiamme on läheistä sukua eläinkunnan ihanteeseen, tai sen psykologiaan. Taas meidän joko karkeampi tai hienostuneempi materialistinen filosofiamme, kunnian- ja vallanhimomme on läheistä sukua kasvikunnan psykologiaan. Sitten meidän oikeudentajuinen kostonhalumme, väkivaltaisuuksineen ja teloitustuomioineen, on irvikuvallisessa suhteessa kivi- ja eläinkunnan psykologiaan.

Tähän on nyt heti lisättävä — josta jo edellisessäkin luvussa oli puhetta — että eläin-, kasvi- ja kivi- ja eläinkunnassa nuo aatteet ovat luonnollisia ja pysyvät luonnon määräämissä rajoissa. Mutta kun ihmiskun-

ta — jonka tulisi kuunnella ja seurata taivaallisen Isän, Pojan ja Pyhän Hengen vaikutusta — antautuu alempien aatteitten lumoihin, silloin kaikki muuttuu luonnottomaksi, turmiolliseksi ja tuhoisaksi. Niinkuin on ihmiskunnassa, etenkin länsimailla, kristikunnassa, muuttunutkin. Olemme joutuneet alemmalla tavalla himojen valtameressä olevaan saareen, ahdistukseen ja tuskaan. Patmos onkin suommennettuna: »myrkyllinen». Kansat sivistyksineen, kirkkoineen ja valtioineen ovat joutuneet sielullisesti ja ruumiillisesti myrkytettyyn tilaan. Se tila on todella myrkytetty. Ja tämän myrkyttyneisyyden olemme me ihmiset itse sivistyksinemme aikaansaaneet. Myrkyttyminen on tapahtunut »Jumalan sanan tähden». Miten niin? Asia on siten, että Jumalan Sanaa, Jumalan Lakia, ei voi muuttaa. Mutta menettelymme me olemme voineet muuttaa itsekkääseen suuntaan, Jumalan Lain eli Sanan — sanokaamme Vuorisaarnassa esitetyn Sanan eli Lain — vastaiseksi. Ja tämä lainvastainen toimintamme on aiheuttanut yleisen myrkyttyneisyyden ihmiskuntamme elämässä. Sillä kehityksellinen, historiallinen totuus on, että vaikka olemmekin muinaisissa luomiskausissa läpikäyneet kivi-, kasvi- ja eläinkehityksen, joka silloin on ollut oikein ja luonnollista, niin emme kuitenkaan enää kuulu niihin järjestelmiin, vaikkakin niissä kootut saavutukset ovat meissä elävinä voimina. Nyt me olemme yksilöllisiä minuuksia, ihmisiä. Emme enää saa matkia pitkää entisyyttämme. Meidän on otettava ja pidettävä kiinni ihmisyyden aatteesta. Ymmärrämme myös, että pitämällä kiinni

ihmisyyden aatteesta me samalla edelleen jalostamme entisyyttämme, noita kivi-, kasvi- ja eläinkunta-aikaisia perintöjämme, aikaansaannoksiamme.

Onnettomuutemme onkin siinä, että ihmisinä olemme kerranneet entisyyttämme. Olemme tyytyneet liian pieniin tai alhaisiin ihanteisiin. Seurauksena siitä olemme joutuneet himojen mereen, ahdistukseen, myrkytettyyn tilaan, jossa meitä uhkaa tuho. Se tuho uhkaa »Jeesuksen todistuksen tähden», sen totuuden tähden, sen ihmisyyshanteen laiminlyönnin tähden, jonka ihanteen Jeesus Vuorisaarnassaan esitti. Johan Vuorisaarnan lopussa tästä asiasta, tästä ihanteen laiminlyönnistä sanotaan: »Ja jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka rakensi huoneensa hiekalle. Ja rankkasade lankesi, ja vedet tulivat virtanaan, ja tuulet puhalsivat ja syöksähtivät sitä huonetta vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri». Tämä sortuminen on aina ensisijassa yksilöä kohtaava. Mutta kehityksen edentyessä sortuminen koskee myös ryhmiä, joukkoja, kansoja. Siitä pitää luonto eli karma huolen. Mutta meidän ajallamme, nykyisessä murroskaudessa, tämä sortuminenkin tapahtuu huomattavassa määrässä ihmisten ja kansojen omakätisen toiminnan kautta. Se tapahtuu sotien muodossa. Ja nehan ovat nyt käyneet yhä tuhoisimmiksi, yhä nopeammin toisiaan seuraaviksi.

— — —

Tulemme tässä jälleen tärkeään kysymykseen: jatkuuko sodan muodossa tapahtuvaa luhistumista loputtomiin? Välillä vähän levätään, varustaudutaan, ja taas uusi sota. Taas aletaan alusta jne.

Eipä suinkaan. Kaikella on aikansa. Määrätyssä kohdassa tapahtuu se ratkaisu josta P. E. sanoo: ”Kaikki ne sielut, jotka eivät silloin ole valmistuneet, erotetaan muusta ihmiskunnasta ja siirretään toiseen taivaankappaleeseen; jäljelle jäävät ne, jotka jo ovat jumalan valtakunnan kansalaisia tai ovat siksi tulemaisillaan”.

Katsokaamme asiaa joltain kannalta, vaikkapa esitetyn kolminaisuuden kannalta. Ajatelkaamme, että ihminen jatkuvasti pitää kiinni jostain eläinominaisuudesta, sanokaamme leijona, tiikeri, susi, apina tai muusta sellaisesta. Ja samoin jo edellä puheena olleesta aistinautinnosta, sellaisesta, jolloin esim. sukupuolielämästä yritetään ottaa irti kaikki mitä siitä irti saadaan.

Voimme kysyä: mihin tuollainen lopulta johtaa? Ensin se tietenkin johtaa karmallisiin vaikeuksiin, kärsimyksiin. Mutta ellei ihminen siitäkään välitä, ei opikseen ota, ei suuntaansa muuta, niin onhan johdonmukaisen selvää, että ihminen tuolla menolla vieraantuu ihmisyyden aatteesta. Hänestä sukeutuu hidastelija, vitkastelija. Ja yksi mahdollisuus on, että hän seuraavassa luomiskaudessa saa liittyä siihen uuteen alkavaan ihmiskuntaan, jolloin nykyinen eläinkunta saavuttaa ihmisasteen. Sellaista sanotaan luokalleen jäämiseksi.

Ajatellaan sitten niitä ihmisiä, jotka ihmisyytensä kustannuksella tulevat kiintyneiksi kasvikunnan ihanteeseen: materialistiseen filosofiaan, kunnian ja vallan himoon. Elleivät hekään — kärsimyksiensä kään kannustamina — luovu vääristä periaatteistaan ja omaksu ihmisyyden ihannetta, silloin hekin, johdonmukaisesti, vieraantuvat ihmiskunnasta. Hekin jäävät hidastelijoiksi, ja nähtävästi saavat liittyä siihen alkavaan ihmiskuntaan, joka aikanaan tulee nykyisestä kasvikunnasta, kun se ensin on kulkenut eläinkuntakehityksen läpi.

Ja sitten ne ihmiset, jotka ihmisyyshanteensa laiminlyöden, unohtaen ja kieltäen ovat jatkuvasti kiinnostuneita vääristyneestä kivikunta-ihanteesta sillätavoin, että he ovat kiinnostuneita väkivallasta, kostosta, murhasta, teloituksesta. Elleivät he kohtaamiensa kärsimyksien ja saamiensa opastuksienkaan anna vaikuttaa itseensä niin, että he perusteellisesti tarkistaisivat kantansa, katuisivat, nöyrtyisivät ja liittyisivät ihmisyyden ihanteeseen, niin johdonmukaisesti hekin jatkuvasti vieraantuvat ihmisyydestä ja ihmiskunnasta, ja saavat liittyä kivikuntaan, siihen ihmiskuntaan, joka aikanaan tulee nykyisestä kivikunnasta, kun se tulevaisuudessa on kulkenut läpi kasvi- ja eläinkunta-asteen.

— — —

Siirrymme nyt mitalin toiseen puoleen. Ajatellaan niitä ihmisiä, jotka ovat nimenomaan huomanneet olevansa ihmisiä, ovat ihmisyyden ihanteelle vihkiytyneet.

Ensimmäinen huomiomme on, että he — ainakin Jeesuksesta alkaen — ovat joutuneet kovalle koetukselle sentähden, että ihmisyyys tässä maailmassa ei ole ollut johdossa. Tässä maailmassa on vallinnut — niinkuin jo edellä olemme huomauttaneet — alemmat, ihmisyydelle vieraat periaatteet. Vieraitten periaatteitten valtaan joutuneet olennot eivät ole voineet edes sietää ihmisyydelle vihkiytyneitä ihmisiä. Niinpä Jeesus joutui maailman valtijaitten puolelta vainotuksi ja teloitetuksi. Mutta Jeesus ei perääntynyt. Mieluummin hän antoi teloittaa itsensä, kuin olisi luopunut ihmisyyden aatteesta, alistuakseen vallanhaluisten olentojen määräyksiin. Juuri tämä kuolemaan asti kestänyt uskollisuus oli hänen edellisten saavutustensa kruunaava, täydellistävä vihkimyksensä. Hän kuoli — niinkuin Paavali sanoo — kaikelle synnille, kaikelle hienostuneellekin itsekkyydelle, kaikelle väkivaltaan turvautuvalle viisaudelle, sellaiselle ajatukselle, että tarkoitus pyhittäisi keinot. Hän mieluummin antoi ristiinnaulita itsensä, kuin olisi mihinkään tuollaiseen alistunut. Siten hän nousi ja vakautui siihen elämään, mikä sopii ja kuuluu ihmiselle Isän Jumalan johtamassa valtakunnassa. Täten tuli Ihmisen Poika, so. Ihminen ja ihmisyyys, karkoitetuksi omaan aatteeseensa, pois vieraista aatteista.

Tätä samaa aatetta yrittivät alkuseurakunnan jäsenet — johtavat työntekijät tietenkin ensin ja ennenkaikkea — toteuttaa, joten he esim. kieltäytyivät antamasta lippuvalaa. Lippuvalahan olisikin ollut kaksinkertaisesti epäkristillinen teko. Sillä Mesta-

rihan oli vapauttanut seuraajansa sekä valasta että aseellisuudesta. Jeesuksen ja hänen oppinsa seuraajat antautuivat hekin — Mestarinsa tavalla — mielummin teloitettaviksi, kuin että olisivat kieläneet Mestarinsa käytännöllisen opin ja esimerkin.

Mutta sitten tapahtui lankeemus. Tapahtui oikeastaan kaksi lankeemusta. Eivät mystikotkaan osanneet, joten pääsi muodostumaan sotaakäyvä valtiokirkko keisari Konstantinuksen johdolla, noin vuoden 325 paikkeilla. Täten tuli luovutuksi Pojan tuomasta avusta ja periaatteesta, sydämen viisaudesta. Jeesuksen oli silloin lopullisesti jätettävä kirkko kirkkona, niinkuin P. E. sanoo, vaikkakin Jeesus on aina lähellä yksityistä ihmistä, häntä auttamassa, niinkuin P. E. edelleen lisää.

Toinen lankeemus tapahtui noin vuonna 553, jolloin jälleensyntymisoppi kiellettiin. Silloin luovuttiin buddhalaisuuden eli Pyhän Hengen antamasta avusta. Luovuttiin kertakaikkiaan asioiden ja elämän järjellisestä, lakiperäisestä ymmärtämisestä, jopa ymmärtämiseen pyrkimisestä. Uskon sisältö ei enää ollut pyrkimys järjen valistuneisuuteen, vaan kiistelemällä laadittujen uskomusten, dogmien, umpimähkäinen todeksi inttäminen. — Niin painuttiin siihen tietämättömyyden ja kauhukuvilla täytetyn taikauskon pimeyteen, jossa kristikunta sitten on elänyt inkvisiittoreineen, noitavainoineen ja sotineen.

— — —

Palatkaamme nyt Johannekseen Patmos saarella. Johannes oli poikkeusasemassa toisten apostolien

rinnalla. Hän oli kehityksessään niin lähellä Jeesusta, että hän ei lainkaan tarvinnut epäillä. Hän oli aina ymmärtänyt Jeesuksen puheita. Siksi hän oli saavuttanut — niinkuin P. E. sanoi — vihkimyk-sensä jo Jeesuksen eläessä.

Kun sitten Jeesus joutui pois julkiselta näyttämöltä, silloin Johanneskin joutui Jeesuksen mukana hiukan kuin taustaan. Pietari ja toiset apostolit saivat ottaa johdon käsiinsä alkaneessa kristillisessä liikkeessä.

Tätä sekä Jeesuksen että Johanneksen taustalle joutunutta asemaa kuvaa Patmos saari. Johannes oli jo aikaisemminkin, Jeesuksen eläessä, ollut kuin elävä yhdysside Mestarin ja tavallaan johtoasemaan joutuneen Pietarin välillä. Johdonmukaisesti Johannes nyt, Mestarin jouduttua taustalle, joutui olemaan kuin Mestarin sanoman sisäinen inspiroija apostolien keskuudessa. Hän sai oppia kantamaan suurempaa sisäistä tuskaa ja kärsimystä Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen vuoksi. Ihmiskunta eli kuin myrkytetyssä tilassa (Patmos = myrkytetty). Johannes sai nyt oppia tuota myrkytettyä tilaa omassa olemuksessaan tuntemaan, hillitsemään ja jalostamaan, ja sillätavoin sitä Jumalan valtakunnan hyväksi käyttämään. Voimme ymmärtää, että Johannes on myöhemminkin, pitkin kristillistä aikaa, joutunut olemaan tuollaisessa sisäisen inspiroijan asemassa. Sitä hän on saanut olla — ja jotkut toiset hänen tavallaan — tässä perin myrkytettyyn tilaan joutuneessa kristikunnassa.

Johanneksen inspiroivaa tilaa, asemaa ja tehtävää kuvaa sekin, että hän kirjoittaa kirjeitä seitsemälle Aasian seurakunnalle. Yhdeltä kannalta tämä voi kuvata sitä, että Johannes sekä kykenee että häntä kannustetaan auttamaan ja opastamaan ihmisiä kaikkien seitsemän periaatteen kannalta. Johannes on saavuttanut taidon siltä tavoin sisäisesti auttaa ja palvella ihmisiä ja ihmiskuntaa. Niinpä tuo kirjeitten kirjoittaminen voi toisekseen kuvata sitä työtä, jota Salaisen Veljeskunnan taholla aina tehdään ihmisten ja ihmiskunnan auttamiseksi. Sitä inspiroitua kirjeitten kirjoittamista ovat joutuneet toimittamaan gnostikot, johanniitat, manikealaiset, temppeleliherrat, rosenkreutsiläiset jne. Sitä joutuivat tekemään uskonpuhdistajat, Luther ja muut, vaikkakin epäonnistuneesti.

Tästä tulemmekin uskonpuhdistukseen ja sitä tietä nykyaikaan. Lutherin uskonpuhdistus jäi kesken. Se ei onnistunut. Ja viimeisissä esitelmissään, jotka on julkaistu kirjasena "Valoa Pohjolasta", P. E. viittaa vanhaan itämaiseen ennustukseen jossa sanotaan, että "ei ole mitään toivoa näistä joka vuosisata uudistuvista yrityksistä. Eivät ne vie toivotuun loppupäähän, ennenkuin itse viisauden jalokivi, itse Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen johtaja tässä näkyväisessä maailmassa antaa itsensä syntä". Samalla P. E. kaiken aikaa — nim. työ kautensa loppuaikoina — mitä vakuuttavammin puhui siitä, että nyt on todellinen uskonpuhdistus alkanut, ja että se työ hänen ruumiillisen pois menonsa jälkeen siirtyy uuteen vaiheeseen.

Mitä nyt siis on tapahtunut? On tapahtunut sangen merkityksellistä. Ei ole tapahtunut vain entisen puhdistuminen, vaan sen lisäksi on tapahtunut suorastaan uusi luominen. Ensin tapahtui entisten vuodatusten uusintajulistus, sitten ja samalla aivan uusi luomisvoiman esiintyminen. On taas kuin alusta aloitettu. On aloitettu Pyhän Hengen ja siihen myöhemmin liittyneen Pojan vuodatuksesta. Ei niin, että olisi tapahtunut uusi Pyhän Hengen ja Pojan vuodatus, vaan niin, että ennen tapahtuneista on annettu uudet julistukset. Pyhän Hengen vuodatus on ollut ja vaikuttanut miljoonia vuosia. Mutta — niinkuin jo edellä puhe oli — kristikunnassa se menetti varsinaisen merkityksensä noin v. 553, jolloin jälleensyntymisoppi kiellettiin. Nyt tuo vanha Pyhän Hengen vuodatus ja julistus teki uusinta-aloitteen H. P. Blavatskyn teosofisessa sanomassa. Siinä todistettiin ja ammennettiin parasta mitä vanhan liiton aikana, Pyhän Hengen valtakautena, oli annettu tai saavutettu. Paitsi jälleensyntymisestä saimme kuulla karmasta, luomiskausista, Mestareista, Salaisesta Veljeskunnasta, ja monista muista elämää, etenkin ihmiselämää, koskevista asioista.

Sitten saimme kuulla uuden julistuksen Pojan, Jeesus Kristuksen, sanomasta, siitä, mikä noin v. 325 oli tullut hyljätynsi, niinkuin edellä puhe oli. Sen saimme kahdelta opettajalta, Leo Tolstoilta ja Rudolf Steineriltä. Leo Tolstoi julisti, mitä kristinusko oli. Kristinusko oli se oppi, se käytännöllinen siveysoppi, minkä Jeesus etenkin Vuorisaarnassaan oli

esittänyt. Rudolf Steiner taas esitti yleensä filosofis-metafyysillistä puolta asiassa.

Mutta sitten tuli kokonaan uutta, sellaista, jota ei vielä milloinkaan ennen ollut tähän ihmiskuntaan tullut. Tuli uusi suuri henkinen vuodatus keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista koko tähän meidän aurinkokuntaamme, etenkin maapallomme ja ihmiskuntaamme. Jeesuksessa oli ruumistunut Poika, kosmillinen Kristus, tullen päivätietoiseen ihmiskuntaamme ja maapallomme eetteritasolle. Nyt ruumistui kosmillinen Isä päivätietoiseen ihmiskuntaan ja maapallomme kemiallis-fyysilliselle tasolle. Se tapahtui ja tuli varsinaisesti vastaanotetuksi täällä Suomessa. Tapahtuman keskushenkilönä oli Pekka Ervast. Isän viisauden, voiman ja majesteettiuden valtaistuin tuli tänne alempaan kolminaismaailmaan, aina fyysillis-kemialliselle tasolle asti. Samalla tapahtui karmallinen valtikan vaihdos. Karma joutui Saatanalta Kristuksen käteen.

— — —

Nyt meidän on yritettävä selvittää tätä asiaa eräältä erikoiselta kannalta, nim. Salaisen Veljeskunnan ja sen vihkimysten kannalta. Sitä vaatii asioiden mahdollisimman selvä ymmärtäminen.

Teosofisessa kirjallisuudessa saamme lukea, että Salaisessa Veljeskunnassa on yhdeksän vihkimystä, ja että yhdeksännessä vihkimyksessä on se olento, jolla on nimenä Maailman Herra, Sanat Kumaara, Melkisedek. Hän on kaiken Pää. Hän tuli miljoonia vuosia sitten Venuksesta ja loi itselleen eetteriruumiin. Eetteriruumiissaan hän on aina kuuden-

toistavuotiaan näköinen. Hän asuu Shamballassa, Goobierämaan keskellä, fyysillisesti näkymättömässä eetteriruumiissaan.

Sitten saamme teosofisessa kirjallisuudessa lukea, että kaiken takana, kaiken yläpuolella on Hiljainen Vartija. Hiljainen Vartija on meidän planeettamme kynnyksellä aina sen syntymisestä sen kuolemaan asti.

Kuka tai mikä on nyt tuo Hiljainen Vartija? Eräässä esitelmässään, jossa tämän kirjoittajakin oli mukana, Pekka Ervast puhui näistä asioista. Pekka Ervast opettaa, että tuo Hiljainen Vartija, Suuri Uuri, on Logos, kosmillinen Kristus. Tämä kosmillinen Kristus ruumistui Jeesus Kristuksessa. Ja se tapahtui siten, että Jeesus ei siinä ruumistuksessaan ottanut mitään vihkimyksiä sitä ennen, kun kosmillinen Kristus Jordanin rannalla hänessä ruumistui. Siten alkoi aivan uusi aika ihmiskunnan historiasa. Nuo vanhat vihkimykset ovat edelleen olemassa, ja ihmisillä on tilaisuus kulkea sitä tietä. Mutta nyt on myös se uusi mahdollisuus, että ihminen voi henkisessä uudestisyntymisessä, ilman teknillisiä vihkimyksiä, yhtyä kosmillis-mystilliseen Kristukseen.

Mutta Hiljaisen Vartijan, kosmillisen Kristuksen Mysterio, kaipa vielä selvitystä. Sillä meidän aurinkokuntamme on oma maailmansa, rakentunut suuren kosmoksen mukaan. Kun niin on, silloin meidän aurinkokuntamme Logos meidän aurinkokunnassamme vastaa kosmillista Logosta maailman-kaikkeudessa. Hiljainen Vartija planeettamme kyn-

nyksellä ei siis ole vain kosmillinen, universaalinen Logos, vaan on se lähinnä myös meidän aurinkokuntamme Logos. Niinpä P. E:n opetuksiin Kristuksesta liittyvätkin sekä kosmillinen Logos että aurinkokuntamme Logos. P. E. sanoi aikanaan, että aurinkokuntamme Logoksen ”Poika-ryhmän johtaja, Kristukseksi nimitetty olento astui alas maan päälle ja ruumistui Jeesus Natsarealaisessa”.

Näin siis Hiljainen Vartija oli aluksi aurinkokuntamme Logoksen Poika-ryhmän johtaja. Mutta tämä oli vain yksi puoli, sanoisimmeko yksi etappi asiassa. Toinen puoli, toinen etappi, josta P. E. myöhemmin puhuu ja jolle hän aina panee pääpainon oli se, että Jeesuksessa ruumistui kosmillinen Kristus, se joka on kaikkien aurinkokuntien takana.

Tässä meillä nyt on kosmillis-historiallinen pohja ja tausta ymmärtääksemme oman aikamme suurta tapahtumaa. P. E. onkin sanonut, että elämme taas samanlaisessa ajassa kuin Jeesuksen päivinä.

Kuka siis on se ”viisauden jalokivi, itse Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen johtaja”, jonka syntymisestä tähän näkyväiseen maailmaan kaikki riippuu. Ken hän on?

Nyt meidän ei tarvitse olla monisanaaisia ymmärtääksemme mistä kysymys on. Kysymys on taas Logoksesta, Hiljaisesta Vartijasta. Asiat syvenevät ja täydellistyvät. Kysymys on ensin aurinkokuntamme Logoksen Isä-hierarkian Johtajasta, Isäksi nimitetystä olennosta. Hän on koko aurinkokuntaamme johtavan Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen johtaja, kun sisäinen johtaja on aina Jumala, kosmillinen Logos.

Tämä aurinkokuntamme Korkein Johtaja ruumistui nyt Pekka Ervastissa, samoin kuin aikaisemmin Logoksen Poika-ryhmän Johtaja oli ruumistunut Jeesuksessa.

Mutta niinkuin Jeesuksen Mysterio sisälsi vielä toisen salaisuuden, samoin sisältää tämäkin. Pekka Ervastissa ruumistui kosmillinen, kaikkien aurinkokuntien takainen universaalinen Isä, ruumistui ensikerran ja täydellisemmin kuin milloinkaan ennen kenessäkään ihmisessä. Pekka Ervastissa ruumistui Hiljainen Vartija, Suuri Uhri entistä syvällisemmässä, täydellisemmässä, universaalisessa merkityksessä. Niinpä tämän asian yhteydessä tapahtunut suuri henkinen vuodatus ei ollut lähtöisin ainoastaan meidän aurinkokuntamme keskuksesta, vaan se tuli keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista.

Tämä suuri ja ratkaiseva henkinen vuodatus antaa koko elämälle uuden, henkisemmän suunnan. Se antaa uuden suunnan kaikelle, vieläpä kahdelle edelliselle, Pyhän Hengen ja Pojan vuodatuksille.

— — —

Näistä syistä olemme ihmiskunnassa joutuneet entistä enemmän kokeelle. Olemme joutuneet ratkaisevasti kriittiseen vaiheeseen. Koko planeettamme on tullut kuin Patmos saareksi avaruuden suurella valtamerellä. Olemme joutuneet entistä suurempaan tuskaan Jumalan sanan, so. ihmisille kuuluvan ihanteen toteuttamisen — tai toteuttamattomuuden — vuoksi. Meiltä kysytään entistä ratkaisevammin: oletko ja tiedätkö ja tunnustatko olevasi ihminen? Mikään muu tunnustus ei enää riitä. Alemmat ihanteet

vievät syrjään. Ne johtavat pois ihmisyydestä ja ihmiskunnasta. Vain ihmisyytensä tunnustaminen on riittävä. Ensin älyllisesti, ihanteellisesti, mutta sitten myös käytännössä.

Sanokaamme, toistakaamme vielä lyhyesti: Ihmisen on tehtävä itsessään tilaa Jumalan kolmelle ilmennykselle. Järjessään ihmisen on puhdistuttava, pyhityttävä, tultava oikeamieliseksi, totuudelliseksi, rehelliseksi. Tätä kautta ihminen voi vaikuttaa tunteisiinsa, tulla sielussaan Pyhästä Hengestä raskaaksi, niinkuin mystillisesti sanotaan. Ihminen voi tulla sielussaan äidiksi, joka synnyttää pojan, Jumalan rakauden. Ja poikana hän voi yhtyä Isään, hyvän voitettavaan, palvelemaan voimaan, valtaan ja herrauteen. Valta on silloin sitä, että ihminen kykenee vastaanotamaan suurempaa taakkaa, suurempaa kärsimystä, suurempaa vastuunalaisuutta Isän valtakunnassa maankin päällä, näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa.

III

UUSI JERUSALEM

Ilmestyskirjan monenkirjavassa kuvasarjassa esiintyy viimeisenä kuvaus uudesta Jerusalemistä, mikä Jumalan luota laskeutuu ihmisten keskuuteen.

Uskonnoilla yleensä on eräitä pyhiä paikkoja, jotka erikoisesti liittyvät kyseellisen uskonnon keskus-henkilön elämänvaiheisiin. Juutalaisessa ja kristillisessä elämäнкäsityksessä edustaa Jerusalem ennenkaikkea tuollaista pyhää paikkaa. Kristityille Jerusalem on pyhä paikka ennen kaikkea sentähden, että Jeesus siellä eli ja vaikutti, ja että hänet siellä tuomittiin ja teloitettiin.

Tästä jo aavistamme ja ymmärrämme, millainen uusi Jerusalem on oleva. Se täytyy olla jotensakin suora vastakohta entiselle Jerusalemlle. Se täytyy olla sellainen, jossa Jeesus Kristuksella ja hänen apostoleillaan on täysi vapaus elää ja toimia. Se on Jumalan valtakunta ihmisten keskuudessa maan päällä. Ihmiset elävät silloin totuudessa, veljesrakkaudessa, Isän tahdon täyttämisessä.

Näin ei vielä nykyisessä kristikunnassa ole. Kristuksella ei siinä ole toimintavapautta. Kristuksen oppi ja opetustyö on kielletty. Tämä on ollut kohtalokasta. Kun suljettiin tie ylöspäin, silloin jouduttiin kulkemaan alaspäin. Sillä paikallaan pysymistä ei elämässä ole. Kun kieltäydettiin kulkemasta kohti hyvää, kohti valoa, silloin tuskin voitiin välttää kulkemasta kohti pahaa, pimeyttä. Kristikunta kadotti tiedon avaimet valon valtakuntaan, mutta se on sen sijaan saavuttanut avaimet oman ja toisten elämän tuhoamiseen. Erikoisesti voimme panna merkille sen kummastuttavan, suorastaan nolaavan seikan, että vaikka sivistyksemme jo on selvillä siitä pöyristyttävästä saavutuksestaan, että se voi johtaa itsensä tuhoon, niin se kuitenkin kaikella tarmollaan jatkaa samaan suuntaan. Sivistyksemme johto on siinä suhteessa aivan luonnoton.

— — —

Näinollen tehtävämme on: ryhdistyä hyvässä ja kääntyä sittenkin sen opin puoleen, jota viisaitten taholta meille tarjotaan. On todettava, että me ihmiset olemme elämän koulussa, joka on vakavaa, jonka välttämättömyydestä emme pääse yli emmekä ympäri. Me synnymme tänne aina uudelleen. Juuri sitenhän olemme välttämättömyyden alaisia. Kuitenkin olemme samalla vapaita. Sillä meillä on vapaus ottaa asiat miltä kannalta tahansa. Meillä on vapaus hymyillä viisaitten opille, tai kunnioittaa sitä. Mutta välttämättömyys heijastuu jälleen karmana. Meille muodostuu kohtalo. Laki sanoo: mitä tahdotte itsellenne, sitä tehkää toisille. Ja päinvastoin: mitä ette

tahdo itsellenne, sitä alkää toisille tehkö. Siten elämä kasvattaa meitä. Kasvattaa kohti jumalallis-inhimillistä täydellisyyttä.

Tältä taustalta on mahdollista ymmärtää Ilmestyskirjan kuvailuja. Siinä kuvaillaan sen ihmisen kokemuksia, joka vapaaehtoisesti ja kaikella voimallaan kulkee ihmiselle kuuluvaa elämän kaitaa tietä. Salatieteelliseltä taholta on lausuttu ajatus, että Ilmestyskirjan kuvat ovat vanhaa perua. Ne olisivat ajoilta ennen Kristusta. Tietysti ne siinäkin tapauksessa ovat saaneet uutta väritystä Jeesus Kristukselta. Oli tämän asian kanssa miten tahansa, niin voimme panna merkille, että Vanhan Testamentin profeetoilla, esim. Hesekielillä, on ainakin muutamia melkoisesti samanlaisia kuvia ja näkyjä.

Edellä sanoimme jo, että Ilmestyskirjan viimeisenä kuvana esiintyy uusi Jerusalemi. Näinollen voimme ymmärtää, että uusi Jerusalemi on eräänlainen vertauskuvallinen esitys siitä täydellisyyden tilasta, jota tämä ihmiskunta sekä yksilöinä että kokonaisuutena tavoittelee, minkä sen on suunniteltu saavuttavan tässä nykyisessä neljännessä luomispäivässä, viiden, kuudennen ja seitsemännen juurirodun aikana. On huomattava, että tuo uusi Jerusalemi kuvataan sellaiseksi, johon ei voi tulla mitään saastaista tai epäpyhää. Se on rakennettu puhtaasta kullasta, ja-lokivistä ja helmistä jne. Kun kulta edustaa aurinkoa, niin tämäkin jo kuvaa sitä, kuinka ihmiskunnan päämääränä on vapautua kaikesta tietämättömyydestä, itsekkyydestä ja väkivallasta, ja kuinka sen on saavutettava aurinkokeskeinen elämä, Kris-

tus- eli Logoskeskeinen elämän käytännöllisyys. Kun vielä sanotaan, että uudessa Jerusalemissa ei näkynyt olevan temppeliä, vaan Herra Jumala, kaikkivaltias, on sen temppeli, niin tämä vielä erikoisesti korostaa sitä näkökantaa, että elämä kokonaisuudessaan on tullut temppeliksi, puhtaaksi ja pyhäksi, totuudelliseksi ja rakkaudelliseksi jumalanpalvelukseksi, Jumalan tahdon ilmentämiseksi.

Tätä uuden Jerusalemin kuvaamaa täydellisyyden päämäärää kohti kulkevaa kokemusten tietä edustavat sitten Ilmestyskirjan muut kuvat, näyt ja toimenpiteet.

Näiden kuvanäytelmien toimeenpanijoina esiintyvät jotkut enkelit, joita on milloin yksi, milloin useampia, esim. kolme tai seitsemän. Enkelien esiintyessä, sanomaansa julistaessa tai maljojaan tyhjentäessä tapahtuu aina jotakin mullistavaa. Tämähän näkyy historiassa yleensäkin. Profeetat, tietäjät, apostolit ovat yleensä esiintymisellään saaneet mullistusta aikaan. Vähäisenkös mullistuksen H. P. Blavatsky sai esiintymisellään aikaan. Ja aikanaan Paavali. Puhumattakaan Jeesuksesta. Mullistus johtuu siitä, että enkelin esiintyminen herättää ihmisissä uinuvia voimia, myönteisiä tai vastustavia, aina sen mukaan mitä kussakin on. Esiintyy pulmia, joiden älyllinen ja käytännöllinen selvittely vaatii suurta ponnistusta. Mutta juuri noissa ponnistuksissa vaativissa ratkaisuissa ihmiset kulkevat kehityksen tietä täydellistymistään kohti.

Siirtykäämme nyt yleisistä ilmiöistä yksilön elämään.

Ihmisen päivätietoisen persoonallisuuden takana on hänen yksilöllisyytensä, taivaallinen ihmisensä. Tätä taivaallisen ihmisen esiintymistä persoonalliselle päivätietoisuudelle voimme hyvinkin sanoa enkelin esiintymiseksi. Koska taas taivaallinen ihmiskunta on Jumalan kuva, siis itsessään kolminainen, teosofisilla nimillä: manas, buddhi, aatma, niin voimme näitäkin nimittää vaikka kolmeksi enkeliksi.

Ihmiskunnan elämässä yleensä nämä sisäiset enkelit eivät vielä ole päässeet sanottavasti vaikuttamaan. Toisin sanoen ihmiset yleensä eivät vielä kuuntele eivätkä tottele niitä enkeleitä. Mutta nythän onkin kysymys yksilöstä, joka tahtoo kulkea ihmisyyden tietä. Hänessä herää enkeli. Ja ensimmäinen enkeli on Manas, korkeampi järki, totuuden henki. Ilmestyskirjan puhetapaa käyttäksemme tämä enkeli vuodattaa maljansa mereen, astraaliruumiiseen. Sillä astraaliruumista kuvataan mereksi. Kun ihminen esim. unessa joutuu meressä tai järvessä uiskentelemaan merkitsee se, että hän on joutunut erikoisesti tekemisiin astraalisen tunne-elämänsä kanssa.

Kun enkeli vuodattaa maljansa astraaliruumiiseen, silloin tästä tunneruumiista tulee jonkunlainen tulijärvi, jollaisesta Ilmestyskirjassa puhutaan, ja jota on niin paljon väärinymmärretty. Sillä se ei ole pavalava järvi siinä merkityksessä, jossa me sen täällä fyysillisessä maailmassa ymmärrämme. Muistammehan puhuttavan himojen tulesta ja elämän tulesta.

Ja Jeesuskin sanoi mm. tulleen tuomaan tulta maailmaan, ja soisi sen jo palavan.

Kysymys on siis siitä, että kun totuuden hengen pyhä tuli pääsee vaikuttamaan ihmisen astraaliruumiissa, silloin hänen persoonallinen tunne- ja ajatus-elämänsä joutuu voimakkaaseen puhdistuksen tilaan. Hänen astraaliruumiinsa täytyy puhdistua ja järjestyä uudelle kannalle. Se täytyy järjestyä totuuden hengen mukaiseen värähtelyyn.

Sitten saamme kuulla, että astraaliruumiskin on itsessään seitsenkertainen. Keskimmaisessä alueessa sanotaan olevan sellainen voimien pari, jossa yhdeltäpuolen on mielenkiinto ja toiselta puolen välinpitämättömyys. Tämä on sängen tärkeä asia. Sillä mahdollisuus on, että me voimme olla joko kokonaan oikeassa tai kokonaan väärässä. Me voimme olla kiinnostuneita sellaisista asioista, joihin jo pitäisi voida suhtautua välinpitämättömästi, tai paremmin sanoen: jotka me jo olemme kokeneet, jotka jo pitäisi olla voitettu ja sillätavoin sivuutettu. Sensijaan on mahdollisuus, että olemme piittaamattomia asioista, jotka meille ihmisinä ovat ensiasteen tärkeitä. Noin keskitetysti sanoen: meidän pitäisi olla kiinnostuneita ihmisyydestä, Jumalan valtakunnasta, Mestarista ja hänen Vuorisaarnan opistaan ja sen opin käytännöllisestä seuraamisesta. Sensijaan persoonalliseen elämään, maailman katoavaan kunniaan ja valtaan ja rikkauteen voisimme oppia suhtautumaan asiallisen "välinpitämättömästi", siten kuin Mestari opettaa: kun asetamme Jumalan val-

takunnan ensimmäiselle sijalle, silloin kaikki muu seuraa vähemmällä puuhalla.

Yleinen sivistyksemme kirkkoineen, yliopistoineen ja valtioineen on tässä tärkeässä asiassa vielä melkein kokonaan väärässä, takaperoisessa asennossa. Yleisen sivistyksemme mielenkiinto on jotakuinkin kokonaan kohdistunut alempaan elämään, sen nautintoihin, sen rikkauksiin, kunniaan ja valtaan. Yksinpä uskontokin on järjestetty tuon alemman kiintymyksen mukaiseksi. Ei olla vain välinpitämättömiä, vaan suorastaan vastustetaan alkuperäistä uskontoa, sitä oppia ja elämänkäsitystä, minkä Mestari itse Vuori-saarnassaan esittää.

Mutta nythän onkin kysymys yksilöstä. Kun ihmisessä herää totuuden pyhä henki, kun ensimmäinen enkeli vuodattaa häneen maljansa, silloin hän tietoisesti osallistuu astraaliruumiinsa uudelleenjärjestelyyn. Hän järjestää välinpitämättömyytensä ja mielenkiintonsa etenevään suuntaan, kohti inhimillis-jumalallista päämäärää. Näin menetellessään hänen astraaliruumiinsa toisetkin voimat puhdistuvat ja järjestyvät etenevään suuntaan. Kun ihmisen astraaliruumis sillätavoin puhdistuu ja järjestyy, silloin totuuden pyhä valo pääsee hänen astraaliruumiinsa kautta valaisemaan hänen päivätietoisessa ymmärryksessään.

— — —

Tämän jälkeen pääsee vaikuttamaan toinen enkeli, Buddhi. Avautuu korkeampi sisäinen ymmärrys, veljesrakkaus. Tämä enkeli vuodattaa maljansa eet-

teriruumiiseen. Kun eetteriruumis on nelinäinen, voitaisiin kukaties sanoa, että tämä enkeli tyhjentää ihmiseen neljä maljaansa. Niinhän voitaisiin sanoa edellisenkin enkelin, Manaksen, tyhjentäneen ihmisen olemukseen seitsemän »vihan» eli totuuden maljaansa, koska astraaliruumis on seitsenkertainen. Eetteriruumis on nelinkertainen. Koska eetteriruumis on erikoisesti karman herrojen määräämä, niin voitaisiin tähän yhdistää ne karman herroja edustavat Ilmestyskirjan neljä olentoa, jotka ovat »edestä ja takaa silmiä täynnä». Voinemme näinollen sanoa niinkin, että yksi noista »edestä ja takaa silmiä täynnä» olevista olennoista tyhjentää maljansa kemiallisen eetterin alueelle, toinen eloeetterin, kolmas valoeetterin ja neljäs muistieetterin alueelle. Kullakin eetterillä on oma tehtävänsä, niinkuin saamme erikoisesti lukea Pekka Ervastian kirjasta »Ihmisen synty», johon tässä viitataan. Mutta eetteriruumiinkin toiminta on saatava järjestymään siten, että se palvelee henkistä elämää. Ensimmäisenä on kemiallinen eetteri. Se saa aikaan ruoan sulatuksen ja kaiken mitä ruumiimme kemialliseen toimintaan kuuluu. Mutta eihän ihminen elä vain maallisesta leivästä eikä juomasta. Hän kaipaa ja tarvitsee taivaallista totuuden leipää ja rakkauden juomaa. Tätä leipää ja tätä juomaa ihminen saa tehdessään työtä Vuorisaarnan opin ja hengen mukaisesti. Juuri siinä yhteydessä Buddhi-enkeli, tai erikoisesti yksi noista neljästä karmallisesta »olennotta», on tilaisuudessa vuodattamaan maljansa kemiallisen eetterin alueelle.

Toisena eetteriruumiin voimana on eloeetteri, sukupuoli-voima. Tavallisessa elämässä tämä eetteri toimii sukua jatkavana voimana, tekee lapsien syntymisen mahdolliseksi. Mutta tämä on vain yksi puoli asiassa. Toinen puoli on se, että ihmiset oppisivat toisiaan rakastamaan, toisiaan kunnioittamaan, auttamaan ja palvelemaan. Tämä taas kulkee käsi kädessä puhtauden kanssa. Asia on, niinkuin P. E. yhä uudelleen sanoo, ettei rakkautta ole ilman puhdautta eikä puhtautta ilman rakkautta. Kun henkistä elämää elävä ihminen tietoisesti pyrkii tähän puhdatus-rakkauteen, silloin Buddhi, tai toinen noista neljästä karmaa edustavista olennoista, on tilaisuudessa vuodattamaan maljansa eloeetterin eli sukupuolisuuden alueelle. Siinä voi silloin tapahtua »tulivuoren» purkauksia, so. tyhjentyä vanhaa karmaa, ehkäpä vaikeatakin, mutta avuksi tulee myös buddhinen voima.

Tulemme sitten kolmanteen eli valoeetteriin, aisteja ylläpitävään voimaan. Aisteja on nykyään viisi, yksi kunkin juurirodun aikana kehittynyt. Aistit rakentavat meille yhteyden ulkoiseen maailmaan. Ja sehän on tärkeätä. Mutta selvää on myös, että meidän on opittava pääsemään ja olemaan yhteydessä henkiseen elämään aistejamme vastaavalla tavalla. Puhutaanhan nimenomaan henkisestä kuulosta, kuulemisesta ja kuuliaisuudesta. Samoin puhutaan henkisestä näkemisestä. Sanotaan esim. näin: »sokea ei voi sokeata taluttaa». Myöskin tuntoaisti, sen henkinen puoli, voi olla kysymyksessä silloin, kun puhutaan omastatunnosta. On siis ymmärrettä-

vää, että kun ihminen pyrkii henkisen elämän yhte-
yteen näitä aistejaan vastaavalla korkeammalla ta-
valla, silloin Buddhi, tai kolmas karmallinen olento
eli enkeli, voi vuodattaa maljansa valoeetterin alu-
eelle. Silloin voi taas tapahtua »maanjäristystä» tai
»ukkosien jyrinää» sillätavoin, että tapahtuu karmal-
lista puhdistumista. Mutta tärkeämpää on kuitenkin,
että tapahtuu eetteriruumiin uudelleen järjestelyä.

Neljäntenä on muistieetteri. Muisti on tärkeä. P.
E. sanookin, että ilman muistia me emme oikeastaan
olisi ihmisiääkään. Meidän täytyy muistaa, muistaa
useammallakin tavalla, muistaa ainakin sekä älylli-
sesti että siveellisesti. Asioiden älyllinen muistami-
nen on tärkeitä, mutta asioiden moraalinen muista-
minen on vieläkin tärkeämpää. Ja mitä on moraa-
linen muistaminen? Se on sitä, että ottaa oppia ko-
kemuksistaan, niin erehdyksistään, epäonnistumisistaan,
kuin onnistumisistaankin. Tämä ennen kaikkea
veljeyskysymyksen yhteydessä. Jos olen veljeysky-
symyksessä epäonnistunut, erehtynyt, tullut mene-
telleeaksi epäveljellisesti, silloin painan muistiini kak-
si asiaa: tämä epäveljellisestä menettelystäni aiheu-
tunut häiriö täytyy minun järjestää veljelliseen
suuntaan. Ja toiseksi täytyy minun painaa mieleeni,
että vastaisuudessa osaisin menetellä veljellisesti.
Juuri tämän pyrkimyksen yhteydessä Buddhi-enkeli,
tai karmallisen edustuksen neljäs olento, voi vuo-
dattaa maljansa muistieetterimme alueelle. Silloin
voi taas tapahtua karmallisia purkautumisia, myrs-
kyjä ja tuulispäitä, mutta myöskin asiaa valaisevia
uusia näköalojen avautumisia.

Nyt tulee Kolmas enkeli: Aatma. Tulee henkinen usko, elämän ykseys. Tämä enkeli vuodattaa maljansa fyysillisen ruumiin alueelle. — Fyysillisen ruumiimme muodostaa kolme elementtiä: kaasumainen, nestemäinen ja kiinteä aine. Tämä on sinään todellisuutta, mutta samalla symbolia, jonka takana on korkeampi todellisuus. Kaasu edustaa älyä, neste tunnetta ja kiinteä aine, etenkin luuranko, tahtoa. Tai toisella tavalla: kaasu edustaa miehellistä periaattia, manasta, neste naisellista tai paremminkin äidillistä periaattia, ja luusto sielussamme syntyvää lasta, taivaallista ihmistämme, varsinaista Aatmaa, Kristusta meissä. Kolmas enkeli, Aatma, vuodattaa maljansa siten, että ihminen osaa tulla lapseksi jälleen, mutta ei miksi lapseksi tahansa, vaan nimenomaan Kristus-lapseksi.

Näin on siis yksilön elämässä astunut uusi Jerusalemin päivätietoiseen elämään. Ainakin alustavasti. Ja nyt on ihmisen osattava huolehtia siitä, ettei tämä uusi Jerusalemin muodostuisi vanhan, historiallisen Jerusalemin kaltaiseksi, sellaiseksi, josta Jeesuksen täytyi aikanaan sanoa: »Jerusalemin, Jerusalemin, sinä joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat luoksesi lähetetyt». Jeesusta epäiltiin, hänet häväistiin, tuomittiin ja teloitettiin. Sellaiseksi ei uusi Jerusalemin saa muodostua. Jerusalemin on suom. »Rauhan näky», mutta se ei saa muodostua sellaiseksi, jossa vallitsisi kuoleman rauha, sellainen rauha, jossa toisina-jattelijat tyrmättäisiin, jossa totuuden ääni tukahutettaisiin. Yksilön, jossa Aatman enkeli maljansa tyhjentää, täytyy varoa kaikkea tuollaista. Hänen

elämässään, hänen Jerusalemissaan, täytyy Jeesuksella, Vuorisaarnan Mestarilla ja hänen seuraajillaan, työtovereillaan, olla työrauha, kunnioitettu ja myötätunnon ympäröimä asema. Mestari siinä johtaa ja ihminen palvelee, tekee työtä Mestarin johdolla.

Näin ovat syntyneet ja kasvaneet henkiset tietäjät, profeetat, Mestarit, Adeptit, ne, jotka muodostavat teknillisen Jumalan valtakunnan, Salaisen, Valkoisen Veljeskunnan.

— — —

Nyt voimme lähemmin tarkkailla Ilmestyskirjassa esiintyvää uuden Jerusalemin kuvausta. Se on rakennettu muutamien tarkkojen mittojen mukaan. Luku 12 näyttelee siinä keskeistä osaa. Muurissa on 12 porttia ja niillä 12 enkeliä. Portteihin on kirjoitettu Israelin lasten 12 sukukunnan nimet. Muurilla on 12 perustusta ja niissä 12 apostolin nimet. Kaupungin pituus, leveys ja korkeus on 12 tuhatta vakomittaa.

Ymmärrämme, että tämä muuri kuvaa Eläinrataa kaksinetoista merkkeineen. Ne merkithän ovat tavallisessa Almanakassakin merkityt: Oinas, Härkä, Kaksoiset, Rapu, Jalopeura, Neitsyt, Vaaka, Skorpion, Jousimies, Kauris, Vesimies ja Kalat. Jokaista merkkiä hallitsee enkeli, so. määrätty täydellisyysvaatimus. Näinollen jokainen merkki on Portti, jonka täydellisyysvaatimuksen täyttymisen kautta kuljetaan henkisen elämän valtapiiriin, taivasten eli Jumalan valtakuntaan.

Muurilla on 12 perustusta ja niissä kahdentoista apostolin nimet. Tätä ymmärtääksemme muistamme, että vihittävällä, sanokaamme Mestari-vihkimyksessä, piti olla 12 oppilasta, ystävää, työtoveria, jotka uhrautuivat johtajalleen, sille joka otti Mestari-vihkimyksen, ja johtaja puolestaan uhrautui oppilailleen, ystävilleen. Niinpä P. E. kertoo, kuinka Väinämöinen muinoin saavutti Mestari-vihkimyksen juuri tuolla tavalla. Niinollen näistä 12 apostolista voidaan sanoa, että he uhrillaan muodostavat perustuksen Mestarinsa työlle.

Mutta Ilmestyskirjan kuvaus uudesta Jerusalemissa ei rajoitu vain tavalliseen Mestari-vihkimykseen. Siinä on myös kysymys kosmillisista asioista, maapallomme ja ihmiskuntamme kokonaiskehityksestä tässä neljännessä luomispäivässä, viidennessä, kuudennessa ja seitsemännessä juurirodussa.

Pekka Ervast puhui erällä kesäkursseilla näistä Eläinradan asioista, sen merkeistä ja niitä koskevista vihkimyksistä. Hän sanoi, että ihminen — ja kysymys on tällöin tietenkin vihitystä — voi syntyä useampia kertoja samassa Merkissä, sanokaamme seitsemän kertaa (Tämäkin voi silloin olla kuin seitsemän enkelin pasunoimista. Ne enkelit — tai maljojen tyhjentyminen — ovat silloin saman vihityn seitsemän jälleensyntymää samassa eläinradan merkissä). Sitten sama vihitty voi syntyä kerran eläinradan kussakin kahdessaatoista merkissä. Sen jälkeen sama vihitty voi tehdä — niinkuin P. E. sanoi — hirmurynnistyksen, jossa hän voittaa koko eläinradan, kaikki sen kaksitoista merkkiä.

Mutta nytpä ymmärrämme, että tässä ei ole enää kysymys tavallisista vihityistä. On kysymyksessä Logos-saavutus, sellainen jossa Logos, edellisessä luvussa puheena ollut Hiljainen Vartija, Suuri Uhri, ruumistuu ihmiskunnan päivätietoiseen elämään. Logos taas on kolminainen, kolme suurta ryhmää. Kun sitten Ilmestyskirjan kuvauksessa esiintyy olento josta sanotaan, tai joka itsekin sanoo itsestään, että hän on A ja O, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen, niin tällöin on selvästi puhe Logoksen Isä-ryhmän Johtajasta, Isäksi nimitetystä olennosta. Sillä Isä luonnollisesti on kaiken takana. Isästä, niin universaalisesta Isästä kuin aurinkokuntamme Isästä, kaikki alkaa, ja Isä lopulta vetää kaiken takaisin; niinkuin P. E. puhuu kirjassaan: »Jumala ja luominen», julkaistu lisänimellä: »Kristosofian peruskysymyksiä I».

Niinkuin jo edellisessä luvussa puhuttiin, tämä suuri saavutus, tämä Hiljaisen Vartijan, Suuren Uhrin ruumistuminen ihmiskuntaamme, sen päivätietoiseen, ruumiilliseen elämään asti, on nyt tapahtunut. Se on tapahtunut molemmissa merkityksissä, niin merkityksessä aurinkokuntamme Isä kuin universaalinen Isä. Se tapahtui siinä suuressa henkinessä uudestisyntymisessä, jonka Pekka Ervast koki 21:llä ikävuodellaan 13 p:nä lokakuuta 1896. Siinä Pekka Ervast voitti koko Eläinradan kaksinetoista merkkeineen. Hän läpäisi kaikki kaksitoista vihkimystä ja kosketti universaaliiseen kolmanteentoista vihkimykseen. Se oli hänen hirmurynnistyksensä. Siinä Jumalan valtakunta, Ilmestyskirjan uusi Jeru-

salem, tuli ratkaisevalla tavalla tänne ihmiskunnan maalliseen, ruumiilliseen elämään asti. Sitä ennen oli valtakunta, kosminen Kristus, tullut Jeesuksessa eetteritasolle, vakiintuen sitä ennen Buddhan saavutuksessa astraalitasolla.

Näinollen meidän elämämme sävy on ratkaisevasti muuttunut. P. E. sanoo, että jo Jeesuksessa elämä sai uuden virityksen. Itse henkinen elämä muuttui sillätavoin, että vaikka vanhat vihkimykset, vanhan liiton koulu, on edelleen olemassa, ja ihmiset voivat edelleen elää henkistä elämää sillätavoin, että kulkevat tuota vanhaa vihkimysten tietä, niin kuitenkin on nyt avautunut uusi tie siten, että ihminen voi henkisessä ponnistuksessa kokea henkisen uudestisyntymisen, jossa hän sisäisellä tavalla yhtyy kosmellis-mystilliseen Kristukseen. Sivuuttamansa vihkimykset hän myöhemmin kokee psykologisina kokemuksina, järkytyksinä.

Mutta Pekka Ervastian suuressa saavutuksessa kehitys on yhä jatkunut ja syventynyt, tähän samaan suuntaan täydellistynyt. Ensiksikin P. E:n saavutuksessa tapahtui tuo ratkaiseva muutos, että Karman johto siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen. Ilmestyskirjan sanoilla: »Halleluja! Sillä Herra meidän Jumalamme, kaikkivaltias, on ruvennut hallitsemaan». Tämä on jo sinään mullistava tapahtuma. Sillä itse Karman johto ei enää epäile eikä vastusta Vuori saarnan Mestarin työtä ihmiskunnassa. Tästä johtuu, että nyt voidaan paljastaa paljon sellaista, joka ennen pidettiin salassa. Tämä on luonnollista ja

välttämätöntä siinä kehityksessä, mikä johtaa taivaallisen Isän täydellisyyteen. Jo kehitys-käsitteeseen kuuluu, että uutta täytyy tulla esille. Ellei sellainen olisi mahdollista, silloinhan kehitys jähmettyisi paikalleen, se tukahtuisi ja kuolisi. Ja koska ihmisen päämäärä on Isän täydellisyys, niin täytyihän Isän ja hänen elämänsä astua ja avautua ihmisten elämään.

Tämä on nyt tapahtunut. Sentähden elämä tässä fyysillis-kemiallisessa, tässä ruumiillisessakin maailmassa, on nyt tullut sellaisenaan vihkimyselämäksi. Niinkuin se oli ja on Pekka Ervastian elämässä. Hän ei ollut ottanut mitään teknillisiä vihkimyksiä nykyisessä ruumistuksessaan sitä ennen, kun hän koki tuon universaalisen uudestisyntymisensä, jossa hän yhtyi itse äärettömyyden Jumalaan, kaikkialliseen Isään, ja jossa Isä yhtyi häneen. Tästä johtuu, että vaikka vanhan liiton vihkimysten tie sellaisenaan on edelleen olemassa, ja ihmiset voivat sitäkin tietä kulkea, niin henkisen uudestisyntymisen tie, Pojan tie, tai rakkauden tie, niinkuin Paavali sanoo, se on nyt edelleen syventynyt. On avautunut Isän tie. Nyt voi ihminen henkisessä uudestisyntymisessään vielä edellistäkin syvällisemmin yhtyä kosmellis-mystilliseen Kristukseen, Isään, ja voi sitten myöhemmin kokea psykologisina järkytyksinä sivuuttamansa vihkimykset.

Kaikista näistä syistä — toistamme sen vielä — elämä itsessään täällä ruumiillisessakin maailmassa on tullut pyhäksi, on tullut vihkimyselämäksi. Sen-

tähden sota ja kaikki väkivalta on hävityksen elämää. Sellainen ei enää ole uhria, vaan se on tuhoa. Ihmisten on opittava yhtymään Suureen Uhriin silätävoin, että he uhrautuvat rakentavassa työssä Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Hiukan vielä symboliikkaa. Uusi Jerusalemin on kuution muotoinen. Se on 12 tuhatta vakomittaa pitkä, leveä ja korkea. Kuutio tässä kolmiulottuvaisuuden maailmassa kuvaa täydellisyyttä. Kolme suoraa viivaa voivat leikata toisensa kohtisuoraan toisiaan vastaan. Kuutio on tämän mukainen täydellisyys. Tässäkin ilmenee Jumalan kolminainen vaikutus Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Ilman Isän vuodatusta meillä olisi vain neliö, risti, jonka kaksi viivaa muodostavat. Ennen Isän ilmennystä oli Saatana kolmantena, ja karma oli Saatanan kädessä. Isän ilmentyessä neliö, risti, muuttui jumalalliseksi kuutioksi. Isä tuli kolmanneksi, voitti Saatanan, ja Karma siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen. Kulmakivi on pahanvastustamattomuudessa. Pahaa ei vastusteta. Eletään Isässä, ja paha voitetaan hyvässä.

Vielä on lisättävä, että vaikka koko aurinkokuntamme ja etenkin maapallomme ja ihmiskuntamme on siirtynyt ratkaisevasti uuteen aikaan, niin maanpäälle muodostuvan uuden Jerusalemin muodostavat ne ryhmät, jotka tietoisesti ja vapaaehtoisesti yhtyvät Vuorisaarnan Mestarin johtoon. Nämä ryhmät kasvavat luonnollisella, hapatuksen kaltaisella tavalla. Lyhyesti sanoen meillä on vielä kaksi alaro-

tua tässä viidennessä juurirodussa jälellä, ja sitten kuudes ja seitsemäs juurirotu tässä neljännessä luomispäivässä. Elämä on sillätavoin vapaata ja itsenäistä, että jokaisen ihmisen on itse tehtävä valintansa ja ratkaisunsa.

IV

UUSI PATMOS

Edellisessä luvussa puhuimme Ilmestyskirjan viimeisestä kuvasta, uudesta Jerusalemissa, joka neitseellisessä puhtaudessaan ja täydellistyneisyydessään laskeutuu Jumalan luota ihmisten elämään. Sanoimme, että tämä on nyt tapahtunut Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa, heidän suurissa saavutuksissaan. Hiljainen Vartija, Suuri Uhri, sekä aurinkokuntamme Logos että universaalinen Logos, on nyt laskeutunut tähän alempaan kolminaismaailmaan, aina ruumiilliseen elämään asti. Logos, Kristus, on ottanut Karman johdon käsiinsä, ja nyt alkaa palautumisen tie, salassa olleitten henkisten arvojen käytännöllistyminen.

Meidät ihmiset kutsutaan mukaan tähän jumalallisen näytelmän käytännöllistytämiseen. Jumalan ja ihmisten yhteistyö alkaa ja toteutuu niiden tehtävästään tietoisien yksilöiden muodostamissa ryhmissä, jotka vapaaehtoisesti tahtovat uhrautua tekemään työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Tilai-

suus siihen tarjoutuu yleensä kaikille ihmisille. Mutta kun todellinen henkinen elämä ja työ Vuori-
saarnan Mestarin johdolla on vapaaehtoista, itse-
aloitteellista, omavastuista, niin pyrkijöistä riippuu,
kuinka monilukuisiksi nuo ryhmät muodostuvat. Ymmärrämme että ryhmissä, yksilöiden ja ryhmien
kasvattamiseksi, on työtä tehtävä. Sillä luonnolli-
sestihan Elämä pyrkii siihen, että mahdollisimman
paljon ihmisminuuksia voisi seurata maapalloa sen
henkevoitymisen, eetteröitymisen, kirkastumisen
tiellä.

Tässä pyrkimyksessä teosofinen liike kokonaisu-
udessaan, niin itämaisena kuin länsimaisena vaiku-
tuksena, aloitettiin. Kun Viisaat H. P. Blavatskyn
avulla antoivat teosofisen sanoman, aloittivat teoso-
fisen työn, eivät he sitä tehneet syyttääkseen tai
tuomitakseen maailmaa, vaan auttaakseen sitä. Syyn
ja seurauksen lain tuntijoina he näkivät, että jos
Euroopan eli Lännen kansat jatkavat omaksumiensa
itsekkäitten periaatteiden mukaan, ajautuvat he en-
nen kuulumattomaan luhistumiseen. Sentähden he
ojensivat auttavan kätensä teosofisen sanoman muo-
dossa. H. P. Blavatsky sanoi nimenomaan, että jos
teosofia otetaan vastaan, silloin Eurooppa voi alkaa
uuden, onnellisemman ajan, mutta ellei, niin Eu-
rooppa vajoaa ennen kokemattomaan kauhujen me-
reen.

Nyt on käytäntö osoittanut, että Euroopan luhis-
tuminen on jo melkoista vauhtia alkanut.

Mutta samalla me nyt jo selvästi huomaamme jo-
tain siitäkin, mitä edellä puhuimme henkisestä vuo-

datuksesta aurinkokuntaamme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Elämässä vaikuttaa entistä suurempi jännitys, suurempi voimavirta. On ymmärrettävä, että tämä lisääntynyt voimajännitys panee viireämpään toimintaan kaiken mitä maailmassa ja ihmisissä on. Tämä koskee niin pahaa kuin hyvääkin, niin totuudellisuuksia kuin valheellisia irvikuvallisuuksiakin. Katsokaamme tässä suhteessa paria elämän ilmiötä. Toinen on suhteessa edellä puheenaolleeseen Suureen Uhriin. Kun Suuri Uhri nyt on astunut ihmiskunnan elämään, kannustaa se ihmisiäkin uhrautumaan. Ymmärrämme, että todellinen uhri on kuuliaisuus Mestarin Vuorisaarnassa esittämää oppia kohtaan. Mutta kuuliaisuuden uhria jumalallista viisautta kohtaan ihmiskunta ei ole halunnut antaa. Kun uhri kuitenkin kuuluu elämään, ja kun uhrin periaate nyt on itse Logoksen elämänä astunut ihmiskuntaan, niin se vie entistä voimakkaammin uhriin. Mutta kun ei ole tahdottu uhrautua elämälle, niin on jouduttu uhrautumaan kuolemalle, sodalle, hävitykselle. Siten uhri muodostuu tuhoksi, ihmiskunnan onnettomuudeksi.

Toinen mainittava seikka on veljeys. Ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa on nyt entistä ratkaisevammalla tavalla ensimmäinen totuus, totuus heti henkisen elämän alussa. Johan Jeesuskin sanoi seuraajilleen, että heidän käytännöllisenä tunnusmerkkinänsä tulee olemaan veljeys, keskinäinen rakkaus. Teosofisessa liikkeessä asetettiin veljeys, jopa yleisen veljeyden ytimen muodostaminen heti ojennusnuoraksi, velvoitukseksi.

Mutta suhteessamme veljeyteen on käynyt samoin kuin suhteessamme uhriin. Veljeyskin on meidän käsissämme joutunut hävittävän toiminnan aseeksi. Vallanhimoisissa, keskenään taistelevissa puolueissa puhutaan puolueveljeydestä. Samoin puhutaan aseveljeydestä. Täten veljeyskin on joutunut itsekkyyden, tuhon ja murhan palvelukseen.

Näin olemme luoneet itsellemme tuskallisen olotilan, omalla tavallaan myrkytetyn Patmos saaren. Niinkuin muistamme, Patmos on suom. »myrkytetty». Tässä tilassa elää suuri ihmiskunta omalla tavallaan, jumalallinen viisaus toisella tavalla. Ihmiskunnan tuska on yhä ilmeisemmäksi käyvän tuhoutumisvaaran aiheuttamaa tuskaa. Mitä ututterammin he vaaraa vastaan varustautuvat, sitä uhkaavammaksi vaara vain paisuu. — Viisauden tuska taas on siinä, että vaikka se tietää osaavansa neuvoa, miten tuosta tuhoutumisen vaarasta päästäisiin, niin se ei saa ääntänsä kuuluviin. Ihmiskunta, sen johtavat joukot, eivät ota kuuleviin korviinsa Viisauden neuvoa, sen oppia tai opastusta.

Tämä on jumalallisen Viisauden tuska. Viisaus osaisi opastaa ihmiskunnan pelastukseen, mutta ihmiskunta, sen johtajat, torjuvat pelastuksen luotaan.

— — —

Kuitenkin on — ja on aina ollut — niitäkin ihmisiä, jotka ovat ymmärtäneet tehdä oikean uhrin, uhrin jumalallisen viisauden mukaiselle veljeydelle. Heissä ja heidän kauttaan on ihmisyyys, Suuri Uhri, Isän Jumalan valtakunta, edellä puheena ollut uusi Jerusalemi, päässyt laskeutumaan tänne ihmiskunnan

elämään. Ihmisillä on nyt ratkaisevasti entistä suuremmat mahdollisuudet astua Jumalan valtakuntaan johtavalle tielle. Ja tällä tiellä kulkiessaan ihmiset joutuvat uudella tavalla, jokainen kohdaltaan, kokemaan sitä sielullista tilaa, jota Johannes kuvaa olemisellaan Patmos saarella.

Saari kuvaa määrättyä, rajoitettua sielullista tilaa. Näitä sielullisesti rajoitettuja tiloja voitaisiin eritellä useitakin, mutta tässä erittelyssämme riittää kolme. Tämä kahdestakin syystä. Ensiksi, koska Jumala ilmenee kolmena Logos-voimana, ja toiseksi, koska ihmisen on tässäkin merkityksessä Jumalan kuva.

Kun siis ihminen alkaa uhrautua veljeydelle Vuorisäärnan Mestarin opastuksella, muodostuu hänen elämänsä — ensin sisäinen ja sitten ulkoinenkin elämänsä — jollain tavalla ahdistavaksi saareksi, sellaiseksi tilaksi, jota saari sopivasti kuvaa. Tässä saarella — kussakin kolmessa saarella — vaikuttaa kaksipuolisesti herättävä ja kannustava voimavirtaus.

Ensimmäinen saari vaikuttaa erikoisesti ihmisen nuoruudessa, vaikka sitten pitkin matkaakin. Tässä saarella elämän voimavirta vaikuttaa yhdeltäpuolen ja ensiksi näin: »sinun on ryhdyttävä tositoimiin, sillä sinun on opittava seisomaan omilla jaloillasi, niin siveellisesti kuin taloudellisesti». Tämän puolen virtauksesta ihminen, nuori ihminen, tuntee voimakkaana ja velvoittavana. Ja vaikka meitä ihmisiä elää paljon lähellä toisiamme, niin nämä vaikeimmat kysymykset — ja se johtune elämän omasta luonteesta — me joudumme ratkomaan ai-

van kuin omassa yksinäisessä kammiossamme, tai sanoisimmeko erakkoudessamme.

Sentähden tuleekin virtauksen toinen puoli ja sanoo: jotta kykenisit oikein valitsemaan, on sinun hankittava todellista inhimillis-jumalallista tietoa. Ihminen huomaa, että häneltä puuttuu tietoa valitakseen oikean tehtävän. Ja kun häneltä puuttuu tietoa, niin häneltä puuttuu myös taitoa, taitoa voidakseen täyttää oikean tehtävänsä siten, ettei siitä tulisi huonoja seurauksia, huonoa karmaa.

Näissä alkuvaikeuksissa on hyvä — ja välttämättömyydenkin — ottaa alunperin huomioon se seikka, että me olemme ruumiillisesti kuolevaisia. Se huomio sanoo meille, että pelkästään maallisten, kuolevaisten arvojen vuoksi uurastaminen on vähintäänkin epäkäytännöllistä. Sillä ruumiillisessa kuolemassahan se kaikki raukee.

Sitten on eräs asia, joka yhä enemmän alkaa kuulua tietämisenkin alaan, ja joka näinollen ahdistaa meitä jo ensimmäisessäkin psykologisessa saarella. Tämä asia on sukupuoliuus. Me olemme nykyään jaetut kahteen sukupuoleen. Niin ei ollut luomiskautemme alussa, eikä sen lopussakaan tule niin olemaan. Niinpä Pekka Ervast mainitsee, että kuudennessa juurirodussa — joka nyt jo on okkultisesti alkanut — tulee sukupuolinen jakautuneisuus häviämään. Ihmiset ovat kaikki samanlaisia, ja ruumiillisesti he syntyvät jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla. P. E. lisää vielä, että meillä alkaa jo olla kiire, ettemme joutuisi pulaan silloin, kun kaksisukupuolisuus häviää.

Näinollen on asiallista kysyä: minkähänlaisia nuo vaikeudet mahtaisivat olla?

Tähän antaa käytäntö vastauksen. Asia on niin, että ellei himoa voiteta, ja kun siltä riistetään yksi tyydyttämistapa, niin se etsii toisen, vaikkapa edellistä lumoamattomamman tyydytystavan. Niinpä on tunnettua, että ihmistä jo nykyäänkin vaanii se vaikeus ja vaara, että hän sotkeutuu tyydyttämään sukupuolihimoaan aistillisessa julmuudessa.

Kaikkien näiden sukupuoli-himollisten vaikeuksien voittamiseksi on luonto jo aikaisemmin ryhtynyt eräänlaisiin valmistaviin toimenpiteisiin. Eikä ole ihmettelemistä, jos Ilmestyskirjan kuvarikkaassa esityksessä puhutaan tästäkin asiasta, vaikkakin verhotusti. Kuitenkin Ilmestyskirjan — niinkuin jonkun toisenkin samanlaatuisen kirjan — esityksissä sanotaan, että aikanaan verhotut salaisuudet avataan. Niinpä P. E. eräässä esitelmässään sanoi, että se toimenpide, johon luonto sukupuolisuuden yhteydessä on ryhtynyt, se ilmenee ns. homoseksualismina. Joittenkin ihmisten sukupuoliisuus on järjestynyt siten, että heidän sukupuolinen lempensä saattaa kohdistua samaa sukupuolta olevaan yksilöön. Tämähän on sellaisenaan outo ilmiö. Mutta kun sellainen on jo synnynnäinen ominaisuus — niinkuin toisilla on toiseen sukupuoleen kiintyminen synnynnäistä —, niin silloin asia ei ole kuitattu ylimielisyydellä, vaan sitä on yritettävä ymmärtää. Aina-kin meille heti suoralta kädeltä välähtää se ajatus, että sukupuolivoima saattaa siis suuntautua muihin-kin suuntiin tai muotoihin, kuin miesten ja naisten

väliseksi asiaksi. Siinä on heti jotain ajateltavaa, opittavaa, huomioonotettavaa. Sillä se panee ajattelemaan: emme niinollen voi tietää, mitä kaikkia tapoja sukupuolivoima voi ottaa silloin, kun kaksisukuisuus häviää, ja ellemme siihen mennessä ole sukupuolivoimaa voittaneet.

Näinollen me tunnemme jonkunlaista velvoittavaa nöyryyttä homoseksualismin edessä. Kysymme: mitenkähän tämä asia esiintyy Ilmestyskirjassa?

Edellä mainitussa esitelmässään P. E. huomautti Ilmestyskirjan kuvauksesta jossa sanotaan, että kustakin Israelin lasten sukukunnasta — toisin sanoen eläinradan kunkin merkin kohdalta — merkittiin joku joukko ihmisiä siten, että heidän sukupuolinen lempensä kääntyy oman sukupuolen yksilöön.

Näinollen homoseksualismi omalla tavallaan osoittaa, että ihmisten on opittava rakastamaan toisiaan sukupuolettomasti. Homoseksualisti on kuin valittu tai merkitty sellaiseen itsekasvatukseen, että hänen on erikoisesti pyrittävä puhtauteen ja rakkauteen, voittaakseen siten sukupuolisuuden itsessään. Niinpä P. E. opetti, että meidän ihmisten yleensä on jo lapsina ja nuorina opittava rakentamaan toverisuhteita oman sukupuolemme kanssa, pojat keskenään ja tytöt keskenään. Sellaiset toverisuhteet voivat kestää ja vaikuttaa koko elämän ajan. Siten lasketaan koko elämää varten hyvä pohja sukupuolettomalle veljesrakkaudelle. Tyttöjen ja poikien toverisuhteet ovat jo toisen luontoisia. Niillä on oma merkityksensä. Mutta poikien toverisuhteet keskenään ja tyttöjen toverisuhteet keskenään tähtäävät tule-

vaisuuteen. Ne ovat valmistusta ja ovat apuna siihen, että ihmiskunta vapautuu jakautuneisuudestaan kahteen sukupuoleen.

Ilmestyskirjassa mainituista merkityistä sanotaankin kuvaavasti: »Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa; sillä he ovat niin kuin neitsyitä».

Tähän on lisättävä, että noita veljesrakkaudessa puhtauden saavuttaneita on, ja tulee olemaan, niin naisten kuin miestenkin joukossa. Toistamme vielä, että puhtaat toverisuhteet poikien välillä keskenään ja tyttöjen välillä keskenään valmistaa otollista maaperää sukupuolettomalle veljesrakkaudelle.

Näitä näin merkittyjä sanotaan olevan 12 tuhatta kustakin Israelin lasten sukukunnasta, siis eläinrannan kustakin merkistä, yhteensä 144 tuhatta.

Tämä ei suinkaan merkitse — niinkuin jotkut ehkä ovat saattaneet olettaa —, että ihmisminuuksien miljardien joukosta pelastuisi vain tuollainen pieni määrä. Niinpä Ilmestyskirjassakin heti lisätään: »Tämän jälkeen minä näin, ja katso, suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä puettuina pitkiin valkoisiin vaatteisiin, ja heillä oli palmuja käsissään».

Näinollen nuo luvut 12 tuhatta ja 144 tuhatta voivat olla psykologisia laatulukuja. Sanotaanhan nimennomaan: »Ja hän mittasi sen muurin sadaksi neljäksikymmeneksineljäksi kyynäräksi, ihmismittan mukaan, joka on enkelin mitta». Siis 144 kyynärää on ihmismitta ja enkelimitta.

Katsokaamme lähemmin näitä lukuja. Eläinradan jokaisesta merkistä merkitään 12 tuhatta. Mistä tällöin johtuneen luku 12? Ainakin yhdellä tavalla saamme sen siten, että vaikka jokaisessa merkissä vaikuttaa määrätty enkeli, tai enkelivoima, niin kuitenkin jokainen merkki on sikäli kokonainen, että eläinradan kaikki toisetkin merkit vaikuttavat toisissaan. Siksi jokaisen merkin lukuarvo on 12. Vastaavasti tähän yhtyy se tosiasia, josta P. E. mainitsee, että kun tarkkaa jakoa tehdään, niin ihmisessäkin on 12 periaattia. Kun sitten merkkejä eläinradassa on 12, niin luku 12 on kerrottava itsellään, joten tulos on 144; joka siis on ihmisen ja enkelin lukuarvo.

Mistä tulee tällöin tuo tuhat, mikä liitetään 12:sta ja 144:n perään? Tuhat tässä voi edustaa sitä täydellisyyttä, mikä on saavutettu puhtaudessa, sanoikaamme sukupuolisessa puhtaudessa ja rakkaudessa tämän alemman kolminaismaailman elämässä. Sillä siitähän juuri on kysymys. Jos lisäksi ajattelemme nykyistä numerojärjestelmää, jossa nolla on tyhjä ympyrä, niin tämä vielä täydentää edellistä ajatusta. Sillä kolme nollaa voivat silloin kuvata sitä himolisuudesta tyhjentynyttä persoonallista elämää, minkä ihminen on alemmassa kolminaismaailmassa saavuttanut. Kun siis kolme tyhjää ympyrää, nollaa, liitetään lukuihin 12 ja 144, saadaan 12 tuhatta ja 144 tuhatta; jossa sekä uuden Jerusalemin muurin että ihmisen ja enkelin mitta on peruslukuna.

Toistamme vielä, että näiden sukupuoliasioiden ymmärtäminen kuuluu nyt jo ensimmäisen uuden

Patmos-saaren tieto- ja käytäntövelvoituksiin. Sillä kuudennessa juurirodussa meidän on jo voittaen vapauduttava jakautuneisuudestamme kahteen sukupuoleen.

— — —

Siirrymme nyt uuden Patmoksen toiseen saareen, tai saman saaren toiseen arvokertaan.

On selvää, että tässäkin on taas kaksipuolinen voimavirtaus. Pohjimmaltaan ne ovat kaikkialla vaikuttavat karma ja dharma. Virran kaksipuolisuus on siinä, että meidän on yhdeltä puolen lunastettava menneissäkin elämissämme tekemiemme erehdysten karmalliset seuraukset, ja toiselta puolen meidän on toteutettava dharmamme, ihannettamme, ihmisyytemme velvoitusta.

Karman suhteen voimme ajatella näin: Kun edellisessä psykologisessa saarella oli valittava työ ja toimintatapa, eikä selvää tietoa velvollisuudesta eli dharmasta ollut, tai ehkei siihen edes oikein pyrittykään, niin tästä johtui, että työ, elämäntehtävä, tuli valituksi ajattelelmattomasti, maailman yleiseen tapaan, itsekkäästi. Samoin saattoi sitten tapahtua pitkien matkaa, itse tehtävän käytännöllisessä suorittamisessa. Seurauksena tästä ilmenevät karmalliset vaikeudet, mm. sairaudet. Niinpä P. E. sanookin, että itsekkyyks on syvin sairaus. Erilaiset karmalliset sairaudet johtuvat itsekkyyden erilaisista ilmenemistavoista; niinkuin P. E. esittää kirjassaan »Karma ja sairaudet».

Nyt on huomattava, että ihmiskunta kamppailee sairauksien voittamiseksi. Perustetaan yhä uusia,

pieniä ja suuria, jopa valtavan suuria sairaaloita. Niissä toimii materialistis-tieteellisesti kouluutettu lääkärikunta. Sitten on luontaishoitoa, vesihoitoa, kättenpäällepanemista jne. Ja luonnollista on, että ihminen etsii sairautessaan apua sieltä mistä saa, tai mistä luulee saavansa.

Luonnollisesti lääketiede etsii myös taudin syytä, ja on siinä etsimisessään löytänyt mm. moninaisia basilleja, bakteereja, viruksia ja mitä kaikkea. Siten on voitu paljonkin, tai ainakin jonkun verran, auttaa ihmisiä.

Mutta sitten tulee syvempi tieto ja sanoo, että karmallisten sairauksien alkuperäinen syy ei ole bakteereissa. Bakteerit ovat vain karmallisen taudin alkuperäisen syyn käytännöllisiä toimeenpanijoita. Niinkuin juuri kuulumme, karmallisten sairauksien syvin syy on itsekkyyys. Itsekkyyys on syvin sairaus. Pulma on siis tässä: vaikka sairauksia yritetään parantaa, niin itsekkyyys aiheuttaa yhä uusia karmallisia sairauksia.

Toteamus on näinollen tämä: jos todella tahdotaan päästä sairauksista, niin on päästävä itsekkyydestä.

Tästä herää kysymys: tehdäänkö sivistyksessämme itsekkyyden voittamiseksi edes yhtä suuria ponnistuksia kuin sairauksien voittamiseksi?

Tuskin. Ja miksi ei? Syy on hiukan nöyryyttävä. Sillä syy on siinä, että sivistyksessämme ei edes tiedetä, mitä itsekkyyys on. Tämä taas johtuu siitä — niinkuin H. P. Blavatsky aikanaan sanoi — että sivistyksemme on onnistunut tekemään itsekkyydestä moraalin.

Tämä saattaa kuulostaa oudolta. Mutta lähempi tarkkailu osoittaa, että asia niin on. Näemme heti, että kirkko on sommitellut ns. kristillisen siveysopin, ja se on sommiteltu sopusointuun ihmisen itsekkyyden kanssa. Kirkko ei ottanut oman Mestarinsa Jeesus Kristuksen esittämää siveysoppia ojennusnuorakseen. Ja miksi ei? Selvästi siksi, että Jeesuksen esittämä siveysoppi loukkasi ihmisen itsekkyyttä. Siksi kirkko johtajineen keksi viisaan, ovelan keinon: he päättivät nimittää itseään edelleen kristityiksi, mutta laativat sellaisen siveysopin, joka oli sopusoinnussa ihmisen itsekkyyden kanssa. Ja julkean häikäilemättömästi he nimittivät tätä näin latimaansa siveysoppia kristilliseksi siveysopiksi.

Mutta elämä, tai elämän Laki, ei anna itseään pilkata, niinkuin jossain sanotaan. Ja siksi sivistyksemme saa kamppailla mm. yhä paisuvien ja vaikeammiksi käyneitten sairauksien kanssa.

Puhe itsekkyydestä johtaa meidät käsitteihin: rakkaus ja itserakkaus. Voitaneen sanoa, että rakkautahan se on itserakkauskkin. Niinpä Emanuel Svedenborg, kuvaillessaan kuolemantakaisia helvettejä huomauttaa, että ihmiset sielläkin rakastavat, mutta he rakastavat itseään yli kaiken. Se joka eniten jaksaa rakastaa itseään, häntä toiset pelon vallassa tottelevat ja palvovat. Siten helvetissäkin vallitsee jonkunlainen, pelon ja kauhun sanelema ja ylläpitämä järjestys.

Mutta sitten eräs salatieteen sanelema toteamus: kuolemantakaiset helvetit ovat heijastumia ihmisten maanpäällisestä elämästä. Niinpä huomaamme, että

sivistyksemme erilaisten yhtymien johto täällä maan päällä on asettanut itsensä merkilliseen, suorastaan epäjumalan asemaan. He vaativat seurojensa, kirkkojensa ja valtioittensa jäseniltä kuuliaisuutta ja tottelevaisuutta itseään kohtaan, vaikka he itse eivät ole asettuneet — kukaties eivät aijokaan asettua — kuuliaisuuden ja tottelevaisuuden asemaan suhteessaan Jumalaan, elämän Lakiin, Mestarin esittämään käytännölliseen siveysoppiin. Ja siksi pä elämä tässä uudistuneen Patmoksen toisessa saarella käy yhä tuskallisemmaksi, myrkytetymmäksi.

Missä näinollen on pelastus? Pelastus alkaa jokaisesta ihmisestä itsestään. Pelastus on yksilön oikeassa asennoitumisessa. Hänen on osattava eroittaa toisistaan rakkaus ja itserakkaus, moraali ja itsekkyyys. Vieläpä meidän on osattava eroittaa toisistaan karma ja dharma. Karmalliset sairaudet ja muut vaikeudet on tunnustettava omien erehdystemme seurauksiksi. Niistä on etsittävä tietä eteenpäin dharman kautta, so. inhimillis-jumalallisen ihanteemme, velvoituksemme seuraamisen ja täyttämisen kautta. On opittava rakastamaan sillä rakkaudella jolla Mestari, Kristus, Isä rakastaa. Kun siten rakastamme, silloin seuraamme Vuorisaarnan Mestarin johtoa, hänen esittämänsä käytännöllistä siveysoppia. Siten voitamme itsekkyyden, sairauksien syvimmän syyn.

— — —

Sitten uudistuneen Patmoksen kolmas saari eli vaihe. Luonnollisesti elämänvirran kaksinainen voimavaikutus saavuttaa tässä jonkunlaisen ratkaisu-

vaiheen. Pekka Ervastian tavalla sanoen: voimavirran kaksinaisuus ilmenee tässä köyhyytenä ja kuolemana. Kuolema on suurin köyhyys. Näinollen kuolema ja köyhyys kulkevat jotenkin käsi kädessä.

Ensiksi lienee asiallista kysyä: mitenkähän köyhyys ja kuolema väärällä tavalla kulkevat käsikäin? Ei ole vaikea huomata, miten sivistyksemme kirkkoineen, yliopistoineen ja valtioineen on tämän yhdistelmän tehnyt. Sillä varatakseen ja ylläpitääkseen parempaa elintilaa he ovat ryhtyneet laittomalla tavalla kuolemaan: tappamaan toisiaan ja itseään tapattamaan, so. sotimaan. Mutta millä tuloksella? Katsotaan. Sivistyksessämme on viime vuosikymmeninä käyty kaksi maailmansotaa. Luulisipa näinollen, että nyt olisi kaikilla hyvää elintilaa. Mutta asiapa onkin päinvastoin. Yleinen elintila on käynyt monin tavoin vaikeammaksi. Ja moraalisesti ollaan tavattomasti raaistuneet, rappeutuneet. Olemme siis kaikin puolin köyhtyneet. Siinä näemme, kuinka kuolema ja köyhyys tälläkin tavoin kulkevat käsi kädessä.

Sitten on tavallinen kuolema. Ihminen kuolee joko sairauden tai vanhuuden heikontamana. Kun ihmiset pitävät silmämääränään pääasiallisesti paremman elintilan saavuttamista, so. tavoittelevat rikkautta, nautintoa, arvoasemaa, ja kun kuolema kaiken tämän heiltä riistää, silloin he jäävät todella köyhiksi, ja sellaisina siirtyvät vainajien maailmaan.

Näin näemme tai ymmärrämme, miten kuolema ja köyhyys tälläkin tavoin kulkevat käsitysten.

Kysymme jälleen: missä pelastus? Mitä sanovat viisaat ja kokeneet? He sanovat: voittoa ratkaisu suhteessa kuolemaan alkaa siten, että ihminen omaksuu vaapaaehtoisen köyhyyden periaatteen. Niinkuin edellä jo useasti on tullut sanotuksi, hän asettaa henkisen elämän, työn Jumalan valtakunnan puolesta ensimmäiselle sijalle, ja silloin kaikki muu seuraa vähemmällä puuhalla.

V

LOHIKÄÄRME JA KAKSI PETOA.

Kun ihminen lähtee edellä kuvailemallemme totuudenetsijän tielle, kohtaavat häntä jossain muodossa ne tapaukset, ne kokemukset, järkytykset, joita Ilmestyskirjassakin esitetään. Luonnollisesti hänen taitonsa, tarmonsä, rakkautensa ja viisautensa tulee aina jollain tavalla, sanokaamme uudella ja yllättävälläkin tavalla koetukselle. Jokainen järkytys jo sinään edellyttää, että hänen on siinä kasvaminen totuuden rakkaudessa ja rakkauden palvelevaisuudessa. Vain siten umpikujat avautuvat ja eteenpäin kulkeminen on mahdollinen. Luottamus Jumalaan rakkautena on se uskon elämä, joka vaikeuksien ja epäilyksien vuoria siirtää.

Tämän sanottuamme jatkamme tutkimuksiamme. Tulemme kuvaukseen, jossa puhutaan lohikäärmeestä ja kahdesta ylöä ihmeellisestä pedosta. Ensimmäinen peto nousee merestä. Pedolla on 7 päätä ja 10

sarvea ja sarvissa 10 kruunua. Lohikäärme, joka on syösty vallasta, antoi pedolle suuren vallan, ja se peto hallitsi 42 kuukautta.

Tämän jälkeen nousee toinen peto maasta, jolla on kaksi sarvea kuin karitsalla. Se puhuu kuin lohikäärme ja käyttää kaikkea ensimmäisen pedon voimaa. Se saa maan asukkaat panemaan merkin oikeaan käteensä ja otsaansa, jottei kukaan muu saisi myydä eikä ostaa kuin se, jossa on pedon merkki, pedon nimi tai sen nimen luku. Jne.

Tietenkin ilman muuta ymmärrämme, että nämä ovat vertauskuvia, joiden taakse kätkeytyy totuus, joka voi ilmetä useammallakin tavalla. Niinkuin jo olemme sanoneet, näiden totuuksien esille saattamiseen tarvitaan henkisen elämän kokemuksissa saavutettuja tiedon ja taidon avaimia. Huomaamme, että kirkko — vanhan tradition mukaan — väittää omaavansa joitain avaimia. Mutta väite on umpimähkäinen. Se on yhtä mieli- ja väkivaltainen kuin kirkon toimintakin on ollut. Sillä avaimet on jatkuvasti saavutettavissa vain Mestarin käytännöllisen siveysopin seuraamisessa. Ja kirkko on Mestarin siveysopin nimenomaan kieltänyt. Näinollen kirkolla ei ole mitään todellisen tiedon ja taidon avaimia. Niinpä jos kirkollisissa piireissä ollaan jossain näkevinään lohikäärme tai peto, niin tuskin he näkevät sitä itsessään, vaan jossain toisessa. Niinpä jos jotkut ovat näkevinään pedon esim. romalaiskatolisen kirkon paavissa — paavin virallinen nimi, *Vicarius Filii Dei*, kun kirjaintensa numeroarvon mukaan sanotaan olevan 666, joka Ilmestyskirjan kuvauksessa maini-

taan pedon ja ihmisen lukuna, — niin sitä eivät suinkaan näe katolilaiset, vaan jotkut muut. Taikka jos toiset ikäänkuin vastapainoksi, ovat näkevinään pedon vaikkapa Lutherissa, niin sitä eivät näe lutherilaiset, vaan jotkut muut. Tässä pitääkin paikkansa vanha sanantapa: »Pata soimaa kattilaa vaikka yhtä musta kummankin kylki». Sillä niin lutherilaiset kuin katolilaiset ovat kieltäneet Jeesus Kristuksen opin, menettäen siten kaikki mahdollisuutensakin Kristuksen johtaman seurakunnan avaimiin.

— — —

Kun kuitenkin sekä lohikäärme että sen vanavedessä kulkevat kaksi petoa symbolisoivat joitain todellisuuksia luonnossa ja ihmiselämässä, niin yritämme nähdä mitä ne todellisuudessa ovat.

Teosofis-kristosofinen kirjallisuus jo sellaisenaan antaa meille ainakin muutamia älyllisiä avaimia. Vuorisaarnan siveysopin seuraaminen tekee mahdolliseksi, että nuo älylliset avaimet saavat käytännöllisen merkityksen.

Siis jo älyllisesti opimme ymmärtämään, että vaikka suuri elämä pohjimmaltaan on ykseyttä, niin ilmennyksessään se kuitenkin esiintyy monina erilaisina voimina, alempina ja ylempinä. Niinpä kun maapallomme planeettakausi jakautuu seitsemään luomispäivään niin luonnollista on, että kussakin luomispäivässä on joku sekä alempi että ylempi voima vaikuttamassa. Planeettamme elää nyt neljännessä luomispäivässä. Alempaa luontoa elähyttämässä ja kannustamassa sanotaan siinä olevan sen voiman,

jota nimitetään luonnon suureksi himoksi, elämänhaluksi.

Elämänhalun ohella, ikäänkuin siitä ylöspäin, kannustaa kussakin juurirodussa erikoinen psykologinen voima, tavallaan enkelivoima, joten sitenkin on seitsemän enkeliä toiminnassa. Kun sitten juurirotu ilmentää seitsemän alarotua, niin voidaan sanoa, että tässä toimii seitsemän alempaa enkeliä, juurirotua johtavan ylemmän enkelin johdolla.

Vielä on kaiken aikaa, alussa syvemmällä, sitten yhä lähempänä ja ilmeisempänä Hiljainen Vartija, Suuri Uhri, Logoksen voima: Kristus, Isä.

On siis, suurin piirtein, kaksi voimaryhmää, alempi ja ylempi. Ylinnä on Logos, Kristus, Isä, jota Mikael, aurinkohenki, edustaa. Alimpana on luonnon suuri himo, lohikäärme tai se, joka tekee lohikäärmeen mahdolliseksi. Enkeleistä voitaneen sanoa, että he muodostavat väliasteen. Palvelusta tehden he kulkevat kohti Logosta, kohti Isää, Kristusta.

Ihmisistä on sanottava samaa. Sisimmässään ihmisenkin on Logos, tai että hänessä on mahdollisuus siihen. Mutta alemmassa, persoonallisessa olemuksessaan hän on osallinen myös alempiin voimiin. Minuutena hän sentähden on alempien ja ylempien voimaryhmien välillä. Jos hän tietoisesti seuraa Vuorisaarnassa viitotettua tietä, silloin hän tulee sisäiseen kosketukseen Logos-voiman kanssa, Jumalan kanssa, Kristuksen, Isän kanssa.

Mutta tämä tapahtuu hapatuksen, pitkän kehityksen ja uudelleenjärjestelyn kautta. Sillä lohikäärme, luonnon suuri himo, on myös mahtava voima, eikä

ihminen kykene noin vain sitä voittamaan. Himo kiehtoo ja lumoo ja saa ihmisen mielikuvituksen liikkeelle. Astraalinen, persoonallinen tunne joutuu himon vaikutuksen alaisuuteen.

Juuri täten ihmisen tunne, tunne-elämä, voi muodostua ensimmäiseksi pedoksi. Se peto nousee merestä. Sillä ihmisen tunne-elämä on kuin meri. Se voi olla tyyni, seesteinen, kirkas, mutta se voi nousta myös myrskyyn, myllertää pohjia myöden, jolloin pohjamudatkin lähtevät liikkeelle. Sensijaan että ihmisen tunne-elämä olisi puhdas, neitseellinen, taivaallinen, se muodostuukin himon ilmentäjäksi. Lohikäärme vuodattaa siihen voimansa, ja silloin tunne muodostuu himolliseksi, kateelliseksi, nautinnonhaluiseksi, vieläpä julmuudesta nauttivaksi.

Näin muodostuu ensimmäinen peto. Eikä se peto ole vain pelkkää tunnetta, vaikka se nouseekin tunteen merestä. Siihen liittyy myös älyä. Juuri sitä tietä älykin muodostuu himolliseksi. Aikanaan siitä voi muodostua toinen peto, se joka nousee maasta. Äly vetoo, määräävämmän kuin tunne, käytännöllisiin tosiasioihin, ja siksi sen sanotaan nousevan maasta. Himon vaikutukseen jouduttuaan äly keksii uusia himon tyydytys- ja palvontamuotoja. Vähitellen ensimmäinen peto vuodattaa kaikkea voimaansa ja taitoansa tälle toiselle pedolle.

Nyt on syytä hiukan tarkkailla näiden kahden pedon esiintymistä sivistyksessämme ja ihmisten elämässä. Ajatellaanpa meidän länsimaista eli kristillistä sivistystämme. Aluksi se oli Jeesuksen ja hänen

oppilaittensa muodostamaa elämää. Siinä johti Logos-voima, Vuorisaarnassa esitetty elämänviisaus. Mutta — niinkuin jo edellä on puhe ollut — vähitellen tapahtui himolistuminen. Luottamus väheni ja epäily kasvoi suhteessa Vuorisaarnassa esitettyyn Mestarin oppiin. Himolistuminen johti sellaiseen katastrofiin, että seurakunta, veljeskunta, muutui valtiokirkoksi. Ja pari vuosisataa myöhemmin valtiokirkko hylkäsi kaiken järjellisuuden kieltämällä jälleensyntymisopin.

Näin tuli kirkko ratkaisevasti painuneeksi merestä nousseen pedon valtapiiriin. Peto pääsi aivan kirjaimellisesti johtoon. Inkvisiittoriudessa peto esiintyi mitä synkimmässä muodossa. Se oli niin petomaista ja julmaa, että on pöyristyttävää ajatella, että sellainen oli mahdollista.

Totuudenetsijöinä meidän on tässä välillä huomautettava, että tehtävämme ei ole pyrkiä ketään syyttämään tai tuomitsemaan, ei edes inkvisiittoreita-kaan. Tehtävämme on vain tutkia asioita totuuden mukaisesti. Sillä historiasta on otettava oppia. Niinpä opimme selvästi ymmärtämään, että kaikilla noilla menetelmillään kirkko katkaisi suhteensa Mikaeliin, aurinkovoimiin, Kristukseen. Kirkko joutui esittämään lohikäärmettä edustavan ensimmäisen pedon osaa. Vuosista 325 ja 553 kirkolla on ollut selvästi merestä nousseen pedon luonne. Ei vain Jeesuksen oppi, vaan kaikki asiallisesti ajatteleva järjellisyyskin on kielletty. On tässäkin merkityksessä käynyt niinkuin Ilmestyskirjassa sanotaan: »Ja sille annet-

tiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät». Tavallaan pyhiä olivat ne, jotka yrittivät seurata Vuorisaarnan oppia ja sen opin puolesta puhuivat. Mutta kaiken tuollaisen työn ja sen työn tekijät kirkko tuhosi. Juuri siten kirkko kävi sotaa pyhiä vastaan, ja voitti ne.

Tietenkin kirkko ja sen johtajat ovat kaiken tämän tehneet myös omaksi onnettomuudekseen. Sillä karma pitää huolen siitä — seuraavienkin jälleensyntymien varalle, — että »kuka vankeuteen vie, hän itse vankeuteen joutuu, jos kuka miekalla tappaa, hän itse on miekalla tapettava». Karma mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Sentähden meidän ei tarvitse eikä sovi ajatella väärintekijöillekään kostoa. Meidän on luotettava hyvän voimaan. On opittava rakkaudessa rukoilemaan kaikkien, väärintekijäinkin, puolesta. Tässä luottamuksessa hyvään »kysytään pyhien kärsivällisyyttä ja uskoa», niinkuin Ilmestyskirjassa heti sanotaankin.

Tuo peto on saanut joskus kuolinhaavan. Sellaisen se sai kun kirkko jakautui kahtia, kreikkalais- ja roomalaiskatoliseen. Samoin uskonpuhdistuksen aikana. Mutta nuo haavat ovat jotenkin parantuneet.

Kuitenkin tultiin vähitellen siihen, että pääsi muodostumaan toinen peto. Osaksi uskonpuhdistuksen osaksi valistusfilosofian ja siitä johtuneen Ranskan suuren vallankumouksen vaikutuksesta eurooppalainen äly riehtaantui irti kirkollisesta puristuksesta. Mutta tuo noin vapautunut äly ei lähtenyt henkiseen suuntaan, ei aurinkohengen johtoon. Se ei kiinnos-

tunut kysymään mikä on ihminen, ihmisyys, vaan se vajosi aineellisuuteen, materialismiin.

Tällätavoin tämä peto nousi maasta. Se rajoittui ja tyytyi tutkimaan elämää vain ruumiillisten aistien välityksellä.

Kun uskonto oli kirkon käsissä dogmatisoitunut, oli vajonnut omatekoisten oppiansa ja uskomustensa pakolliseen totenapidettävyyteen, sentähden heräävä äly ei saanut uskonnolta mitään apua. Sensijaan äyllinen tieto kykeni osoittamaan kirkon jotkut dogmit erheellisiksi. Sentähden äyllinen tieto joutui ottamaan kirkolta johtovallan. Siten merestä nousut peto joutui luovuttamaan johdon toiselle, maasta nousseelle pedolle. Ensimmäinen peto sai täten taas kuolinhaavan. Mutta sen kuolinhaava parantui, parantui ainakin jonkin verran ja toistaiseksi sen kautta, että se — oikeastaan olosuhteitten pakosta — nöyrtyi tai alistui palvelemaan toista petoa. Toinen peto, materialistinen tietous, on saanut johtoseman valtiollis-yhteiskunnallisessa sivistyksessämme. Ja niin ollaan siinä missä ollaan, kuilun suulla, tai osaksi jo kuilussa. Kuiluun meno on varmistettu siten, että »kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat, saatetaan pänemaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa, jottei kukaan muu voisi ostaa eikä myydä kuin se, jossa on merkki: pedon nimi tai sen nimen luku». Kirkollis-tieteellis-valtiollisessa sivistyksessämme täytyy kaikki pyrkimys, niin ajatustyö kuin käten toiminta, olla varustettu pedon merkillä sillätavoin, että se on alistettu ja suunnattu totaaliseen, kaikki-

yhteiseen sotaponnistukseen, murhaan ja hävitykseen.

— — —

Siirrymme nyt toiseen asiaan tässä peto-symboliikassa. Muistammehan, että ihmisten jakautuminen kahteen sukupuoleen tapahtui nimenomaan himo-lohikäärmeen vaikutuksesta. Edellä on tästä asiasta jo ollut puhetta. Menemme siis suoraan asiaan. Sanomme, että yhdellä tavalla nuo kaksi petoa ovat sukupuolisesti jakaantunut ihminen, himon vallassa olevat mies ja nainen. Tämä ilmiö on realistinen silälätävoin, että suurimmat murhenäytelmät, petomaisimmat tapahtumat ovat sattuneet sukupuolielämän yhteydessä. Melkeinpä poikkeuksia lukuunottamatta eivät miesten ja naisten avioliitot ole kyennyt muodostumaan enkelimäisiksi, jossa osattaisiin elää palvelevassa rakkaudessa, vaan ovat ne hyvin suuressa määrässä muodostuneet epäsovaisiksi, riitaisiksi, itsekkään petomaisiksi. Niinkuin jo sanoimme, poikkeuksia on ollut, inhimillisiä ja enkelimäisiäkin avioliittoja on aina ollut.

Nainen on enemmän tunne-olento. Sentähden hän on joutunut edustamaan merestä noussutta petoa. Mies on enemmän älyolento, sentähden hän joutuu edustamaan maasta nousevaa petoa.

Ensimmäisellä pedolla on 7 päätä ja 10 sarvea. Päistä saamme ehkä myöhemmin puhua. Kymmenen sarvea ovat ruumiissa olevat 10 aukkoa, joista 7 päässä ja kolme alaruumiissa. Peto, tai nainen, saa tavallaan kuolinhaavan silloin, kun hän joutuu suku-

puoliseen yhdyntään. Mutta kuolinhaava paranee, kun hän synnyttää lapsen. Sanoihan Paavalikin, että nainen on »pelastuva lapsensynnyttämisen kautta». Sillä lapsen synnyttäminen ja kasvattaminen on sukupuolielämän aineellinen ilmaus. Se on aviollinen uhri, joka vaikuttaa puhdistavasti ja auttaa rakkauselämän esille pääsemistä.

Tähän aviolliseen uhriin — ja yleensä sukupuolielämään — liittyy läheisesti sotilasuhri, tai sotilaallisuus sellaisenaan. Tietysti sotilasuhri on uhrin irvi-kuva. Sillä sotahan on vain toistensa murhaamista ja itsensä murhauttamista. Siitä huolimatta — tai ehkä juuri siksi — sota vaikuttaa himo-lohikäärmeen vallassa olevaan miesten ja naisten sukupuolielämään hurmioittavasti. Miehet ovat taistelleet ja naiset taistelua ihailleet, ihailullaan miehiä innoittaneet. Siinä menossa nainen yleensä on joutunut näyttelemään ensimmäisen pedon osaa, sen, joka on leopardin näköinen, jolla on karhun jalat ja suu kuin leijonalla. Kenties voitaisiin sanoa, että leopardi kuvaa sotaista notkeutta, karhu kestävyyttä, leijona karjunnallaan ihannoitua, oikeuteen vetoavaa puhetulvaa sodan hyväksi. Sillä sitkeän notkealla sotilasihailullaan, sodan oikeuteen vetoavalla puheellaan nainen on innoittanut miestä veriseen temmellykseen. Ja miehet taas, ansaitakseen naisten ihailun ja ylistyksen, ovat yrittäneet parastaan tappotantereilla.

Mies on tällöin se peto, jolla on kaksi sarvea, niin kuin karitsan sarvet. Karitsa kuvannee tällöin sitä, että miehet kuin karitsat uhrautuvat veriseen leikkiin naisten ihailun vuoksi. Että sarvia on kaksi, se

kuvannee sotilaan kaksipuolista tehtävää, toisten tappamista ja itsensä tapattamista.

— — —

Kun siis sota on tappamista ja tapattamista, kirkkomme ja sivistyksemme taikauskoisesti pyhittämää rituaalista murhaa, niin joudumme tässä esityksessämme myös vainajien maailmaan.

Kuolemassa yleensä ihmisille paljastuu elämänkatsomuksellisen mitalin toinen puoli: elämän vakavuus ja vastuunalaisuus. Vieläpä niin, että kehityksen kuluessa vastuunalaisuus syvenee, hienostuu, jalostuu. Niinpä kun Suuri Uhri nyt on laskeutunut tähän käytännölliseen elämään, niin meidän on osattava sopeutua tähän uhriin Vuorisaarnan siveysopillisen mittapuun mukaisesti. Sotaan yhtyminen ei nyt enää ole mikään uhri. Sota on uhrin täydellinen irvikuva. Sota on nyt vain — niinkuin juuri sanoimme — musta-rituaalista murhaa. Sodasta kieltäytyminen sensijaan on valmistavasti ratkaiseva toimenpide oikean uhrin suuntaan. Niinpä P. E. sanoo, että ennenkuin sodassa kuolleelle sotilaille avautuu edes persoonallinen taivas, on hänen täytynyt kokonaan kieltäytyä viimeisemmästäkin sota-ajatuksesta.

Tämän ohella muistamme, että sota ja sukupuoliuus kuuluvat läheisesti yhteen. Ja P. E. sanoo, että sukupuolivoimien väärinkäyttö on luonut vaikeimmat helvetit vainajien maailmassa, ja että ne helvetit ovat eniten kansoitettuja.

Tässä yhteydessä tulemme vielä siihen Ilmestyskirjan kuvaukseen kun sanotaan, että pedolla on seitsemän päätä. Sillä astraalitason seitsemän alata-

tason mukaan vainajien maailma, helvetteineen ja kiirastulineen, jakautuu seitsemään osastoon. Siis ainakin tässä merkityksessä lohikäärme ja peto on seitsenpäinen. Sillä jokaista osastoa luonnollisesti johtaa jokin lohikäärmeellinen »pää», jokin järjellinen tajunta. Alimmalla tasolla ovat — niinkuin P. E. muistaakseni esitti — väkivaltaiset julmurit, murhaajat jne. Jollain alatasolla, jonkin »pään» hallittavina, ovat väärentäjät, kavaltajat, varkaat. Jollain alatasolla, jonkun pään vaikutuspiirissä taas ne, joille avioliitossakin on ollut kuin jonkinlaisena tuki-kohtana sukupuolinen nautinto. Ylimmällä kiirastulen osastolla ovat ns. hyväntekijät, ne, jotka ulkokullatussa tekopyhyydessään odottavat ihmisten kiihosta ja kunniaa hyväntekeväisyydestään.

Tällätavoin seitsenpäinen lohikäärme ja sen herättämä seitsenpäinen peto johtavat ja hallitsevat ihmisieluja, persoonallisuuksia, niinkauan kun he alistuvat siihen, että heidän otsaansa ja käteensä leimaataan pedon merkki tai sen merkin luku, so. niinkauan kun he alistuvat itsekkyyden, vaikkapa hienostuneenkin itsekkyyden, henkeä palvelemaan.

— — —
Tähän yhteyteen kuuluu vielä luku 666, josta sanotaan, että se on pedon luku ja ihmisen luku. Tästä tähän oli jo edellä hieman puhetta, noin ulkonaisesti. Nyt lisäämme vielä jotakin kuoleman ja jälleensyntymisen kannalta.

On lähdettävä siitä ajatuksesta, ettei ruumiillinen kuolema eivätkä kuolemanjälkeiset helvetit, kiirastulet tai taivaat, meitä sellaisenaan pelasta. Sillä

meidän on synnyttävä jälleen ja jälleen tänne ruumiilliseen elämään. Ei kuitenkaan mielivaltaisesti. Sillä elämässä vallitsee suunnitelmallinen järjestys. Niinpä P. E. eräässä esitelmässään antoi asiallisen ja täysin tyydyttävän selityksen Ilmestyskirjassa esiintyvistä luvusta 666. P. E. sanoi, että ihmiselle, kasvaakseen eläimellisestä tilasta inhimilliseen mestariuteen, on varattu 666 jälleensyntymää. Näistä monet sadat ruumistukset kuluvat jokseenkin mitättömästi. Niistä jää jällelle vain karmaa. Jää jällelle vain skandhat, so. tavat, tottumukset ja taipumukset. Vasta yli kolmekymmentä ruumistusta muodostavat kyvykkään persoonallisuuden. Ja kun ihminen sitten »astuu virtaan», niinkuin kuvaannollisesti sanotaan, on hänen seitsemässä ruumistuksessa saavutettava Mestari-aste.

Niinpä siirrymme nyt tähän asiaan. Edellä jo sanoimme, että ihmiskunta kehittyy myös kokonaisuudessaan, ja että ihmiskunnan kehitys on nyt tullut sellaiseen kohtaan, että meidän on yhä tietoisemmin valittava lohikäärmeen eli himon, hienostuneimmankin himon, ja Mikaelin eli Logoksen välillä.

Kun ihminen näin tekee, kun hän hylkää himon, hienostuneimmankin itsekkyyden, ja asettuu Vuorisäärnan opetuksen tutkijaksi ja seuraajaksi, silloin lohikäärme tulee työnnetyksi alas hänen tajuntansa, hänen ihanteensa taivaasta.

Mutta lohikäärme asettuu meren hiekalle, so. ihmisen astraalista tunne-elämää lähelle. Siinä lohikäärme herättää kaikkea omalaatuistaan himollisuutta. Tähän vaikutukseen liittyy myös purkautuva

karma, se huono karma, mikä tunne-elämän kautta voi purkautua. Siten totuudenetsijä huomaa, että hänen oma tunne-elämänsä on vaikeassa tilassa. Niinkuin peto se ahdistaa häntä. Mutta ollessaan ennakolta tietoinen asiasta, silloin ihminen ei häntäille, vaan jatkaa hellittämättä.

Ja kerran tapahtuu muutos. Niinpä sanotaan, että merestä noussut peto hallitsee 42 kuukautta, siis kolme ja puoli vuotta. Tämä on puolet vihkimyksen ajasta, jonka yleensä sanotaan olevan seitsemän vuotta.

Tällöin astuu esiin maasta noussut peto. Alkavat älylliset epäilyt ja kamppailut. Jännitystä lisää se puoli karmasta, mikä tässä yhteydessä älyn kautta purkautuu. On selvää, että tässäkin taas kysytään »pyhien kärsivällisyyttä». Pienikin epäily, ylpeys ja omahyväisyys, muodostuu raatelevaksi pedoksi.

Tässä tuleekin varsinaisesti usko kysymykseen, usko, jota on niin paljon väärinymmärretty. Ja mitä usko on? Mitä on uskonelämä? Se on peräänantamaton tahdon elämää Vuorisaarnan opin mukaisen ihanteen suuntaan. Ihminen ei vaadi mitään eläältä eikä toisilta ihmisiltä. Hän tahtoo sitä mitä Isä tahtoo. Siinä tahdossa ihminen voittaa epäilyksensä. Hän ymmärtää, että Isän tahdon toteuttamisessa on kaiken voiton mahdollisuus.

VI

VAIMO, AURINKO VERHONAAN JA KUU HÄNEN JALKOJENSA ALLA

Jatkamme edelleen tutkimuksiamme ja syvennymme Ilmestyskirjan kuvaukseen: »Vaimo, aurinko verhonaan ja kuu hänen jalkojensa alla».

Lähdemme ajatuksesta, että kaiken ilmenneen elämän pohjana, taustana ja lähtökohtana on Jumala, jumaluus. Jumalassa, suuressa jumaluudessa, on kaikki yhtä. On elämän suuri ykseys.

Tähän ykseyteen sisältyy ilmentyneen elämän rajaton moninaisuus. Moninaisuuskin on korkeammilla tasoilla ykseyttä siten, että kaikki elää keskinäisessä sopusoinnussa.

Mutta ilmennyksen jatkuessa alemmille tasoille saattaa sopusointu hävitä. Harmonia muodostuu disharmoniaksi. Kunnes sitten viisastutaan ja osataan synnyttää disharmoniasta harmonia, niinkuin P. E. sanoo.

Kun moninaisuudesta harmonia, sopusointu, häviää, voi se johtaa uuteen jakautumiseen. Niinpä ihmiskunnassa on tapahtunut ainakin kaksi tuollaista disharmonian aiheuttamaa jakaantumista. Suorastaan inhimillisinä minuuksinakin olemme jakautuneet kahtia. Muodostui ylempi ja alempi minämme. Tähän johtanut epäsointu aiheutui ylpeydestä. Sitä on sanottu enkelien lankeemukseksi. Enkeli merkitsee lähetti, Jumalan lähettiläs. Ylpeydessään älykkäämmät ihmiset kieltäytyivät lähettilästehtävästään. Se vei minän jakautumiseen. Korkeampi minä, alkuperäisempi ihminen, on aurinkotasolla, eläen aurinkoelämää. Tästä lähtee säteenä alempi minä, halliten synnyttämässään persoonallisuudessa, joka jälleensyntymien vierieissä uudelleen ja uudelleen rakentuu maallisessa elämässä ja purkautuu tuone-lassa. Kunnes saavuttaa korkeamman minän kaltaisuuden, jolloin nämä kaksi minää vihkiytyvät yhdeksi minäksi.

Toinen disharmonia oli alkeellisten ihmisten sukupuolinen sekaantuminen eläimiin. Tämä aiheutti toisen, suorastaan ruumiillisenkin jakautumisen: jakauduimme miehiin ja naisiin.

Eräällä tavalla nämä kaksi lankeemusta näyttäytyvät jatkuvasti niissä heilahteluissa, kun lankeamme omahyväisyyteen tai omahuonouteen. Jonain hetkenä yliarvioimme itsemme, luulemme itsestämme liikojia, mutta jonain toisena hetkenä leimaamme itsemme suorastaan maanmatosiksi. Emme yleensä vielä osaa olla itseämmekään kohtaan oikeudenmukaisia. Jos osaisimme olla itseämme kohtaan oikeu-

denmukaisia, silloin olisimme nöyriä, aktiivisesti nöyriä Jumalan edessä, ja puhtaita, mitään pyytämättä tai vaatimatta toinen toistemme edessä. Kun näin opimme olemaan oikeudenmukaisia, nöyriä ja puhtaita, silloin myös opimme toteuttamaan ihmisyysden varsinaista läksyä: rakkautta suhteessamme Jumalaan ja toinen toisiimme.

— — —

Mutta palatkaamme aiheeseemme, vaimoon, jolla on aurinko verhonaan ja kuu jalkojensa alla.

Vertauskuvana tässä vaimo edustaa sekä yksilöä että maapalloa ja koko ihmiskuntaa. Otamme asian aluksi yksilön kannalta. Samalla saamme siitä avaimen suuremman kokonaisuuden ymmärtämiseen.

Aloitamme näin. Sukupuolisessa liitossaan mies ja nainen käyvät rakkauden koulua, synnyttävät ja kasvattavat lapsia, muodostaen siten ensimmäisen yhteiskuntayhtymän. Luonnollisesti ihmiset kehittyvät, joten heidän avioliittokouluunsa muodostuu asteita. Asteita voi olla monia. Mutta kun tässä vertauskuvassa mainitaan kuu ja aurinko, johon kolmantena luonnollisesti liittyy maapallo, niin voidaan puhua kolmesta asteikkojen ryhmästä. Näitä asteikkoja voidaan näinollen sopivasti nimittää Kuu-, Maa- ja Aurinkoryhmiksi.

Alkukantaisessa kehityksessään ihmiset joutuvat naimisiin melkeinpä vain kuin luonnonvoiman voimina, Kuun innoittamina ja hallitsemina. Muutenhan tiedämmekin, että kuun vaikutus sukupuolielämään on voimakas.

Kuitenkin avioliitto samalla saa uhrautumisen luonteen sentähden, että syntyy lapsia, joita on hoidettava, joiden puolesta uurastettava. Samalla ihasutetaan ja kiinnytään sekä lapsiin että toin toisiinsa. Tästä muodostuu kaksipuolinen kannustin: lapsiin kiinnytään, niitä melkein pä omistetaan, ja kuitenkin niiden puolesta uhraudutaan. Tästä kehittyy pulma, pulma kiintymyksen ja uhrin, rakkauden, välillä. Uhri kannustaa siihen, että lapsia olisi osattava kasvattaa itsenäisiksi, vastuullisuudestaan tietoisiksi, sellaisiksi, jotka osaavat seistä elämässä omilla jaloillaan, niin siveellisesti kuin taloudellisesti. Mutta kiintymys ja omistushalu vie siihen, että vanhemmat sekaantuvat lastensa elämään sillätavoin, että se jotenkin tukahuttaa lasten itsenäisyyttä ja vastuullisuutta. Etenkin jos lapsissa ilmenee pyrkimystä henkevämpään suuntaan, silloin vanhemmat useasti tekevät sen ikävän ja kohtalokkaan virheen, että he vastustavat lastensa parhaimpia, henkisiä pyrkimyksiä.

Eräs pulman muoto kiintymyksen ja uhrin välillä ilmenee myöhemmin, silloin, kun lapset tulevat aikuisiksi ja vuorostaan menevät naimisiin. Pulma on tällöin siinä, että vanhemmat pitävät kiinni kuin jostain omistusoikeudestaan suhteessaan lapsiinsa. Etenkin äidin, joka luonnostaan on lähempänä lastaan on joskus hyvin vaikea sulattaa poikansa avioliittoa. Äiti on kiintynyt poikaansa, jonka hän on synnyttänyt, hoivannut ja kasvattanut. Ja nyt toinen nainen tulee ja tavallaan vie hänen poikansa. Se on vaikea pulma eräille äideille.

Miten tätä äitiä tässä nyt auttaisimme? Yritämme ainakin antaa hyvän neuvon. Sanomme: äidillä on tällöin kysymyksessä hänen uhrautumisensa kruunu. Äidin on uhrattava kiintymyksensä poikaansa sen naisen hyväksi, jonka poika on vaimokseen ottanut. Tällaiseen uhriin tai menettelyyn tähtää Jeesuksen neuvo sanoessaan: »Sentähden on miehen luopuminen isästään ja äidistään ja liittyminen vaimoonsa». Tietysti naisen samoin on luopuminen isästään ja äidistään ja liittyminen mieheensä. Toisin sanoen: joskin lasten ja vanhempien suhde on läheinen, niin miehen ja naisen aviollinen suhde on sitovampi. He ovat, niinkuin Jeesus sanoo, aivankuin yksi ruumis.

Kaikesta tästä saamme sen ohjeen — niinkuin edellä jo huomautimme —, ettei vanhempien pitää kasvattaa lapsiaan ikäänkuin omistaakseen heidät, vaan yrittämällä herättää heissä tietoisuutta yksilöllisestä vastuullisuudesta. Tämä on tärkeätä.

— — —

Kun nyt elämä on sellainen, että me kuolemme ja jälleensynnymme tänne maiseen elämään monia kertoja, niin voimme johdonmukaisesti ajatella, että me joudumme tai olemme joutuneet käymään tuolaista Kuun alaista avioliittokoulua monissa ruumistuksissa. Ainakin jonkun verran meidän rakkaustajuntamme herkistyy, syvenee ja laajenee. Meidän huoltava tajuntamme ei rajoitu enää vain itseemme ja omaan perheeseemme, vaan se aivankuin avautuu ja levittäytyy heimon, kansan, isänmaan ylitse. Siiten meillä on mahdollisuus siirtyä limittäisesti Kuun

valtapiiristä Maaemon vaikutus- ja valtapiiriin. Herää isänmaan rakkaus, sanokaamme rakkaus kansakokonaisuuteen. Isä ja äiti ajattelevat isänmaan, kansakokonaisuuden hyvää, pannen toivonsa tässä suhteessa lapsiinsakin. Jonkinlaisena esimerkkinä voisimme tässäsuhteessa mainita Ruotsi-Suomen kuuninkaan Kaarle IX:n. Hän oli tarmokas mies, joka ajatteli kansansa ja isänmaansa hyvää. Vaikeuksia hänelläkin oli, eikä hän omastakaan mielestään kyennyt voittamaan vaikeuksia niin hyvin kuin olisi toivonut. Tässä suhteessa hän pani toivonsa poikaansa, josta sitten tuli Ruotsi-Suomen kuningas Kustaa II Aadolf. Onhan tullut kuin sananparreksi Kaarle IX:n sanat: *Ille faciet*, hän on sen tekevä. Panipa Pekka Ervastkin »Suuren seikkailunsa» erään luvun motoksi: *Ille faciet*.

Siirryttyään näin Kuun vaikutuksesta Maan vaikutukseen, silloin ihmisellä, niin lapsella kuin hänen vanhemmillaan, on uhrautumisessaan taas kaksi mahdollisuutta, joita voimme asiallisesti nimittää: luonnollinen ja luonnoton. Luonnollinen toive on se, että lapsista tulisi kunnollisia isänmaan ystäviä ja palvelijoita, sellaisia, jotka uurastuksellaan auttaisivat kansan sivistystä, valistusta ja hyvinvointia eteenpäin.

Mutta vaikka tuollaisen työn arvo tunnustetaan, niin kuitenkin sen työn arvo ei yleensä vielä ole päässyt vallitsevan uhrikäsitteen kunnia-asemaan. Tässä asiassa vallitsee vielä luonnottomuus. Sillä kunnia-asemassa on, tai on ollut, sotilasuhri. Mies ja nainen avioliitossaan ovat saatta-

neet toivoa lapsistaan — etenkin äiti pojastaan — sotasankaria. Sellainen toive on saattanut kannustaa äitiä kestämaan kaiken sen tuskan ja vaivan, mitä hänellä on lastensa synnyttämisessä ja kasvatamisessa.

Kun ihmiset sitten tuollatavoin sotasankareina kuolevat ja aikanaan jälleensyntyvät tänne ruumiilliseen maailmaan, silloin heillä on jo aavistus sotilasuhriin luonnottomuudesta, jopa heillä voi olla joko selvempi tai hämäämpi kammo sotaa kohtaan. Joku nuori ihminen saattaa kuin oman luontonsa välttämättömyydessä herätä ajattelemaan: mutta sotilasuhrihan on sitä, että mennään tappamaan toisia ihmisiä? Valmistumiseni sotilaaksi näinollen merkitsee, että minä valmistun murhaajaksi? Minähän valmistun sekä toisia tappamaan että myös itseäni tapattamaan.

Tämä on ollut vaikea pulma, vaikea tutkinto elämän koulussa. Mutta suoritettava se on. Ja niitä yksilöitä on sentään ollut — ainakin Jeesus Kristuksen jälkeen — jotka ovat kieltäytyneet tuosta luonnottomasta uhrista, sotilasuhrista. He ovat kieltäytyneet marttyyriuden uhalla. He ovat mieluummin antaneet vaikka tappaa itsensä, kuin alistuisivat toisia tappamaan. Heissä sankarius saavuttaa edellistä, siis sotilassankariutta, korkeamman, syvemmän as-teen.

— — —

Kun ihminen on jälleensyntymiensä vierieissä kokenut noita kahta uhria, kuukeskeistä ja maakeskeistä, ja kun hän sitten jälleensyntyy ja jälleensyn-

tyy maiseen ruumiiseen, on hänellä lopulta mahdollisuus, vai sanoisinko vapaaehtoinen välttämättömyys, siirtyä — ensin alustavasti ja sitten yhä selvemmin — aurinkokeskeiseen rakkauden kouluun. Lapsistaan he eivät enää toivo vain perheiloa, ei so-tasankareita, vaan he toivovat heistä todellisia ihmisiä, henkisesti valistuneita, sellaisia, jotka Vuorisaarnan oppia kunnioittaen ja seuraten osaisivat asettaa Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle.

Näin tapahtuessa ovat niin mies kuin nainen avioliitossaan tulleet psykologisesti vaimoksi, jolla alkaa olla aurinko verhonaan ja kuu jalkojensa alla. He elävät maallisessa ruumiissa, mutta kuu, himo, karma, ei ole enää hallitsevana, vaan se on voitettuna jäämässä jalkojen alle. Heissä alkaa olla aurinko verhonaan, so. heissä vaikuttaa puhtaan totuuden ja rakkauden aurinkohenki, Kristus-henki.

Tästä tulee se vihkimyksen hääpuku, joka päästää ihmisen kuninkaanpojan häihin. Kristus-henki voittaa hänessä sukupuolisuuden. Hän voi liittyä vapaaehtoiseen aviottomuuteen Jumalan valtakunnan vuoksi, työn vuoksi ihmisyyden puolesta Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Hän lisää niiden uranuurtajien, niiden esikoissielujen lukua ja voimaa, jotka tekevät mahdolliseksi, että ihmiskunta Vuorisaarnan Mestarin johdolla oppii siirtymään Kristuksen, Isän, valtapiiriin.

— — —

Saatuamme näin yksilöllis-psykologisen läpileikkauksen siitä sukupuolisuuden ylläpitämästä rakkauden koulusta, jota kulkien ihminen sielussaan pu-

keutuu aurinkoon, Kristus-henkeen, voimme tätä läpileikkausta käyttää avaimena ymmärtääksemme ihmiskunnan kokonaishistoriaa. Sillä kokonaiskehityksen kannalta tuo vaimo kuvaa myös meidän planeettaamme ja ihmiskuntaamme kokonaisuudessaan. Maapallomme ja ihmiskunta on kuin synnytystuskissaan oleva vaimo, synnyttääkseen itsessään jumalalliseen suunnitelmaan kuuluvan Jumalan Pojan, sellaisen täydellisyyden, kuin on taivaallisella Isällämme.

Kuvaukseen liittyy jo ennen puheenaollut tulipunainen lohikäärme, jonka »pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heitti ne maan päälle».

Ymmärrämme erittäin helposti, että tässä totuus kätkeytyy vertauskuviin. Sillä taivaan tähdet ovat ääretön paljous aurinkoja, eikä niiden kolmannes milloinkaan putoa tämän pienen planeetan päälle. Mitä siis nuo tähdet ovat? Ne ovat ihmisminuudet. Minuuksina ihmiset ovat verrattavissa taivaan tähtiin. Kolmasosa näitä tähtiä oli älyllisesti kehittynein kolmannes ihmiskuntaa. He ylpistyivät — niinkuin jo edellä puhe oli —, joten tulipunainen lohikäärme sai heidät lankeamaan alas asemastaan ja tehtävästään. Tämä tapahtui kolmannen ja neljännen juurirodun aikana, miljoonia vuosia sitten.

Kuitenkin vaimo, ihmiskunta, synnytti pojan silälätävoin, että ihmiset kolmannessa juurirodussa tulivat järjelliseksi minuuksiksi. Tähän sisältyy muutakin. Sillä yhdeltä puolen sanotaan, että poika temmattiin Jumalan luo. Tähänhän voi sisältyä edellä

puheena ollut minuuden kaksikutuminen korkeammaksi ja alemmaksi minäksi. Korkeampi minä, varsinaisen minuus, temmattiin Jumalan luo siten, että korkeampi minämme on aurinkotasolla, josta se heijastaa itsestään persoonallisen eli alemman minän.

Toisella tavalla Poika temmattiin Jumalan luo siten, että Jumala luopui välittömästä vallasta ihmisten elämässä. Ja myöskin suuret jumalalliset johtajat jäivät tai vetäytyivät taustalle pois suoranaisesta johdosta. Samalla kuitenkin puhutaan pojasta, joka on »kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella sauvala». Pakana merkitsee ulkopuolinen. Jumalan luopuessa välittömästä vallasta jäi ihmiskunta kansoineen pakanuuteen, Jumalan suoranaisen vallan ulkopuolelle. Niinhän kirkollinen kristikuntakin joutui pakanuuteen silloin, kun se kieltäytyi tottelemasta ja seuraamasta Mestarin esittämää Jumalan valtakunnan ohjelmaa. Mutta se poika, joka rautaisella sauvalalla hallitsee kaikkia pakanakansoja, sanokoot he itseään kristityiksi tai miksi tahansa, se poika on syyn ja seurauksen laki, karma. Karma mittaa jokaiselle tekojensa ja ansioittensa mukaan.

Poikalapsen synnyttänyt vaimo joutui erämaahan, »jossa häntä elätetään aika ja ajat ja puolet aikaa pois käärmeen näkyvistä». Tämä aika, ajat ja puolet aikaa merkitsee tässä yhteydessä kahta ja puolta juurirotua, alkaen kolmannen juurirodun puolivälissä ja päättyen viidennen ja kuudennen juurirodun vaihekauteen, siis meidän päivinämme tapahtuneeseen suureen vuodatukseen, jolloin Karma on siirtynyt Kristuksen käteen. Vaimon erämaassa oleminen

tässä yhteydessä merkitsee, että ne ihmiset, jotka ovat yrittäneet elää varsinaista henkistä elämää, siis Jumalan välittömässä johdossa, niinkuin profeetat ja Vuorisaarnan oppia seuraavat apostolit ja heidän oppilaansa, he ovat joutuneet elämään sysättyinä syrjään yhteisestä, julkisesta elämästä.

— — —

Mutta Jumala, Jumalan Poika, kosmillinen Kristus, on kuitenkin kaiken aikaa pyrkinyt ihmiskuntaan. Pekka Ervast sanoo, että Lemurian ajalla Kristus tuli aurinkoon, aurinkotasolle. Silloin alkoi totuus vaikuttaa ihmiskunnassa. Atlantilaisena aikana Kristus laskeutui astraalitasolle. Silloin alkoivat vaikuttaa helvetit ja kiirastulet vainajien maailmassa. Kun ihmiset haluavat elää valheessa ja aistillisuudessa, itsekkyydessä ja väkivallassa, saavat he sen tehdä, mutta kuoltuaan heidän on puhdistuttava helveteissä ja kiirastulessa.

Tällä menolla maapallo ja ihmiskunta tuli uudella tavalla vaimoksi, joka on raskaana. Sen täytyi uudella, entistä syvemmällä tavalla synnyttää Jumala itsessään. Se oli tuskallista, ja siinä meni miljoonia vuosia.

Vihdoin syntyi Jeesus, Marian ja Joosefin poikana.

Maria ja Joosef olivat vanhoja vihittyjä, jo syntymästään saakka Pyhän Hengen täyttämiä, elähyttämiä. Vaikka heidät oli jo lapsina kihlattu — niinkuin silloin tapana oli —, niin kummallakaan ei ollut aikomustakaan mennä naimisiin. Vasta kun heidän korkeampi minänsä, enkeli, heitä kumpaakin ke-

hoitti ja rohkaisi, menivät he avioliittoon. — P. E. antaa tästä asiasta valaisevan esityksen kirjassaan »Christosophia».

Maria ja Joosef olivat siis ihmisiä, joilla jo oli huomattavalla tavalla aurinko verhonaan ja kuu jalkojensa alla. He saattoivat antaa Jeesukselle ruumiin, joka ei ollut syntynyt kuun voimasta, himosta, vaan epäitsekkäästä rakkaudesta.

Näinollen Jeesus sai hyvän, puhtaan ja hengen painoa kestäväen ruumiin. Itse hän oli jo syntyessään korkea henkiolento. Jordanin kasteessa hänessä siten ruumistui kosmillinen Kristus päivätajuisesti, ilman sitä ennen tapahtuneita teknillisiä vihkimyksiä. Hänessä kosmillinen Kristus tuli astraalitasolta eeteritasolle. Mikael voitti lohikäärmeen siten, että Jeesus Kristus tuli maapallomme korkeammaksi minäksi. Hänessä tuli ihmiskunnan elämään rauha ja rakkaus, niinkuin P. E. sanoo. Sentähden sota ja sotilasuhri on Jeesuksen jälkeen luonnottomuus.

— — —

Mutta meidän fyysillis-kemiallinen tasomme jäi edelleen lunastamatta. Karma jäi vielä maapallomme entisen eli alemman johtajan Saatanan käteen. Sentähden maapallomme tuli Jeesus Kristuksen jälkeen uudelleen ja uudella tavalla synnytystuskiin. Pekka Ervasthan sanookin, että Jeesuksessa Jumala ruumistui Poikana, mutta toisella tavalla sanoen Äitinä, Rakkautena. Jeesus Kristuksessa, hänen avulsaan ja johdollaan Maapallon ja ihmiskunnan oli synnytettävä Jumala, tai Jumalan Poika, sillätavoin, että kosmillinen Lapsi, joka samalla on universaali-

nen Isä, tulee tähän kemiallis-fyysilliseen tasoon. Silloin Kristus voi samalla ottaa Saatanalta Karman johdon käsiinsä. Ja Pekka Ervast sanoo, että tämä on nyt tapahtunut. Taas on ollut suuri voimain mitely näkymättömässä maailmassa. Taas on Mikael voittanut tulipunaisen lohikäärmeen. Se Lapsi, jonka synnytystuskia on alusta asti asteettaisesti tunnettu ja kannettu, ja jonka synnyttäminen on ollut tuskallista, se Lapsi on nyt vihdoin syntynyt tähän päivätietoiseen ja ruumiilliseen elämäämme asti. Ja aatteellisesti, elämäntutkimuksellisesti, sen Lapsen nimi on *Christosophia*. Ilmestyskirjan tavalla sen Lapsen nimen voi myös merkitä A ja O, Ensimmäinen ja Viimeinen. Sillä se Lapsi on samalla Isä, joka ilmennyksen alussa kaiken herättää, josta kaikki lähtee, ja johon ilmennyksen päättyessä kaikki palautuu. Niinhän vastaavasti ihmisen jälleensyntymisessä kaikki lähtee korkeammasta minästä, ja persoonallisuuden päättyessä siihen taas kaikki palautuu. Sillä mikrokosmos seuraa makrokosmoksen periaatteita.

Näin on nyt uusi Jerusalemi, totuuden, rauhan ja rakkauden ja hyvätahdon valtakunta tullut ja ottanut ratkaisevasti paikkansa ihmisten keskuudessa maankin päällä. Helvetit ja kiirastulet täytyvät ihmisten elämästä vähitellen hävitä. Sopusointu, harmonia, täytyy taas saavuttaa. P. E. sanookin, että meidän ajallamme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. Ratkaisut on meidän jokaisen omalta osaltamme sovellettava käytäntöön.

— — —

Vielä eräs symbolinen asia. Neljäs eli atlantilainen juurirotu vajosi syvälle himojen mereen. Sentähden arkki, laiva, oli sopiva vertauskuva ihmiskunnan pelastumiseksi. Samalla se vertauskuvana edusti silloin syntyvää viidettä juurirotua.

Nykyisen viidennen juurirodun erikoisena prinssiippinä sensijaan on äly. Sentähden ei laiva sovi sen pelastuksen ja alkavan kuudennen juurirodun symboliksi. Mikä siihen niinollen sopisi? Siihen sopii Temppeli. Me emme pelastu pakenemalla, vaan tekemällä ruumiimme ja elämämme Jumalan Temppeleksi. Se temppeli on tällöin elävä ihminen. Nämä ihmiset muodostavat isomman temppelin siten, että he muodostuvat ryhmäksi Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Se ryhmä palvelee Jumalaa, ilmentää Jumalan tahtoa, keskinäisessä veljesrakkaudessa.

Tästä ihmisten muodostamasta elävästä temppelistä P. E. puhuu ratkaisevan selvästi kirjassaan »Kirkko-ekleesia». Sitä kirjaa siis etsijöille suosittelemme. Ken etsii, hän löytää. Hän löytää osansa ja paikkansa temppelin rakentamisessa.

VII

PIMEYDESTÄ VALOON

Joltain kulmalta katsellen ihmiskunnan elämä on perin yksinkertaista ja suoraviivaista. Synnymme tänne lapsina. Meille annetaan nimi ja se merkitään luetteloihin. Joudumme kouluun. Valmistumme johonkin tehtävään. Ja kaiken aikaa olemme kuoleman kokelaita. Jonain hetkenä kuolemmekin. Ruumiillisina olentoina meidät pistetään, joko suoralta kädeltä tai krematorion kautta — toivottavasti krematorion kautta — turpeen alle. Hautaaminen tapahtuu ystävien ympäröimänä. On juhlallista. Ja niin on taas kaikki sitämyöden selvää. Kovin on suoraviivaista, selvää ja yksinkertaista. Valmis kaava, jonka mukaan kaikki tapahtuu.

Mutta joltain toiselta kannalta katsoen elämä on sangen salaperäinen. Yksin tuo seikka, että me kuolemme, että meidät pistetään maahan maatumaan, yksin tuo jo tekee kaiken kovin arvoitukselliseksi. Niinpä kerran eräs ihminen, oppinut ja sivistynyt, melkeinpä masentuneena ihmetteli, että kaikesta

huolimatta meidän kohtalomme on maatua maaksi. — Tietenkin on lisättävä, että tuo oppinut ja ihanteellisesti sivistynyt ihminen oli kirkollis-taikauskoiden ja materialistis-tieteellisen sivistyksen kasvatti.

Ja sitten eteenpäin. Elämän salaperäisyys ei rajoitu vain kuoleman välttämättömyyteen. Kuolema on oikeastaan vain alkua, on kuin salaperäisyyden ensimmäinen, joskin ratkaisevaa laatua oleva ovi, tai verho. Salaperäisyyttä ilmenee ihmisen elävässä elämässä. Elävinä ihmisinä olemme kuin eräänlainen linssi, joka jollain tavalla joko kokoaa tai hajottaa joitain näkymättömiä voimia. Ihminen voi tuntea, kuinka hänen olemuksessaan vaikuttaa ainakin kaksi vastakkaista voimaa, joista toinen tahtois kohottaa hänet ihanteellisiin korkeuksiin, toisen tahtoaessa painaa hänet alas pimentoon. Niinkuin Sakari Topelius lapsille kirjoittamissaan saduissa sanoo: meissä on kaksi enkeliä, valkoinen ja musta. Valkoinen enkeli innoittaa kaikkeen hyvään, jaloon, toteen ja kauniiseen. Musta enkeli päinvastoin kaikkeen alhaiseen, pahaan, aistilliseen, itsekkääseen, valheelliseen, väkivaltaiseen.

Teosofis-kristosofinen elämänkäsitys ja senmukainen käytännöllinen kokemus auttaa meitä syvemmin ymmärtämään noita kahta enkeliä, kahta lähettilästä. Nekään eivät liiku vain omilla asioillaan. Ne voivat samalla olla lähettiläitä elämän kahdesta koulusta, hyvän ja pahan, valon ja pimeyden koulusta. Valkoinen enkeli tavallaan kosii meitä Valkoisen Veljeskunnan kouluun, kun taas musta enkeli yrittää meitä kietoa pahuuden ja itsekkyyden kouluun.

Näinollen on asiallista kysyä: kummanko enkelin edustama koulu tässä näkyväisessä elämässä johtaa? Kun katselemme asiaa sekä älylliseltä että moraaliselta kannalta niin toteamme, että molemmat koulut kulkevat aluksi rinnakkain, melkein pä kuin käsi kädessä. Vasta jonkun matkan kuljettuaan koulut erkanevat eri suuntiin. Ero alkaa ratkaisevasti tuosta tunnetusta lauseesta: »tarkoitus pyhittää keinot». Se ajatus lähtee pimeyden koulusta ja johtaa siihen. Valkoisen enkelin edustamassa koulussa tarkoitus ja keino ovat sama asia. Jos tahdon hyvää, totta ja rakkaudellista, on sitä edistettävä hyvällä, totuudella, rehellisyydellä ja rakkaudella. Vain keinoissa toteuttamalla hyvää, voi hyvä tulla esille.

Tältä pohjalta katsellen ei ole vaikea todeta kumpi koulu ihmiskunnan elämässä hallitsee ja johtaa. Näemme suoralta kädeltä, että tarkoitus siinä keinot pyhittää. Tarkoituksiaan toteuttaessaan nykyiset kirkot, yliopistot, yhteiskunnat ja valtiot käyttävät keinoinaan sotaa, joka taas heidän käsissään pyhittää murhan, valheen ja kaiken oveluuden, mitä ihminen suinkin keksiä saattaa.

Musta koulu siis vielä maailmassa hallitsee. Valkoinen koulu pyrkii sisästäpäin esille yksilöiden kautta, hapatuksen tavoin.

Jos yritämme eritellä mustan koulun työtä niin huomaamme, että se varjon tavalla heijastaa tai matkii jumalallista kolminaisuutta. Sentähden sitä on sanottu myös varjon veljien kouluksi. Varjo on sopiva nimi senkintähden, että varjo on yleensä jotenkin toisinpäin kuin se, mistä varjo heijastuu.

Katsokaamme. Ensimmäisessä asteessa pimeä enkeli — Ilmestyskirjan tulipunainen lohikäärme, johon yhtyy ihmisen alempi luonto — innoittaa ihmistä kaikenlaiseen aistinautintoon. Pimeä enkeli inspiroi: »sinä olet lapsellisen tietämätön olento, jollainen ei sovi ihmiselle. Sinun on saatava tietoa, viisautta. Ja sitä saavutetaan kokemuksen kautta. Aistimiesi välityksellä sinun on koettava elämää. Sentehtä: antaudu aistinautintoihin, sukupuolisesti ja kaikella muulla tavalla. Ota elämästä irti kaikki mitä siitä voi irti saada».

Ja ihmiset ovat alttiita tälle pimeän enkelin vaikutukselle. Vaikka valkoinen enkeli ihmisen sielussa yrittää kuiskata: »autuaita puhtaast sydämeä», niin pimeä enkeli sen tukahuttaa ovelilla, saivarteleilla selityksillään. Ja ihminen antautuu pimeän enkelin vaikutukselle — koska se on hänen alemman, eläimellisen luontonsa mukaista. Kunnes pettymykset ja kärsimykset hiukan viisastuttavat.

Tällöin voi käydä niin, että ihminen alkaakin pyrkiä puhtauteen. Ja kaikessa oveluudessaan pimeä enkeli hyväksyy tämän. Tässä siis näkyy, miten valon ja pimeyden koulut kulkevat jollain tavoin ja jonkun matkaa käsikkäin. Sillä valon koulu luonnollisesti myös pyrkii puhtauteen.

Hyväksyykö siis pimeä enkelikin ihmisen puhtauspyrkimyksen? Hyväksyy, mutta samalla se tuohon puhtauspyrkimykseen vuodattaa omaa pimeää vaikutustaan. Ovelalla tavallaan se vetoaa ihmisen itsekkyyteen, paremmuuden tunteeseen: »olethan sinä sentään kunnon ihminen, todellakin parempi kuin

monet muut». Ihminen lankeaa omahyväisyyteen. Jollain tavalla hän pitää itseään muita parempana. Hän nauttii omasta erinomaisuudestaan. — Siis aina vain nautiskelua. Ensimmäisessä asteessa ihmiset nauttivat aistillisuudesta, juopottelusta ja mistä tahansa. Nyt he nauttivat omasta erinomaisuudestaan. Siinä on tekopyhyys ja ylpeys lähellä. Halveksitaan »syntisiä». Ihminen pyrkii toisinajattelevia määräälemään, komentelemaan. Hän ei itse huomaakkaan, kun hän jo nauttii toisten ihmisten ahdistamisesta, kiusaamisesta.

Tämä voi johtaa kolmanteen asteeseen pimeän enkelin koulussa: murhaan, ryöstöön, ryöväykseen. Tarkoitus pyhittää keinot. Niinkuin kirkoissamme ja sivistyksessämme yleensä on tapahtunut. Pimeä enkeli innoittaa moninaisilla hämärillä vetoimuksilla, lupauksilla tai uhkauksilla; joita ei tässä tarvinne enempää esitellä.

— — —

Kaikissa näissä kommelluksissa ihmiset yleensä jotain oppivat. Elleivät he aivan tahallaan paaduta itseään. He alkavat ymmärtää, että heidän sekä omastaan että yhteiselämästään ei tule mitään, ellei siinä vallitse ja ellei siinä noudateta oikeutta. Oikeuden enkeli ihanteineen astuu mukaan. Ja luonnollisesti sekin enkeli voi taas olla kaksinainen, valon tai pimeyden vaikutuksen alainen.

Oikeuden enkelin innoittamana on ihmiskunnassa jo aikoja sitten aloitettu oikeus-mahdin toiminta. On

asetettu järjestyksen valvojia. Siitä on asteettain kehittynyt oikeuslaitos, alempine ja ylempine tuomioistuimineen.

Tähän oikeustoimintaankin on muodostunut vastaavasti kolme astetta: käräjäoikeus, vankilat, teloitukset. Kun käräjäoikeus on päättynyt, joudutaan toiseen asteeseen: tuomitulle seuraa sakkoa tai vankilaa. Kolmaskin aste on ollut käytännössä: kuolemantuomio, teloitus.

Tällä menolla ihmisten oikeustajunta tulee tyydytyksi, sanokaamme nautinnollisesti tyydytyksi.

Kun tätä on aikansa eletty — sanokaamme monissa jälleensyntymissä —, saattaa oikeuden enkeli — niinkuin Ilmestyskirjan esityksessä — kaikkien myllerrysten keskeltä kuiskata: »Jos kenellä on korva, hän kuuloon. Jos kuka vankeuteen vie, hän itse vankeuteen joutuu, jos kuka miekalla tappaa, hänet miekalla tapetaan».

Tässä puhuu oikeustajunnan korkeampi, sisäisempi puoli. Jos ihminen, oikeustajuntansa tyydytykseksi, vaatii toisille ihmisille vankeutta tai kuolemantuomiota, niin on kuin hän tuolla menettelyllään antaisi luvan elämälle, että juuri noin elämä häntäkin kohdeloon. Toimittakoon karma hänetkin tyrmään, joko ruumiilliseen tai sielulliseen, ja tulokoon hänellekin mestaus, kuolema. Mitattakoon minulle samalla mitalla, millä minäkin mittaan.

Ajattelevan ihmisen tämä johtaa seuraavaan johdopäätökseen: »minun onkin ensisijassa kasvatettava itseäni oikeudenmukaisuuteen, ja osoitettava toisille ymmärtämystä, sääliä, anteeksiantoa». Tämä vaatii

itsehillintää, pitkämielisyyttä, kärsivällisyyttä, uskoa elävän totuuden ja rakkauden voimaan. Juuri siten siinä kysytään »pyhien kärsivällisyyttä ja uskoa». Mutta se on ainoa tie ja ratkaiseva tutkinto kulkeaksemme tässä asteessa ihmisyyden päämäärää kohti.

— — —

Mutta hitaasti kulkee kansojen kokonaiskehitys. Yksilöt ja kansat häilyvät Mikaelin ja lohikäärmeen, valkoisen ja mustan enkelin välimailloilla. Sensijaan, että siirryttäisi vaativasta, syyttävästä ja rankaisevasta oikeustajunnasta ymmärtäväiseen, anteeksiantavaiseen ja auttavaiseen oikeustajuntaan, sensijaan ihminen on taipuvainen painumaan hävittävän voiman oikeuteen. Niinpä hallitsevan kansojenvälisen oikeustajunnan kehityksessä ei olla päästy mihinkään ratkaisuun. Siinä on yhä — ainakin toistaiseksi — turvauduttu raa'an voiman sanelemaan väkivallan oikeuteen.

Ja tässäkin »oikeudenkäynnissä» on taas kolme astetta. Ensimmäinen aste on käsikähmä, tappelu, verinen temmellys, sota.

Kun tämä ensimmäinen aste kansojenvälisessä väkevämmän oikeudessa on jotenkin suoritettu, siirrytään toiseen, vankila-asteeseen. Kansojen elämä muodostuu vankila-elämäksi. Kahdellakin tavalla. Ensiksi siten, että sota vaikuttaa raaistuttavasti, jotten joudutaan elämään raaistuneiden ihmisten hämmentämässä yhteiskunnassa. Toiseksi vankilamaisuus ilmenee siten, että vallitsee puute ja köyhyys, joten on toimeenpantava ankara säännöstely. Emme enää ole vapaita kansalaisia, jotka järjestäisimme

asuntomme, vaatteemme ja ruokamme. Olemme kuin vangit. Mielivaltaisesti meidät sullotaan jonkinlaisiin asuntoihin. Meille määrätään, mitä ja minkäverran saamme syödä, mitä ja minkäverran saamme vaatetta pukeutuaksemme.

Kolmanneksi tulee kuolemantuomion aste. Väkevämmänoikeuteen turvautuvat kansat ja valtiot ovat vuorollaan, yksi toisensa jälkeen, kuolleet, hävinneet elämän näyttämöltä. Sillä niin kansan kuin yksilönkin elämässä vallitsee syyn ja seurauksen laki. Jeesuksen sanoilla sanoen: »kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat». Kansojenkin ihanteena ja päämääränä on kuolemattomuuden saavuttaminen. Mutta sitä ei saavuteta väkevämmän oikeudella, ei miekalla, ei verenvuodatuksella, ei murhalla. On siirryttävä todelliseen oikeustajuntaan, totuuden ja rakkauden henkeen.

— — —

Siirrymme vielä yhteen enkeli-ihanteeseen. Ilmes-
tyskirjassahan esiintyy monia enkeleitä. Tarkoitamme vapauden enkeliä. Huomaamme, kuinka kaikkiin edellä esitettyihin kolminaisuuksiin liittyy vapauden aate. Jonkinlaiseen vapauteen niissä pyritään.

Vapauttakin on kuitenkin kahta pääluokkaa. On vapautta mikä viihtyy pimeässä, ja sellaista mikä viihtyy valossa. Pimeässä viihtyvä vapaus on mieltävaltaista. Valossa oleva vapaus on ihmisyyssaatteen toteutumisen seuraus.

Voimmehan heti sanoa, että ihmisillä on vapaus tarttua miekkaan. Mutta se on väärää vapautta, ja johtaa vapauden menettämiseen. Vastakohtana on

vapaus kieltäytyä aseista. Ja sen vapauden toteuttaminen johtaa siihen vapauteen, jossa avautuu entistä syvemmät ihmisyyden arvot.

Vapautta sellaisenaan on aina jotenkin kunnioitettu, pidetty arvossa. Vankilaelämässä onkin kenties kiusallisinta se, että vaikka se muuten olisi kuinkakin hyvin järjestetty, niin vapaus puuttuu. Ihminen kaipaava vapautta. Niinpä kasvatuksessakin — ja kasvatukseen liittyvässä työn eli ammatin valinnassa — on pidetty silmällä sitä näkökantaa, että ihminen joutuisi siihen työhön eli ammattiin, johon hänellä on luontaisia taipumuksia.

Ottakaamme joitain esimerkkejä. Eihän voida asettaa tai määrätä laulajaksi tai soittajaksi henkilöä, jolla ei ole siihen luontaisia edellytyksiä. Samoin on omattava kielivaistoa tai matemaattista lahjakkuutta, voidakseen menestyksellä niissä aineissa toimia. Ei myöskään voi noin vain sanoa: sinun on toimittava lääkärinä, sinun kaivonkatsojana, kauppiana, poliisina, nimismiehenä, tuomarina jne.

Yleensä kaikissa näissä asioissa onkin noudatettu vapaaehtoisuuden periaatetta. Yhteiskunta tarvitsee esim. järjestyksen valvojia: poliisia, nimismiestä, maaherraa jne. Yhteiskunta sanoo: näin paljon maksetaan palkkaa siitä ja siitä toimesta, esim. poliisiin, nimismiehen, maaherran toimesta. Sitten halukkaat ilmoittautuvat. Ja toimi annetaan jollekulle, molempuolisen sopimuksen mukaan.

Näin on yhteiskunta yleensä pyrkinyt nuodattamaan vapauden ja vapaaehtoisuuden periaatetta.

Mutta nyt on huomattava, että elämä on koulua, ja koulussa on myös tutkintoja. Tutkinto tulee jos-sain käytännöllisesti kriittisessä vaiheessa. Elämä kysyy: osaatteko ratkaista tämän pulman vapauden periaatteen mukaisesti? Jos osaamme ratkaista oi-kein jossain asteessa, silloin pulma esiintyy seuraavassa, vaativammassa asteessa. Kunnes tullaan siihen asteeseen, joka toistaiseksi on ollut hallitsevin ja määrävin: väkevämmän oikeuden, sodan, ylläpi-tämiseen. Ja ilman pitkiä puheita huomaamme, että ainakin näihin asti ysteiskunnat kirkkoineen, yli-opistoineen, valtioineen ovat tulleet tutkinnoissaan täysin reputetuiksi, niinkuin koulukielellä sanotaan. Sillä korkeimmassa — joka samalla merkitsee raa-immassa — oikeudenkäynnissään, sodassa, kansat johtajineen ovat täysin luopuneet vapauden peri-aatteesta. Väkevämmän oikeuteen eli sotaan yhtymi-nen on tehty pakolliseksi.

Tämä on kohtalokasta. Sillä se merkitsee ensiksi-kin, että kansat ovat antaneet kuoliniskun vapau-denenkelille. Toiseksi se merkitsee kuolemantuomio-ta myös niille ihmisille, joita pakotetaan sotaan vastoin heidän luontaista taipumustaan, vastoin heidän perusolemustaan, vastoin vapaaehtoista suostumusta.

Tuollainen menetelmä huomattavasti jouduttaa myös kansojen ja valtioiden omaa tuhoa ja kuolemaa. Sen-tähden kansoilta kysytään: tahdotteko elää vaiko kuolla? Jos tahdotte elää, silloin on kuunneltava va-pauden enkelin ääntä. Vähin vaatimus on, että ih-mistä, joka sisäisen vakaumuksensa eli omantunton-sa vuoksi ei tahdo osallistua sotaan, ei rintamalla ei-

kä rintaman takana, että häntä ei siihen pakoteta. Tämä on, niinkuin sanottu, vähin vaatimus. Seuraava askel on, että kansan, tai kansojen, on kokonaan luovuttava väkevämmän oikeudesta, sodasta ja sotalaitoksesta. Se on välttämättömyys, ja on se samalla tutkinto vapauden enkelin edessä. Vain siten on todellisen inhimillisen sivistyksen alkaminen mahdollinen.

— — —

Mutta tämä ei toteudu, tästä ratkaisevasta tutkimuksesta ei suoriuduta pelkillä toiveilla. On tehtävä työtä päämäärän saavuttamiseksi.

Mitä siis on tehtävä? Jumalallisen johdon taholta se tehtävä on jo aloitettu. Tehtävä on aloitettu teosofis-kristosofisessa sanomassa ja sen aiheuttamassa teosofis-kristosofisessa liikkeessä.

Ja yhdenmukaisesti elämän kolminaisuuden kanssa on tämänkin liikkeen toiminta hahmoiteltu kolmepykäläisessä ohjelmassa. Nämä kolme kohtaa ovat alunperin kuuluneet näin:

1. Muodostaa yleisen veljeyden ydin, katsomatta uskontunnustukseen, rotuun, kansallisuuteen, sukupuoleen, yhteiskunta-asemaan tai väriin.

2. Edistää uskonnollisia, filosofisia ja tieteellisiä tutkimuksia.

3. Tutkia tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia voimia.

Vaikka Pekka Ervast myöhemmin Ruusu-Ristissä järjesti nämä kolme kohtaa sanamuodoltaan — ja

ehkä sisällöltäänkin — hiukan toisenlaisiksi, niin kuitenkin ne ytimeltään — niinkuin P. E. itse sanoi — sisältävät samat kolme perusajatusta.

Sanoimme jo, että nämä kolme kohtaa vastaavat edellä esitettyjen kolmioiden kolmea kohtaa. Ensimmäinen kohta liittyy pelastavana avaimena ensimmäisen kolmion aistillisuuteen, toisen kolmion oikeudenkäyntiin ja kolmannen kolmion sotaan. Toinen kohta liittyy kolmioitten toiseen kohtaan, omahyväisyyteen ja vankeuteen. Kolmas kohta liittyy kolmioitten kolmanteen kohtaan: murhaan, teloitukseen, kuolemaan.

Ensimmäistä kohtaa, nim. yleisen veljeyden ytimen muodostamista, on alunperin pidetty ratkaisevan tärkeänä. Ja onhan ymmärrettävää, että mikäli tässä ensimmäisessä kohdassa epäonnistutaan, sikäli toinen ja kolmaskin kohta menettävät merkityksensä. Näinollen on asiallista, että yritämme perinpohjin syventyä ohjelman ensimmäiseen kohtaan. Voimme valaista järkeämme lukemalla ja syventymällä teosofis-kristosofiseen kirjallisuuteen. Juuri sitävarthan se kirjallisuus on olemassa. Etenkin meidän on pyrittävä ja päästävä omakohtaisesti sisälle niihin kahteen alkeelliseen mutta silti perustavaa laatua olevaan totuuteen, jotka sisältyvät oppeihin jälleensyntyminen ja karma. Me synnymme jälleen ja jälleen tänne alempaan kolminaismaailmaan. Mutta emme miten sattuu. Karma pitää huolen siitä, että seuraavissa ruumistuksissa joudumme niittämään mitä edellisissä ruumistuksissa olemme kylväneet,

Kun siis ohjelman ensimmäisessä kohdassa luvaan yleistä veljeyttä mm. »katsomatta uskontunnustukseen», niin mitä voimme tästä nähdä ja oppia karman ja jälleensyntymisen valossa? Voimme aavistaa, että jos olen uskonnollisesti ahdasmielinen, suvaitsematon, määräämis- ja komentamishaluinen, joka vaikeutan veljieni, toisten ihmisten henkisiä pyrkimyksiä, niin seuraavassa ruumistuksessa voin joutua syntymään juuri siihen uskonnollisesti painostettuun ja sorrettiun asemaan, johon edellisessä ruumistuksessa olen toisia työntänyt. Ainakin tästä eteenpäin on siis paikallaan ajatella, ettei ole viisasta olla uskonnollisesti ahdasmielinen, komentamis- ja määräämishaluinen. On opittava olemaan suvaitsevainen, ymmärtäväinen, veljellinen.

Samoin jos olen sukupuolisesti sortanut, pettänyt ja saattanut onnettomuuteen toisen — tai useamman — ihmisen, niin seuraavassa ruumistuksessa voin joutua syntymään sellaiseen kohtaloon, jossa saan osakseni kaikki ne vaikeudet, joita olen toisille aiheuttanut. Viisasta on siis harjaantua — Mestarin neuvomalla tavalla — puhtaudessa ja rakkaudessa.

Ja sitten yhteiskunnalliset luokkarajat. Mikäli jossain luokassa, sanokaamme yläluokassa tai alaluokassa, kiihkoilen ja aiheutan sortoa, sekaannusta ja hämmennystä, vieläpä veristä väkivaltaisuutta, sikäli seuraavassa tai seuraavissa ruumistuksissa voin saada kohtalokseni kaikki aiheuttamani vaikeudet, kaikki tukalat tilanteet. Voidaan siis kysyä: onko viisasta ylläpitää taistelevaa luokkatietoisuutta? Vai

olisiko viisainta oppia katselemaan elämää kokonaisuuden ja ihmisyyden kannalta.

Ja »katsomatta kansallisuuteen». Me synnymme tai kuulumme johonkin kansaan, valtioon. Ja kansat — niinkuin edellä on puhe ollut — ovat olleet taipuvaisia ratkaisemaan keskinäiset pulmansa väkivämmän oikeudella. Me käymme sotaa, sorramme, murhaamme, yritämme tuhota toisen kansan, joko kokonaan tai ainakin sen itsenäisyyden. Mutta sitten me kuolemme. Ja aikanaan synnymme jälleen tänne ruumiilliseen maailmaan. Silloin karma voi panna meidät syntymään juuri siihen kansaan, jota me edellisessä ruumistuksessa olemme sortaneet, jonka itsenäisyyden tuhonneet. Saamme päällemme kaikki ne vaikeudet, joita toiselle kansalle olemme aiheuttaneet.

Syventymällä teosofis-kristosofiseen kirjallisuuteen — ja itse elämään — me näinollen voimme saavuttaa sellaisen järjellis-siveellisen valaistuksen, että me voimme ymmärrettävillä syillä ja perusteilla luopua kaikista sellaisista rajoituksista, jotka eroittavat ihmisiä toisistaan. Aivan elämän oman totuuden kannalta huomaamme ensimmäiseksi inhimilliseksi velvollisuudeksemme: tunnustaa kaikki ihmiset veljiksemme. Tämä sekä karmallisista syistä että sen järkähtämättömän totuuden perusteella, että kaikki olemme ihmisiä, lähteneitä tai syntyneitä samasta jumalallisesti alkuperästä.

Oikeastaan tämä on ensimmäinen ratkaiseva saavutus ihmisyyden koulussa. Ihminen viettää kuin juhlalliset hautajaiset, hautajaiset siihenastiselle epä-

inhimilliselle elämälle. Hän kääntää miekan ristiksi, niin aatteellis-älyllisen kuin tavallisenkin miekan. Kun miekka lyödään maahan pystyyn muodostuu se ristiksi, tässä tapauksessa hautaristiksi. Se muodostuu ristiksi sille entiselle epäveljellisen elämän haudalle, jonka ihminen nyt jälkeensä jättää. Ei enää mitään ihmisiä toisistaan erottavia rajoja. Ei enää mitään sotaa, ei luokkataisteluja, ei riitaa. Mieluummin marttyyrius siinä tapauksessa, että maailma, että toiset ihmiset niin tahtovat.

— — —

Tehtyään tämän ratkaisevan selvittelyn veljeyskysymyksessä ja omassa elämässään, on ihmisellä edellytyksiä menestykselliseen syventymiseen ohjelman toiseen kohtaan: ”edistää uskonnollisia, filosofisia ja tieteellisiä tutkimuksia».

Nyt voimme kysyä: mikä on se erikoinen huomio, jonka veljeyden tunnustavina ihmisinä teemme uskontojen suhteen?

Huomio on tämä: uskonnot eivät ole pysyneet alkuperäisen Mestarinsa opetuksissa. Alkuperäiset opetukset on jatkuvasti, asteettaisesti tai jyrkemmin madallutettu. Ne on sovellettu — niinkuin jo aikaisemminkin on puhe ollut — ihmisten itsekkyyden mukaisiksi. Mutta lakisiteisessä maailmassa tämä ei ole tapahtunut seurauksitta. Sopusoinnun tilalle on tullut karmallista kärsimystä, mm. karmallisia sairauksia. Niinpä P. E. sanookin, että itsekkyyys on syvin sairaus.

Mikä käytännöllinen johtopäätös tästä on tehtävä?

Jos ensimmäisessä kohdassa johtopäätös oli: mielummin marttyyrius kuin taistelu, niin tässä toisessa kohdassa johtopäätös on oleva: mielummin sairaus kuin itsekkyyys. Emme moiti sairautta vaan yritämme sen voittaa, ja koetamme päästä itsekkyydestä. Kohtaamamme karmalliset sairaudet kannamme nöyryydellä ja tietoisina siitä, että siten sovitamme sitä itsekkyyttä, jossa mahdollisesti olemme edellisissä ruumistuksissa eläneet. Voihan olla niin, että jollain tavalla olemme omaltakin osaltamme olleet madalluttamassa Mestarin oppia, avustamassa sen muodostumista itsekkyyden suuntaan. Samalla teemme parhaamme, ettemme enää osallistuisi Mestarin opin madalluttamiseen, muuttelemiseen, vaan yritämme elää, vaikuttaa ja tehdä työtä Mestarin opin puolesta.

— — —

Näin valmistumme ohjelman kolmanteen kohtaan: »tutkia tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia voimia».

Voimme keskitetysti kysyä: mitkä ovat ne luonnonlait ja ihmisen salaiset voimat, jotka erikoisesti ovat jääneet meille ihmisille tuntemattomiksi?

Ne ovat ne luonnonlait ja ihmisen salaiset voimat, jotka ovat jääneet meille tuntemattomiksi sentähden, ettemme ole opissa ja käytännössä seuranneet Mestaria ja hänen opetustaan. Sentähden oikea menetelmä tuntemattomien luonnonlakien ja ihmisen salaisten voimien tutkimiseen on aluksi ja keskitetysti Vuorisaarnassa esitettyjen ja P. E:n uudelleen

järjestämien viiden käskyn tietopuolinen ja käytännöllinen seuraaminen. Tähän liittyy sitten Vuorisaarnan muiden neuvojen ja ohjeiden seuraaminen.

Mainitut viisi käskyä ovat lyhykäisyydessään: 1. Älä suutu. 2. Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas. 3. Älä vanho. 4. Älä ole pahaa vastaan. 5. Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Käytännöllinen kokemus osoittaa päteviksi P. E:n sanat: »Yksilö ei voi näitä käskyjä noudattaa, ilman että hänelle alkaa uusi elämä. Hänen olosuhteensa vähitellen muuttuvat».

Mullistava on neljäs käsky: Älä ole pahaa vastaan. Tämä on uudistuvan elämän kulmakivi. P. E. sanoo nimenomaan, että varsinainen henkinen uudestisyntyminen, Damaskus-kokemus, ei ole mahdollinen, ellei ihminen ole perinpohjin sulattanut ja ymmärtänyt tämän käskyn henkeä.

VIII

ÄLÄ OLE PAHAA VASTAAN

Nyt meidän on yritettävä erikoisesti syventyä neljänteen käskyyn: älä ole pahaa vastaan.

Jos mikään niin tämä neuvo on meillä kristikunnassakin tuntunut yllättävältä, ehkäpä suorastaan mahdottomalta. Meillä on ollut jokseenkin päinvastainen käsitys asioista. Olemme pitäneet suorastaan välttämättömänä taistella pahaa vastaan. Ja olemme sen tehneetkin.

Toiselta puolen on kuitenkin huomattava, että pahan vastustamattomuuden käsky on annettu erittäin arvovaltaiselta taholta. Sillä se sisältyy Jeesuksen Vuorisaarnassa esittämään käytännölliseen siveysoppiin. Pekka Ervast on sen täsmällistyttänyt lyhyeen muotoon. Ja koska kirkollinen kristikuntakin on — vaikka omalla epäkäytännöllisellä tavallaan — pitänyt Jeesusta Kristuksena, Jumalan Poikana, niin onhan selvää, ettemme voi noin vain ylimielisyydellä

tai piittaamattomuudella sivuuttaa noin auktoriteetiselta taholta saamaamme neuvoa. Johdonmukainen velvollisuutemme on syventyä siihen, löytääksemme siinä piilevän asiallisen totuuden.

Päästäksemme alkuun on meidän ensin otettava huomioon eräitä elämän perustotuuksia. Yksi sellainen on: ihanteelliseen päämäärään kulkeva kehitys. Niinpä voimme sanoa ihanteenamme pahaan nähden olleen: voittaa paha. Ihanteellisena pyrkimyksenämme on alusta alkaen ollut: saavuttaa voitto pahasta.

Tämä ihanne on sitten ymmärretty niinkuin on ymmärretty. Ja on yritetty niinkuin on osattu. On osattu ja ymmärretty niin, että on kaikin voimin taisteltu pahaa vastaan.

Tuossa pyrkimyksessä on ihmiskunnalta voinut kulua miljoonia vuosia, ja ihmisiltä satoja ruumistuksia. Mutta selvää on, että ihanne kerran saavutetaan. Ja kun se on saavutettu, silloin se ei enää ole ihanne, vaan on se lähtökohta jonkun vielä ihmeellisemmän ihanteen käytännöllisessä tavoittelussa.

Ottakaamme vastaavanlainen esimerkki tavallisesta kouluelämästä. Niinpä oppikoulun oppilaan ihanteena on ylioppilaaksi tuleminen. Tehtyään monen vuoden aikana työtä tuon ihanteen saavuttamiseksi, hän sen saavuttaakin. Senjälkeen ylioppilaaksi tuleminen ei ole enää ihanne, vaan on se lähtökohta uuden, ihanteena hämmöittävän päämäärän tavoittelussa.

Näin on asia myös elämän koulussa. Ihanteena on ollut pahan voittaminen. Tavallaan kielteisesti ohjaa-

vana ja vapauttavana neuvona tässä on pahanvastustamattomuus, siis käsky: älä ole pahaa vastaan. Mutta kun pahaa ei vielä oltu opittu voittamaan, jäätiin taistelemaan pahaa vastaan, sitä vastaan, mitä milloinkin pahana pidettiin.

Niinpä muinaisessa zarathustralaisuudessa pidettiin pahana kaikkea mikä häiritsi ja vaikeutti normaalia elämää. Sellaista pahaa olivat sairaudet, tapaturmat, tulipalot, katovuodet, maanjäristykset, tulivuorten purkaukset jne. Kun kaikkea tuota vastaan taisteltiin, niin luonnollisesti siinä myös jotain opittiin, kehityttiin.

Länsimaisessa rosenkreutsiläisyydessä taas sanottiin, että ihmiskunnalla on kolme vihollista: tietämättömyys, sairaus, köyhyys. Niiden voittamiseksi oli työtä tehtävä. Voittoon pyrkivä työnteko saatettiin ymmärtää myös jonkinlaiseksi taisteluksi. Luonnollisesti siinäkin työssä ja taistelussa opitaan ja kehitetään.

Tavallisessa, julkisesti määräävässä sivistyksessämme on samoin taisteltu, tai tehty työtä noiden ihmiskunnan kolmen vihollisen voittamiseksi. Tietämättömyyden voittamiseksi on perustettu paljon kouluja. Paitsi yliopistoja ja niihin johtavia oppikouluja on moninaisia ammattikouluja. Ja kansakoulun käynti on meillä Suomessakin järjestetty kaikkia kansalaisia varten.

Sairauksien voittamiseksi on myös pontevasti työtä tehty. Yhä uusia sairaaloita tai parantoloita on perustettu. Siinä tekevät työtä tavallisen lääkäritaidon erilaiset haarautumat ja luontaishoidon erilaiset

muunnelmat. On myös maagillista parantamistapaa. Sellainen on käden kosketuksella parantaminen.

Köyhyyden voittamiseksi on niinikään uutterasti uurastettu.

Kaikissa näissä pyrkimyksissä on myös jotain saavutettu. Etenkin köyhyyden voittamisessa. Koneellisuuden ja tekniikan avulla on päästy pitkälle. Aikaisemmin ihmiskuntaa ahdistivat mm. katovuodet. Mutta tekniikan ja nopeitten kulkuneuvojen avulla niistä on saavutettu melkoinen yliote.

— — —

Kaiken tämän todettuamme — kirjoitan tätä juhannusten edellä 1950 — teemme merkillisen huomion. Vaikka ihmiskunta kamppailussaan on saavuttanut sellaisen asenteen suhteessaan noihin kolmeen viholliseen, että se kykenee pitämään ne jotenkin kurissa, niin siitä huolimatta ihmiskunnan oma asema on tullut yhä epävarmemmaksi. Niinpä sivistyksemme johtajat ovat jo avoimesti tunnustaneet, että meitä uhkaa yleinen romahdus. Ellei itse maapallo tuhoutuisikaan, ellei ihmiskunta sellaiseenaan häviäisikään, niin ainakin tämä meidän suurella puuhalla rakentamamme sivistys uhkaa luhistua.

Näin ollen joudumme kysymään: onko ihmiskunnalla sittenkin useampia vihollisia kuin nuo kolme?

Vaikutukset panevat oletamaan, että täytyy olla joku tuntematon, salaperäinen neljäs vihollinen. Vaikutuksien opastamanahan aikanaan löydettiin uusi, siihen asti tuntematon kiertotähti Neptunuskin. Kun siis lähdemme vaikutuksien mukaan etsimään tuota

melkein välttämättä oletettavaa ihmiskunnan neljättä vihollista, niin voimme pian panna merkille, että mikäli ennustettu tuho ihmiskuntaamme tai sivistystämme kohtaa, niin se tuho tulee — ihmisen käden kautta. Ihmiskunnan salaperäinen neljäs vihollinen on siis — ihminen itse. Ihminen on itse itselleen vaikein, vaikeimmin voitettava vihollinen.

— — —

Tämä huomio suhteessa pahaan avaakin meille aivan uusia näköaloja. Se herättää kysymyksen: onkohan oikeastaan olemassakaan muuta todellista paha kuin ihminen, etenkin ihmisen paha tahto, ja sitten se paha, minkä ihminen saa aikaan. Kuinkahan lienee maanjäristysten, tulivuorten purkausten, tulvien ja poutien, sairausten ja tapaturmien laita?

Teosofis-kristosofinen elämänselitys antaa meille valaistusta näissä asioissa. Elämä kokonaisuudessaan on kuin pelto. Se tuottaa sellaista satoa millaista siementä siihen kylvämme. Maanviljelys ja puutarhanhoito edustaakin sellaista toimintaa, jossa syyn- ja seurauksenlaki, siemenen ja sadon lakiperäinen suhde, helpoimmin huomataan. Jos me esim. kylvämme, tai aijomme kylvää, peltoomme vehnää, mutta huomaamattamme — ehkä iltahämärässä — tulemmekin kylväneeksi ruista, niin siitä ei tule vehnää, vaikka sellaista odotimme, vaan siitä tulee ruista.

Rinnakkaisesti puhutaankin sielun pellostasta, tai puutarhasta. Sanotaan myös, että siihen voi tulla kylvetyksi niin huono kuin hyväkin siemen. Sellaisestahan Jeesuskin puhuu.

Mutta päästäksemme tähän asiaan sisälle on meidän jälleen syvennyttävä jälleensyntymisen suureen periaatteeseen, ja katseltava tätä pahankin pulmaa siinä taustassa.

Ainakin tässä meidän maailmassamme kaikki muodollinen elämä jatkuvasti syntyy ja kuolee, jälleensyntyy, siten kehittyäkseen ja kasvaakseen. Tällöin on selvää, että nykyisessä elämässämme joudumme kokemaan edellisissä elämässämme tehtyjen tekojen seuraukset. Niinpä meillä voi olla karmallisia sairauksia johtuen siitä, että edellisissä elämissä olemme elämän ja oman sielumme peltoon kylväneet sellaista siementä, joka nyt purkautuu karmallisena sairautena. Tästä asiasta Pekka Ervast puhuu kirjoissaan »Karma ja sairaudet» ja »Ihmisen synty». Ymmärrämme samalla, että esim. tapaturmaiset kuolemat ja muut yllättävät menetykset voivat olla purkautumia menneiden elämien teoista. Sanotaanpa vielä, että tulivuorten purkauksetkin ovat seurauksia ihmiskunnan kieroön menneestä moraalista.

Mikä tässä siis on pahaa? Ovatko pahaa nuo sairaudet, tapaturmat, luonnonmullistukset? Eivät. Ne ovat satoa kylvämästämme siemenestä. Ehkä olemme hyvinkin luulleet kylväneemme »vehnää», mutta tietämättömyytemme iltahämärässä olemmekin kylväneet jotain muuta. Olemme kukaties kuvitelleet taroituksen pyhittävän keinon.

Näinollen nuo karmalliset sairaudet, tapaturmat tai luonnonmullistukset ovatkin oikea, laillinen tulos omista yksilöllisistä tai yhteisistä toiminnoistam-

me. Jos pahaa on, niin ne ovat ne teot, joiden seuraukset nyt tuntuvat vaikeilta. Mikäli samanlaisia tekoja yhä puolustelemme ja teossa jatkamme, sikäli aiheutamme lisää vaikeuksia tiellemme. Jos samalla valitamme ja moitimme vaikeuksiamme, pidämme niitä pahana, niin onhan niinkuin taistelisimme omatekoisia tuulimyllyjämme vastaan.

Voimme helposti ymmärtää, että tuollainen elämä on älyttömyyttä, on elämistä pussi päässä.

Miten tässä siis järjestäisimme? On selvästi otettava huomioon kaksi ojennusnuoraa. Ensiksi: tunnustamme sekä sairautemme, että muut karmalliset vaikeutemme omiksi aikaansaannoksiksemme. Emme niitä moiti, vaan yritämme parhaamme, että voittaisimme ne viisaalla, rehellisellä, oikeamielisellä menettelyllä. Toiseksi: yritämme kaikessa menetellä niin oikeuden, rakkauden ja palvelevaisuuden mukaisesti, etteivät tekomme enää muodostuisi siksi huonoksi siemeneksi oman sielumme ja yleensä elämän peltoon, josta sitten taas aikanaan puhkeaisi huonoa satoa.

— — —

Tällaiseen selkeyteen pahanvastustamattomuuspulmassa voimme siis päästä syventymällä jälleensyntymisen ja karman lakiin, Vuorisaarnan siveysooppiin ja teosofis-kristosofiseen kirjallisuuteen.

Mutta me kaipaamme lisää valaistusta. Älymme kysyy: miksi elämässä on ollenkaan pahaa, tai edes pahan mahdollisuutta? Mikä on pahan alkuperäinen salaisuus?

Tällöin meidän on ajattelussamme mentävä kaiken ilmentyneen elämän taakse, siihen, josta käytetään nimitystä: ehdoton, absoluutti. Se on se, jonka takana ei ole mitään, sillä juuri se on kaiken takana.

Absoluutissa herää ja siitä lähtee ilmentyvä elämä. Ilmennyksessä on heti kaksi rinnakkaisilmennystä: henki ja aine. Nämä kaksi suhtautuvat toisiinsa siten, että henki on aktiivinen, aine passiivinen. Molemmat ovat yhtä alkuperäisiä, absoluutista herääviä. Henki tajuaa, rakentaa, aine sensijaan rakentuu. Ellei näin olisi, ei mitään järjestelmää, esim. aurinkokuntaa, voisi muodostua.

Nyt voisimme olettaa, että Logos, Järki, Jumala, ei saisi ainetta — joka itsessään on maagillista elämää — rakentumaan ihanteena tajuttuun järjestykseen. Silloin Logoksen työ epäonnistuisi, ehkä heti alkuunsa. Nyt kysymme: mikä tässä tällöin olisi pahaa? Tai mikä siinä on pahan mahdollisuus? Voimme sanoa: se on aine, aineen oma maagillinen elämä, jota on vaikea muuttaa esim. aurinkokuntajärjestelmäksi. Itsessään ja sinään se ei ole ensinkään pahaa. On vain luovan työn vaikeutta, aineen vastustusta.

Nyt me otaksumme, että Logoksen työ onnistuu. Muodostuu aurinkokunta-järjestelmä. Esim. meidän aurinkokuntamme. Siinä on seitsemän päätasoa, erilaista olotilaa. Kaksi korkeinta ovat sellaisia, jotka ovat vain Logoksen toimialueita. Niissä Logos, Järki, Sana, saa aineen aina järjestymään hengen mukaisuuteen. Siinä ei niinollen muodostu mitään pahaa, ei epäonnistumaa.

Mutta luova, voittoisasti luova Järki pyrkii syvenemään kaikille seitsemälle tasolle. Ja niin nyt ollaan tällä seitsemännellä, aineellisimmalla tasolla. Ihminen on täällä korkein olento, luomakunnan kruunu. Mutta ihmiskunta yleensä ei ole vielä saanut yliotetta aineen maagillisesta voimasta. Ja tässä on nyt pahan psykologinen ja käytännöllinen salaisuus. Pahan olemus on taitamattomuutta. Ihminen yrittää, mutta siitä yleensä tulee epäonnistumaa. Ihminen ei saa omaa itseään, ei edes omaa itseään, mukautumaan Jumalan luovaan tahtoon. Ja kun ihminen ei saa itseään mukautumaan Jumalan luovaan tahtoon, niin kuinka hänen tekonsa ja aikaansaannoksensaakaan täyttäisi Isän luomismittaa.

Aivan niinkuin Jeesus sanoi eräille oppilailleen, kun oli kysymys jostain elämän vaikeudesta: »Ihmiselle se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista».

Tästä saammekin nyt avaimen — sillä käytännöllinen kokemus yhtyy tuohon Jeesuksen lausuntoon — pahuuden pulman käytännölliseen selvittelyyn. Siinä onkin ensimmäinen asia, että ihminen saa Jumalan itseensä, että Jumala ja ihminen käytännöllisesti yhtyvät. Sitä sanotaan joko vihkimykseksi tai uudestisyntymiseksi. Kun Jumala käytännöllisesti yhtyy ihmiseen, silloin ihminen on pojan asemassa suhteessa Isään. Ja — niinkuin Jeesus sanoo — poika tekee sitä mitä näkee — tai paremminkin mitä kokee — Isän tekevän. Isä voittaa aineen, Isä saa aineen järjestymään hengen mukaiseen järjestykseen. Isään yhtyneenä poikana ihminen oppii sa-

maa taitoa. Siten ei muodostu pahaa, ei muodostu epäsointua. Ja vanha epäsointu, vanha karma, vähitellen lunastetaan, voitetaan.

Että ihminen ja Jumala, Isä, tässä fyysillisen elämän päivätajunnassa yhtyisivät, siihen pyrkimykseen ja kasvatukseen on mennyt miljoonia vuosia. Ensin kehittyneimmät tajunnat pyrkivät Jumalan yhteyteen transsissa, sisäisissä maailmoissa. Heitä sanottiin profeetoiksi. Profeetta merkitsee ennustamista. Profeetat olivat sellaisinaan ennustuksia siitä, että kerran on päästävä Jumalan ja ihmisen yhtymiseen fyysillisessä päivätietoisuudessa.

Edellä on jo ollut puhetta siitä, että tämä suuri tavoite on nyt saavutettu. Se on saavutettu — Jumalan kolminaisen ilmennyksen mukaan — kolmessa jaksossa, kolmen suuren uranuurtajan, Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin saavutuksissa, heidän ollessaan keskushenkilöinä. Jumala on nyt yhtynyt ihmiskunnan päivätajuntaan Totuutena, Rakautena ja Voimana, Majesteettiutena. Toisilla nimillä Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. On tapahtunut sen tajunnan tuleminen, josta Ilmestyskirjassa käytetään nimitystä A ja O, ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu. Sillä — niinkuin jo edellä on tullut sanotuksi — Isästä kaikki luomisen eli ilmennyksen alussa lähtee, ja luomisen päättyessä taas kaikki Isään palautuu.

Tämän tapahduttua Isän luova taito ja mahti on astunut tähän fyysillisen tason päivätietoiseen elämään. Nyt on pelastus uuden luomisessa, ei enää vain vanhan, sanokaamme vanhan pahan karman vastus-

tamisessa, hajoittamisessa. Vasta nyt onkin voitu varsinaisesti asettaa pahanvastustamattomuuden kulmakivi normaalille ihmiskunnalle. Sillä Jumalalle on pahan täydellinen voittaminen mahdollinen, ja Jumala on nyt yhtynyt ihmiskuntaan käytännöllisesti, päivätietoisesti. Nyt on mahdollisuus oppia Isän kanssa luomaan. Siten on mahdollista nousta kirkastuvan maapallon mukana eteerisempään olotilaan.

— — —

Kaikkien näiden saavutusten kautta me olemme siirtyneet ratkaisevasti uuteen aikaan. Meille ihmisille alkaa korkeampiasteinen elämäkoulu. Siinä paha, vastustus ja vaikeus voitetaan hyvässä. Ymmärrämme nyt, että elämässä itsessään ei ole varsinaista pahaa. On vain aineen luonnollinen vastustus hengen luovassa työssä. Niinhän on kaikessa tavallisessakin työssä. Jos ihminen esim. kutoo verkkoa, ompelee pukua, niittää heinää, hakkaa halkoja, niin kaikessa siinä aine on luonnollisessa vastarinnessa. Jos ihmisessä ei ole työniloa, vaan on laiska, silloin hän pian itse muuttuu pahaksi. Hän moittii, äksyilee, ärtyilee, vihottelee, suuttuu. Hän voi rai-vostua ja särkee työkalunsa. Hänestä voi sukeutua pahaatahtova kapinoitsija. Ainoa todellinen paha onkin siinä, että ihminen antaa itsensä muuttua pahaatahtovaksi kapinoitsijaksi elämän koulussa.

Tämä sama mahdollisuus piilee kaikessa inhimillisessä työssä, niin henkisessä kuin sielullisessa ja ruumiillisessa. Ihminen voi olla joko laiska tai ahne ja saituri, sellainen, joka melkein kuolee nälkään

rikkauksiensa keskellä. Sellainen laiska saituri voi ihminen olla ei vain aineellisten, vaan myös älyllis-sielullisten rikkauksien keskellä. Hän voi olla niinkuin P. E:n »Suuressa seikkailussa» esiintyvä symbolinen henkilö, tohtori Madison. Hän istua kyykötää joko kuvittelemiensa tai osaksi todellisten tietojensa ylpeässä tornissa — tekemättä noilla rikkuuksillaan sanottavasti mitään Mestarin työn puolesta ihmiskunnan hyväksi.

Tai ihminen voi olla niinkuin samassa teoksessa esiintyvä toinen symbolinen henkilö, piispa Sparvagli. Hän ja hänen päämiehensä ovat hyvin tietoisia siitä, että uskonpuhdistus on välttämätön, mutta heidän oma laiskuutensa ja saiturimainen himollisuutensa tekee sen, että he eivät tee mitään todellisen uskonpuhdistuksen aikaansaamiseksi.

Entä seuraukset? Ensiksi on kuolemanjälkeinen elämä. Saiturit saavat tuonelassa kokea Jeesuksen esittämän rikkaanmiehen vaivan ja tuskan. Ja kun he aikanaan syntyvät jälleen ruumiilliseen elämään, silloin he voivat joutua kokemaan sen, josta Jeesus eräässä vertauksessaan puhuu. Heiltä on voitu ottaa talentit pois. Ne on annettu niille, jotka niitä käyttävät. Edellisen elämämme laiminlyöntien seurauksina me voimme joutua kokemaan niitä sielullisia ja ruumiillisia vaikeuksia, jotka johtuvat turmeltu-neen uskonnon ja materialistisen sivistyksen vaikutuksesta. Tällöin kysytään: osaammeko silloinkin olla yhtä tyytyväisiä kuin olimme istuessamme henkisesti laiskoina saitureina Madisonin tornissa tai Sparvaglin piispanistuimella. Vai tuleeko meistä tyy-

tymättömiä moitiskelijoita, katkeroituvia kapinoitsijoita elämän koulussa.

— — —

Vahingosta viisastutaan. Ei vain omasta, vaan voimme ottaa oppia toistenkin ihmisten vahingoista. Ihminen voi jo nuorena tehdä asiallisen tilannekatsauksen omassa elämässään. Hän voi tarkastella omaa tilaansa ja todeta, mitä hänessä on kielteisyyttä, heikkoutta, siis ikäänkuin velkaa. Samoin hän voi tarkkailla mitä hänessä on myönteisyyttä, kykyjä, lahjakkuutta, siis ikäänkuin pääomaa. Tarkastelunsa tuloksena hän toteaa: tämä on nyt minun asemani, kohtaloni. Tunnustan sen sellaisenaan lähtökohdaksi.

Samalla ihminen huomaa, että elämä magneetin tavalla vetää häntä jonnekin. Tapahtuneen henkisen vuodatuksen vuoksi tuo magneettinen jännitys on tullut entistä voimakkaammaksi. Se vaikuttaa kahdella tavalla. Ensiksi se pyrkii tekemään meille selväksi, että ilman elävää, käytännöllistä suhdetta Jumalaan me olemme kuin peräsimettä oleva laiva aavalla merellä. Sentähden meidän on täydellä todella ja kaikin voimin pyrittävä sisäisen Jumalan yhteyteen.

Tähän liittyy toinen kannustava vaikutus. Kun nyt on tapahtunut sekä henkinen voimavuodatus että Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen, niin myös Isän valtakunta pyrkii järjestymään ihmisten elämään maankin päällä. Pyrkii muodostamaan ryhmiä Vuorisaarnan Mestarin johdolla, joilla ryhmillä näinollen on suoranainen suhde Valkoiseen

Veljeskuntaan. P. E. opettaa nimenomaan, että elämä on nyt muodostunut sellaiseksi, että se vuodattaa apunsa tuollaisiin ryhmiin. Ymmärrämmehän, että ryhmittäminen kuuluu valtakunta-aatteeseen, ihmiskunnan keskinäiseen veljeyteen ja jumalalliseen ykseyteen.

Ehkä joku haluaisi kysyä: missä tällöin on ihmisten vapaa yksilöllisyys? Se on siinä, että yksilö herkistää oman paikkansa niin, että hän ennen kaikkea on oikeassa, elävässä suhteessa sisäiseen Jumalaansa, ja sitten suvaitsevaisuuden, ymmärtämyksen ja veljesrakkauden suhteessa ryhmän toisiin jäseniin. Tällöin sekä yksityiset että yhteiset vaikeudet ovat sitä-varten, että ne voitetaan. Niitä ei vastusteta, vaan ne voitetaan.

Näitä vaikeuksia taas on kolmea pääalajia. Ne ovat osaksi sielullisia, osaksi karmallisia ja osaksi dharmaallisia. Tai voimme niitä nimittää kolmeksi tuskan lajiksi, etenkin, koska maapalloammekin sanotaan tuskallisten ponnistusten kouluksi, ja kun Jeesuskin puhuu henkisen synnyttämisen tuskista.

Eritelkäämme hiukan näitä kolmea tuskan lajia. Ensimmäinen on psykologinen eli paremmin sanoen himollisuuden aiheuttama tuska. Ajatelkaamme ihmistä, joka on esim. huumaavien nautintoaineitten orja. Ellei hän saa huumausainetta, on hän tuskan vallassa, kun hän niitä saa ja on kyllikseen huumannut itsensä, on hän taas pahoinvoinnin ja moraalisen tuskan vallassa. Siinä hän keikkuu himollisen tuskan heilahdellessa, kunnes henkisen elämän avulla vapautuu tästä himon muodosta. Mutta himo

ottaa monia muotoja. Ihminen voi olla turhamainen, kateellinen, mustasukkainen, ja kärsii siinä. Kunnianhimo voi aiheuttaa ihmiselle piinallista tuskaa. Tai hänessä elää ylpeyden himo, komentamisen ja määräämisen halu. Hän kärsii tuskaa tämän himon vallassa.

Mutta kun ihminen on henkisesti herännyt ja liittynyt Vuorisaarnan Mestarin johtamaan ryhmään niin hän ymmärtää, että hänen on puhdistuttava. Silloin häntä kohtaa puhdistumisen tuska. Siinä hän voi lohduttautua ja rohkaistua Mestarin huomautuksesta, että tuokin puhdistumisen tuska voi olla synnyttämisen tuskaa. Sillä puhdistuneessa sielussa voi syntyä uusi elämä.

Sitten karmallisten kärsimysten tuska. Ihmistä kohtaavat sairaudet, kolaukset, menetykset, nöyryytykset. Hän ymmärtää — niinkuin jo edellä puhe on ollut, — että ne ovat hänen edellisissä ruumistuksissaan tekemiensä hairahdusten kypsyneet seuraukset. Ne purkautuvat nyt hänen lunastettavikseen. Sentähden hän yrittää ottaa niistä oppia. Hän ei kapinoi niitä vastaan, vaan etsii sitä uutta elämän ja toiminnan tapaa, jossa nuo karmalliset kärsimykset sulautuisivat, tulisivat voitetuiksi.

Näin tulemmekin kolmanteen, dharmaan eli luomisen tuskaan. Luomistyö on monen asteista. Luomisen tuskasta tietävät esim. kirjailijat, runoilijat. Siitä tietävät yleensä taiteilijat. Mutta suurin syvyys, suurimman synnytystuskan takana on se luomistyö, mikä on Jumalan tahdon ilmentämistä. Se on Logoksen luomistuskaa. Se on uuden elämän, uu-

den sivistyksen, uuden uskonnon, aina ja jatkuvasti uudistuvan elämän luomista, synnyttämistä. Se on todellisen Ihmisen synnyttämistä. Se on Jumalan pojan synnyttämistä itsessään ja ihmiskunnassa.

Tässä synnyttämisessä, siinä tapahtuvassa jatkuvassa voittamisessa on loppujen lopuksi ihmisen ja ihmiskunnan pelastus. Siihen hukkuu himollisuuden tuska ja siihen hukkuu karmallisten kärsimysten tuska.

IX

ÄLÄ SODI, VAAN RAKASTA KAIKKIA IHMISIÄ.

Pekka Ervast sanoo, että elämän syvin salaisuus on välttämättömyys, jonka takana on vapaus.

Tämä välttämättömyyden salaisuus on monella tavalla näkyvissäkin. Niinpä emme pääse yli emme ympäri siitä välttämättömyydestä, että meidän on ruumiillisesti kuoltava.

Eikä tämä ole yksikaikkinen asia. Sillä meidän on silloin jätettävä kaikki maallinen kiire, kaikki ne tärkeät asiat, jotka estivät meitä vihkiytymästä omaan kuolemattomaan itseemme, jotka estivät meitä — kutsuttuinakin — osallistumasta kuninkaanpojan häihin.

Kun sitten sanotaan, että vapaus on välttämättömyyden takana, niin tämäkin on heti sillätavoin selvää, että meidän on välttämättä luovuttava niistä asioista, jotka estävät meitä osallistumasta kuninkaanpojan häihin. Mutta vaikka tämä on välttämät-

tömyys, niin tämä välttämättömyys ei toteudu meidän elämässämme pakolla. Se toteutuu vain vapauksessa. Se toteutuu siten, että me vapaasti, vapaasta tahdostamme ja oma-aloitteellisesti, omavastuullisesti luovumme kaikista noista asioista, jotka ovat esteenä kuolemattoman itsemme kutsun seuraamiselle.

Ja nyt huomaamme, että tätä viisaat ovat meille aina opettaneetkin. He ovat sanoneet, että meidän on opittava — joko asteettain tai kertakaikkiaan, miten kunkin karma sallii — luopumaan kaikesta itsekkästä, persoonallisesta elämästä. Voimme ymmärtää, että siten kuolema vapautuu meistä, ja me vapaudumme kuoleman ylivallasta.

Toinen välttämättömyys on ruumiillinen jälleensyntyminen. Sentähden viisaat sanovat: ei riitä, että me vapaaehtoisesti luovumme kuolevaisesta, vaan meidän on vielä sitäkin tietoisemmin pyrittävä ja päästävä sisälle kuolemattomuuden elämään.

Näin tulemme viisaitten seuraavaan ajatukseen: elämä on jumalallista koulua. Elämä on koulua siirtyäksemme kuolevaisesta kuolemattomaan, ajallisesta ikuiseen, siihen, joka on sopusoinnussa Jumalaan, Jumalan elämään.

Tämä johtaa seuraavaan ajatukseen. Kun elämä on jumalallista koulua, täytyy siinä olla myös jumalallisia neuvoja ja ohjeita koulun oppilaitten noudatettaviksi.

Tämäkin välttämättömyys on toteutunut. Viisaat ovatkin sellaisia ohjeita ja neuvoja antaneet. Vieläpä niin, että aikaisemmin nuo neuvot olivat alkeellisem-

pia, ulkonaisempia. Myöhemmin olemme saaneet syvällisempiä, sisäisempiä neuvoja. Niinpä Mooseksen kymmenen käskyä olivat alkeellisempaa, ulkoisempaa laatua. Jeesus Kristus ilmensi syvemmän, jumallais-inhimillisemmän ojennusnuoran Vuorisaarnassa. Pekka Ervast edelleen syvensi ja selvensi ja uudelleen järjesti Jeesuksen esittämän siveysopin, ja esittää sen kirjana Vuorisaarna. Etenkin kirjan lopussa täsmällisiksi järjestetyt viisi käskyä, joita P. E. erikoisesti nimittää »Taivaallisen Isän viideksi käskyksi», muodostavat selvän ja ytimekkään ojennusnuoran elämänkoulun oppilaalle. Niihin käskyihin liittyvät sitten Vuorisaarnan muut neuvot ja ohjeet.

Määrääväksi lähtökohdaksi muodostuu Vuorisaarnassa esiintyvä neuvo: »Vaan etsikää ensin valtakuntaa ja sen oikeamielisyyttä, niin tämäkin kaikki sen ohessa tulee teille». Tämä neuvo esiintyy luvussa: »Jumala ja mammona». Mammona nimenomaan merkitsee kaikkea maallista, persoonallista. Siis kaikkea sitä mitä tavalliseksi toimeentuloksemme tarvitsemme. Kaikki se kuuluu jätettäväksi toiselle sijalle. Niinkuin P. E:n oli tapana sanoa: kun elämme henkistä elämää, niin kaikki muu seuraa vähemmällä puuhalla.

Kun ihminen käytännöllisesti omaksuu tämän mullistavan, ihmiselämään oleellisesti kuuluvan periaatteen, silloin hän varsinaisesti joutuu siihen uudelleenjärjestelyyn, johon Viiden Käskyn noudattaminen hänet vie. Alkaa kieltäytyminen alempien voimien alaisuudesta ja pyrkiminen vastaavien ylempien voimien yhteyteen. Tai alkemistisesti puhuen:

alkaa alempien metallien eli alempien elementtien sulattaminen ja muuttaminen jaloiksi elementeiksi. Paavalin tavalla sanoen: alkaa rakentua kultaa, hopeaa ja jalokiviä — siis juuri niitä, joista Ilmestyskirjan uusi Jerusalemin on rakennettu — eikä enää puuta, olkea ja heinää.

Seuratkaamme nyt lyhyesti Viittä Käskyä. Ensimmäinen käsky on: älä suutu. Tästä näemme, että vihanalainen elämä on ensimmäisen asteen »puuta, olkea, heinää». Tai alkemistisesti puhuen: viha on ensimmäinen alempi metalli. Näinollen kysytään: kumpi siinä joutuu alkemistiseen sulattimoon, alkemistiko itse, ihminenkö itse, vaiko tuo vihan elementti? Toisen tai toisen on astuttava. Ellei ihminen kykene työntämään vihan elementtiä sulattimoon, joutuu hän tavallaan itse siihen. Silloin viha muokkaa ihmistä kaltaiseksi. Ihminen voi joutua toistamaan Vanhan Testamentin erään Herran valittavat sanat: »Tuli on syttynyt minun vihassani ja polttaa alimpaan helvettiin ja kuluttaa maan hedelmineen, ja polttaa vuorten perustukset». Pahinta on, että ihminen voi ryhtyä puolustelemaan vihaa, jopa voi puhua vaikkapa vihan pyhyydestäkin.

Tarkoitus ja päämäärä kuitenkin on, että ihminen hillitsisi itsensä, saisi vihasta yliotteen, työntäisi vihan elementin alkemistiseen sulattimoon. Siellä sen on muututtava jaloksi metalliksi, hyvyyden elementiksi.

Toinen käsky kuuluu: älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas. Alkemistisesti puhuen voidaan sanoa, että tämän metallin eli elementin muodostaa suku-

puolivoima. Siinäkin voimme vielä huomata kaksi sivustaa: proosallinen himo ja ihanteellinen lempi. Niinpä ihminen nuoruusiässään voi joutua kokemaan ihanteellista lempeä, joka ei mene proosalliseksi himoksi, vaan jääpi puhtaaksi, koskemattomaksi, alkemistisesti sulatetuksi kullaksi, kullaksi tai ainakin hopeaksi, siis psykologiseksi aarteeksi.

Yleensä voimme sanoa, että kun valinnan hetki tulee, silloin ihmiseltä kysytään: kumpi nyt astuu uuniin, uuniin tai sulattimoon, ihminen vaiko himo? Huomaamme, että ihminen on ollut pitkiä aikoja tappion puolella, himon kärvennettävänä. Mutta ohjelmaan kuuluu, että ihmisestä sukeutuu alkemisti, sellainen Seppo, joka osaa pitää varansa, joka koettelemuksen hetken tullen vetäytyy syrjään, antaen sukupuolivoiman muuttua puhtaaksi elementiksi, sellaiseksi, joka luovana voimana alistuu palvelemaan puhdasta rakkautta, ihmisyyttä.

Kolmas käsky on: älä vanno. Metallin alempana puolena tässä esiintyy valhe, petos, oveluus, joita ulkonaisen ulkokullatusti yritetään valoilla verhota. Tällainen salaperäisyys, valheellisuus, ei sovi ihmiselle, alkemistille. Kerran tulee ratkaistavaksi: kumpi astuu sulattimoon, ihminen vaiko valan verhoama valhe. Kauan on valhe pidellyt meitä pihdeissään. Mutta oikeita Seppoja meistä on tuleminen. Oma sielumme on muodostuva siksi ahjoksi, joka kestää luonnonvoimien lietsonnan. Kaikki valojenkin verhoama valhe on muuttuva totuuden kullaksi.

Neljäs käsky on: älä ole pahaa vastaan,

Tästä on jo edellä puhe ollut. Yhtenäistäen lisäämme vielä, että paha, jossa keskuksena on paha tahto, on kokonaisuudessaan se alempi elementti, se suurin lohikäärme, joka on sielumme ahjossa sulatettava ja muunnettava puhtaaksi totuuden, rakkauden ja palvelevaisuuden kullaksi, hopeaksi ja jalokiviksi. Niinhän Pekka Ervast asettaakin tämän käskyn ymmärtämisen ja sulattamisen henkisen pyrkimyksemme kulmakiveksi. Vieläpä hän lisää, että Damaskuskokemus ei ole mahdollinen, ennenkuin pyrkijä on perin pohjin ymmärtänyt ja sulattanut pahan vastustamattomuuden käskyn.

Kaiken täydennyksenä on viides käsky: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Sotaa ja yleensä miekan heiluttamista on aikojen kuluessa ihailtu ja puolustettu. Moninaisilla syillä. Sen on selitetty kasvattavan rohkeutta, ritarillisuutta, itsensä uhraamista jne. Niinpä ritarien kaksintaistelut olivat yleensä loukatun kunnian hyvitystä. Rooman gladiaattorit uhrasivat itsensä huvitukseen imperaattoria ja hänen hoviaan. Sama syy on yleensä kannustanut miehiä sotaan, aseelliseen temmellykseen. He ovat siten halunneet naisia naurattaa. Sillä miesten verinen temmellys on herättänyt naisissa hurmioitunutta ihastusta.

Kuitenkin kaikki tämä kuuluu alempiin metalleihin. Toisella tavalla sanoen: sota ja kaikki miekanheilutus on alkemian irvikuvaa. Siinä yritetään muuttaa korkeampi, jalompi metalli alemmaksi metalliksi. Siinä yritetään muuttaa ritarihyveiksi itse elämän kruunu, elävä ihminen, ihmisyyt. Alkemisti-

sesti tässä on jouduttu kulkemaan takaperin: puh-
tain ja kallein kulta, ihmisyyys, on tässä yritetty
muuttaa alemmiksi metalleiksi. Joudummekin kysy-
mään: mitä arvoa on kaikilla ritariominaisuuksilla,
ellei ole elävää ihmistä, jota ne kaunistaisivat?

— — —

Tässä tulemmekin jälleen kuolemanarvoituksen
eteen. Voidaan ajatella joko materialistisen yltiöpäi-
sesti niin, että ihminen on vain aineellinen olio, joka
kuolemassa lopullisesti lakkaa olemasta, tai kirkolli-
sen taikauskoisesti siten, että sodassa kuollut sotilas
on ikuisesti autuas.

Mutta todellinen tieto ja kokemus sanoo, että nuo
molemmat ovat harhapäätelmiä. Ihminen ei häviä
olemattomiin kuolemassa, eikä hän sotilaskuolemalla
saavuta ikuista autuutta. Kuolemantakaisessa »sepon
pajassa», kiirastulessa, eivät kestä mitkään alemmat
elementit. Vain puhtauden hopea, totuuden ja rak-
kauden kulta ja palvelevaisuuden jalokivet kestävät
kiirastulen koetukset. Itsekäs persoonallisuuskin
kuolee. Perusihmiseensä tajunta vie vain sen, mikä
kestää totuuden ja rakkauden tulikokeessa. Ja vält-
tämättömyyden pakosta tapahtuu aikanaan uusi per-
soonallinen jälleensyntyminen.

Mutta uusi persoonallisuus ei synny noin vain,
tarkoituksetta ja päämäärättä. Persoonallisuus saa
perusihmisestään ihanteen, velvollisuuden, jota suo-
rittaakseen hän maan päälle syntyy. Voimme sanoa,
että jälleensyntyvä minuus tavallaan pukeutuu sel-
laiseen pukuun, joka muodostuu siitä velvoituksesta,
jota suorittaakseen hän maan päälle syntyy. Se puku

on osaksi myös hänen ruokansa. Hän tavallaan syö sitä pukua täyttäessään velvollisuutensa. Siten puku uusiintuu ja parantuu ehdolla, että ihminen hyvin täyttää jälleensyntymisessä osakseen saamansa velvollisuuden.

Katsokaamme nyt tätä pukeutumista. Jälleensyntyvä minuu laskeutuu aurinkotasolta astraalitason ylempaan puoleen, pukeutuakseen siinä miehellisyyden pukuun. Mikä on tuo miehenpuku? Se on sellainen elävä velvoituksen puku, joka jatkuvasti velvoittaa ja inspiroi: »tämän puvun kantajan tulee aina menetellä harkiten, rehellisesti, sanassaan pysyväisesti, jalosti, hyväntahtoisesti, isällisen auttavaisesti». Kun ihminen niin tekee, silloin se puku ihmistä pukee ja osaksi ravitsee, ja pukukin samalla hienostuu.

Sitten jälleensyntyvä minuu laskeutuu astraalitason alemmaan puoleen, pukeutuakseen siinä naisellisuuden pukuun. Ja mikä on tämä naisellisuuden puku? Se on sellainen elävä puku, joka inspiroi tähän tapaan: »muista olla neitseellisen puhdas, lempeä, äidillinen, sellainen, jonka kosketus on aina laadultaan parantava». Samalla sekin puku ihmistä sekä pukee että osaksi ravitsee, ja samalla pukukin hienostuu ehdolla, että ihminen tässäkin suhteessa parastaan yrittää.

Tämän jälkeen jälleensyntyvä minuu laskeutuu etteritasolle, käärmeen piiriin. Hän pukeutuu käärme-pukuun. Siinä on luova voima, sukupuolivoima. Se inspiroi kahdella tavalla. Esim: »tästä puusta, tästä puvusta, älä syö. Tämä ei ole syömistä varten. Tämä on luomista varten. Jos tästä puusta, tästä

puvusta, syö, johtaa se kuolemaan». Mutta sitten on toinen inspiratio joka innoittaa: »syö kaikin mokomin. Sillä siitä puusta syödessäsi tulet viisaaksi». Ja niin ihminen on tilaisuudessa valitsemaan kahden välillä, joista ehkä kumpainenkin tuntuu hyvältä. Mutta P. E. opettaa meitä nimenomaan rukoilemaan: »älä johdata meitä kiusaukseen valitsemaan kahden asian välillä, jotka molemmat ovat mielestämme hyvät».

Tämän jälkeen jälleensyntyvä minuus pukeutuu nahkapukuun, so. hän syntyy ruumiilliseksi lapseksi. Fyysillinen puku tarjoaa ihmiselle kiinteän tukikohdan. Sen pohjalta ja turvissa ihminen voi oppia hylitsemään alempia elementtejä. Hän oppii jalostamaan niitä sellaisiksi, joista hän voi omassa olemuksessaan rakentaa Herran temppeliä.

— — —

Seurasimme tässä minuuden pukeutumista neljäkertaiseen persoonallisuuden pukuun ja laskeutumista sisäisestä maailmasta tänne fyysilliseen maailmaan. Nyt nuo puvut ovat hänessä paremminkin aatteina, joten minuuden on kasvaessaan lapsena ja nuorena kohti täysikäisyyttä tultava tietoiseksi persoonallisuutensa neljäkertaistessa puvussa. Lapsena tietoisuus on fyysillisen ruumiin — ja sittemmin myöskin eetteriverhon — alueella. Nuoruusiän alkaessa minuus tulee tietoiseksi käärme-uvusta, sukupuolisuudestaan. Sitten minuus herää naiselliseen tunnepukuunsa, myöhemmin miehelliseen älypukuunsa. Hänen sanotaan tulleen täysikäiseksi.

Henkisesti täysikäiseksi ihminen on tullut silloin, kun hän tietoisesti alkaa etsiä totuutta, alkaa elää henkistä elämää, niinkuin P. E. sanoo.

Tällöin ihminen kuulee, tai hän tajuaa, kaksipuolisen ihanteen. Herran ääni, sisäisen itsen ääni, kuiskaa: »älä ryhdy sellaisenaan syömään persoonallisuutesi puusta, so. älä etsi persoonallista, itsekästä onnea, vaan kuuntele sisäisen Jumalasi ääntä, joka kutsuu sinua yleisinhimilliseen työhön». Mutta kiusaajan ääni hämmentää ja sanoo: »juuri oma itsesi sinun on opittava tuntemaan, sentähden sinun on siitä puusta syötävä — oppiaksesi tuntemaan itsensä olevan hyvän ja pahan».

Siinä me ihmiset olemme keikkuneet sisäisen Jumalamme ja kiusaajan neuvon välillä. Enimmäkseen olemme langenneet kiusaajan pauloihin. Toivottavasti olemme jotenkin oppineet eroittamaan hyvän ja pahan. Nyt on ihmiskunnan kokonaiskehitys tullut niin pitkälle, että Karman johto on tullut hyvän voiman käteen. Sentähden olemme tulleet entistä lähemmälle oikean valinnan ja voiton mahdollisuutta. Ei ole sillä hyvä, että me noin vain mukaudumme persoonallisuutemme pukuun. Lyhyesti sanoen: ihmisen on päästävä selville dharmastaan, elämäntehtävästään. Sitä varten hänen on päästävä pukeutumaan taivaallisen ihmisensä kolminaiseen: miehelliseen, naiselliseen ja lapsen pukuun. Siten hänen on maallisessa ruumiissaan mahdollisuus uudelleen ja tietoisesti löytää se ihanne, velvollisuus, jonka hän ennen syntymäänsä katki, aivankuin loimina punoi persoonallisuutensa miehelliseen ja nai-

selliseen pukuun ja käärmevaippaan. Näihin loimiin hänen täytyy osata käytännöllisessä elämässä punoa kuteet.

Ihmisestä täytyy siis tulla totuudenetsijä, taivaallisen elämäntehtävänsä etsijä. Tätä etsiessään ihminen pukeutuu miehellisyyden syvempään, sisäisempään pukuun. Miehen periaate: totuus, kätkeytyy taivaallisen ihmisen siihen puoleen, jota sanotaan manakseksi. Ihminen siis pukeutuu manaksen eli totuuden verhoon.

Tämä on ensimmäinen aste. Siitä on edelleen syvennyttävä taivaalliseen perusihmiseensä. On löydettävä naisellisuuden taivaallinen periaate, ja pukeuduttava siihen. Naisellisuuden periaate piilee taivaallisen ihmistemme siinä puolessa, jota sanotaan buddhiksi. Se periaate on, lyhyesti sanoen: rakkaus. Se on myös lempeätä älykkyyttä, jota siis kuvaa myös taivaallinen neitseellisyys. Niinkuin manaskin edustaa ihanteellista nuorukaista.

Kun ihminen näin pukeutuu taivaalliseen miehelliisyyteen ja naisellisuuteen, vaikuttaa tämä puhdistavasti alaspäin, persoonalliseen älyyn ja tunteeseen. Samalla ihminen syvenee yhä perusihmiseensä, koskettaen lopulta aatmaan. Tapahtuu buddhin ja manaksen sopusointuinen kosketus aatmaan, jumalalliseen tahtoon. Aatma on tällöin kuin manaksen ja buddhin yhdessä herättämä tai synnyttämä Lapsi, se lapsi, jollaiseksi Jeesuskin kehoittaa meitä tulemaan. Tämä näin esiintyvä lapsi, aatma, on samalla meidän taivaallinen perusihmisemme. Pekka Ervast sanookin, että varsinainen henkinen elämä alkaa aatmasta,

jolloin buddhi ja manas ovat siinä ominaisuuksina läsnä. Lapsi on sukupuoleton. Niinpä kun nyt aatma, sisäinen Kristus, on ihmisessä elävä, silloin sukupuolivoima siinä ihmisessä antautuu luovan henkisen elämän ja työn palvelukseen.

— — —

Nyt tulemme erikoisesti viidenteen käskyyn: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Kyllä tämä asia on ollut alusta alkaen mukana. Sillä kokonaiskehitys on jo tullut niin pitkälle, että aseettomuus, sotimattomuus, kuuluu normaalille ihmiselle. Uhrin valmistava puoli on nyt siinä, että ihminen kieltäytyy aseista. Uhrin myönteinen puoli on sitten siinä, että ihminen oppii rakkaudessa rukoilemaan kaikkien ihmisten puolesta, niidenkin, jotka vanhojen ennakkoluulojensa mukaisesti asettuvat hänen vastustajikseen. Sillä tähänastinen kokemus on osoittanut, että sotilaallisuuden lumoissa olevat ystävät ja viholliset vaihtavat paikkansa. Sotilaalliset viholliset ovat jossain toisessa kansassa, sotilaalliset ystävät omassa kansassa. Mutta kun ihminen tunnustaa normaalin ihmisyyden ja luopuu aseellisuudesta, silloin hänen sotilaalliset ystävänsä muuttuvat hänen vihollisikseen. Ainakin näihin asti on ollut niin, että oman kansan sotainen hallitus on vaikeuttanut niiden kansalaistensa elämää, jotka ovat tunnustaneet moraalisen ihmisyyden kieltäytymällä aseista. Eikä ihmisellä silloin ole muuta mahdollisuutta kuin kantaa ristinsä ja hengessään rukoilla vastustajiensa puolesta. Häntä lohduttaa ja rohkaisee lupaus: »autuaita lempeät, sillä he tulevat perimään maan».

X

VÄÄRÄ JA OIKEA ARVIOINTI ELI TUOMIO.

Lopuksi yritämme vielä syventyä väärän ja oikean arvioinnin eli tuomion käsitteeseen.

Ymmärrämme, että elämässä täytyy olla, ei vain väärä, vaan oikeakin arviointi. Eihän voisi olla väärää, ellei ensin olisi oikeata. Niinkuin täytyy ensin olla oikeata rahaa, ennenkuin voi olla väärää, samoin täytyy olla oikeuden ja totuudenkin laita. Ihmisinä kokeilemme ensin epävarmoilla arvioilla, kunnes löydämme oikean.

Ajatelkaamme tavallista oikeudenkäyttöä. Tuomioistuimien julistaa tuomion, ja se pannaan täytäntöön. Tuomio valmistellaan ja perustellaan kuulusteluilla ja todisteluilla. Keskeisimpänä ja tärkeimpänä tekijänä tässä on ollut kaksi henkilöä, jotka todistavat asian olevan niin ja niin. Yhden henkilön todistusta pidetään puolena todistuksena. Aihe kahteen todistajaan on nähtävästi saatu pyhistä kirjoista.

Mutta kun katselemme oikeudenkäyntiä — joka sinään on välttämätön ylimenotila — huomaamme, että tuomioissa itse oikeus on epävarmaa. Tuomioissa voi tapahtua suoranaisia erehdyksiä. Vieläpä kuolemantuomioita on voitu erehdyksessä langettaa. Allekirjoittaneen mieleen on jäänyt lukemani selostus viimeisestä Suomessa julistetusta ja toimeenpannusta teloitustuomiosta. Nim. viimeinen ennen näitä nykyisiä sotia. Vanhempana aikana tuomioistuimet meilläkin julistivat hyvin yleisesti kuolemantuomioita.

Kysymyksessä oleva tapaus muistaakseni sattui jossain Pohjanmaalla. Vietettiin häitä, jolloin sulhanen tapettiin omissa häissään. Tekoa ei kukaan omin silmin nähnyt. Mutta eräältä vieraalta löydettiin verinen puukko taskusta, ja kun tämän lisäksi samaisella miehellä tiedettiin — tai ainakin arveltiin — olevan jotain sulhasta vastaan, niin asia pidettiin selvänä, ja mies tuomittiin teloitettavaksi. Kun tuomio sitten pantiin kedolla täytäntöön, vakuutti tuomittu syyttömyyttään ja sanoi: »Viattoman verta eivät taivaan linnut syö». Ja rankkasade tuli ja huuhteli veren pois. Se herätti katselijoissa suurta hämmästyä. Mutta teloitus oli tehty. Sitten vuosia myöhemmin tuli eräs mies kirkkoherran luo ja tunnusti tehneensä tuon murhan. Verisen puukonsa hän oli työntänyt viattoman miehen taskuun.

Tällaista siis voi tapahtua.

Kun näin on, voisi kysyä: onko mahdollisuutta löytää oikeaa tuomiota? Voimme heti periaatteessa sanoa, että sellainen mahdollisuus on. Totuudenetsi-

jälle tämä asia käy vähitellen selväksi. Ja kaikkienhan meidän pitäisi olla, tai ainakin tulla, totuudenetsijöiksi. Mutta jo tavallisessakin oikeudenkäynnissä voidaan inhimillisesti herkistyä. Olisi lähdettävä siitä, että ei pitäisi ollenkaan ryhtyä epämääräisten syitten tai todisteitten perusteella julistamaan tuomiota. Sillä siinä on aina erehtymisen mahdollisuus. Puhumattakaan siitä, että kuolemantuomio sellaiseen on aina väärä. Mutta jo tavallinenkin tuomio on annettava sen inhimillisen totuuden pohjalta, joka aina on laadullisesti oikea: oikea tuomio on anteeksianto. Esimerkkinä tällaisesta tuomiosta Pekka Ervast mainitsee piispan menettelyn Victor Hugon kirjasta »Kurjat». Kun rangaistusvanki Jean Valjean oli varastanut piispan hopeaisen pöytäkaluston, ja santarmit tuovat hänet piispan eteen, sanoo tämä: »Minä lahjoitin ne hänelle». Tämä piispan tuomio järkytti rikollisen niin, että hänestä tuli pyhimys. P. E. lisää, että piispan menettely jäi hänen nuorukaisenmieheensä korkeana ihanteena.

Mennäksemme eteenpäin kysymme nyt: mitkä ovat ne kaksi todistajaa, joita meidän on kuultava osataksemme antaa oikean tuomion? Victor Hugon kertomassa piispan menettelyssä kuvastuvat nämä kaksi todistajaa. Näistä kahdesta todistajasta on toinen ihmisessä itsessään: hänen omatuntonsa. Toinen todistaja esiintyy historiallisten Mestareiden käytännöllisessä siveysopissa.

Joka siis tahtoo tuomita oikein, hänen täytyy kuunnella näiden kahden todistajan todistusta. Hänen täytyy löytää totuus omassatunnossaan, ja sitten

rinnastaa tätä totuutta Mestarin Vuorisaarnassaan antamaan todistukseen. Näin on ihmisen omassa elämässään suhtauduttava jokaiseen asiaan, ennenkuin tekee päätöksen siinä.

— — —

Ihmiskunta käy nyt siis koulua, jossa se harjoittelee asioiden arviointia, tuomion antamista.

Parhaillaan ihmiskunta — tai sen johtava joukko — harjoittelee arvion eli tuomion antamista mm. kansojen ja ihmiskunnan turvallisuuskysymyksessä. Yhdeltä puolen se arvioi: ei ole muuta turvaa kuin aseet, armeijat, sotajoukot. Toiselta puolen se sama auktoriteetti on selvästi lausunut, että jos kansat ja ihmiskunta tuhoutuu, tapahtuu se nimenomaan aseitten, armeijain, sotajoukkojen kautta. — Tässä erikoisesti näkyy johtavien auktoriteettiemme oikeustunnon puute. On suorastaan kaiken koulutetun ja järjellisen oikeustunnon vararikko, että tuollatavoin kaksimielisesti arvioidaan, tuomitaan. On vararikkojen vararikko, että yhä kiihkeämmin turvaudutaan armeijoihin ja niiden varusteluun, vaikka samalla yhä selvemmin oivalletaan, että juuri siten me valmistamme yleistä tuhoa.

Nyt kysymme: onko tässä asiassa yritetty löytää ristiriidatonta ratkaisua eli tuomiota? On. Historiassa on esimerkkejä kahdenkinlaisesta ristiriidatommasta ratkaisuyrityksestä, aktiivisesta ja passiivisesta. Aktiivisesta — vaikka sekin on tavallaan passiivinen — on antanut esimerkin Ruotsi. Kuningas Oskar II:n aikana Ruotsilla olisi ollut tilaisuus käyttää voimakeinoja Ruotsi-Norja unionin ylläpitämi-

seen, kun Norja tahtoi mainitusta unionista vapautua. Mutta Oskar II, joka oli totuudenetsijä, tuli oikeustajunnassaan siihen sisäiseen ymmärrykseen ja vakaumukseen, että hän ei käytä tuota juriidis-väkivaltaista oikeutta. Ja etenkin kun kuninkaalla on armahtamisoikeus — ja jokainen meistä on oleva henkinen kuningas — Ruotsi antoi Norjalle, pienemmälle maalle, vapauden. Meidän suuri tietäjämme P. E. sanoi, että tuolla teollaan Ruotsi ansaitsi rauhan pitkäksi aikaa. Sillä: »millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan».

Ruotsi antoi siis maailmalle ihmeellisen esimerkin, vaikka maailma — kenties ei edes itse Ruotsikaan — ei vielä ole kiinnittänyt siihen tarpeeksi huomiota.

Sitten passiivinen ratkaisu eli tuomio. Kansojen välisessä elämässä sellainen tulee mahdolliseksi silloin, kun alistettu kansa ei ryhdy aseellisesti pitämään puoliaan alistajaa vastaan, vaan julistaa passiivisen vastarinnan. Esimerkin tästä ratkaisusta on joutunut antamaan kaksi kansaa. Ensimmäisen antoi Suomi. Suomi oli yhdistetty suurempaan valtakuntaan, mutta sillä oli autonomia. Kun suurempi valtakunta sitten rikkoi tehtyjä sopimuksia, silloin Suomi kieltäytyi tottelemasta. Tämä passiivinen vastarinta vei lopulta voittoon. Suomi oli tilaisuudessa julistautumaan itsenäiseksi v. 1917.

Tämä herätti huomiota muissa maissa, mm. Intiassa, jota Englanti piti valtaansa alistettuna. Intian kansa näki Suomen menettelyssä hyvän esikuvan, ja turvautui samaan menetelmään. Ja se on

vienyt vähitellen voittoon: Intialle on tullut tilaisuus julistautua itsenäiseksi.

Näiden kahden ristiriidattomuuden pohjalta läheneen ratkaisutavan, aktiivisen ja passiivisen onnistuminen ja voittoon vieminen on meille todistuksena siitä, että on olemassa jumalallinen oikeus ja majesteetti, joka on armeijoja mahtavampi.

Mutta on olemassa vielä kolmas tapa, kolmas tuomio kansojenvälisten suhteitten järjestelyssä. Tämä tulee siitä, että yhdistettäisiin nämä kaksi menettelyä, aktiivinen ja passiivinen, ja mentäisiin siten eteenpäin, so. luovuttaisiin armeijasta.

Tätä ei vielä mikään kansa ole osannut toteuttaa. Mutta ihmiskunnan jumalallisen johdon taholta siihen pyritään. Sellainen tehtävä tarjottiin mm. pienelle Tanskalle. Ja Tanskassa tätä asiaa jo vakavasti pohdittiin. Mutta »kaiken varalta» — niinkuin maailmassa on tapana — Tanska sentään jätti armeijan, vaikka pienenkin armeijan, turvakseen. Juuri tämä armeija muodostui kaikeksi muuksi kuin turvaksi. Sillä »turvaksi» jättämällä armeijallaan Tanska osoitti epäluottamuksensa aseettomuuden majesteettiin. Ja seurauksena oli, että Tanskakin joutui sodan jalkoihin. Jos Tanska olisi toteuttanut saamansa ihanteen, riisunut armeijansa, pidättäen vain tavallisen poliisilaitoksen järjestyksen ylläpitämiseksi, silloin aseettomuuden majesteetin kädessä oleva Karma olisi voinut pitää Tanskan sodan ulkopuolella, niinkuin se piti Ruotsinkin.

— — —

Katselkaamme sitten muutamia muita asioita kulttuurimme arvioinnin ja tuomion kannalta.

Koko kulttuurissamme tapahtunutta kehitystä jottenkin kuvataksemme lähdemme Intiasta. Intiassa oli kansa jaettu neljään luokkaan eli kastiin. Se tapahtui ihmisten älyllis-siveellisen kehityksen mukaan, ja oli se viisaitten järjestämä jako. Aikanaan se oli elävää elämän koulua, mutta nykyään siitä on enää vain ulkonaiset muodot jälellä, mikäli kastilaitos ei ole jo kokonaan peruutettu. Mutta ainakin vielä äskeisinä aikoina, kuten olemme saaneet lukea tai kuulla, vallitsi käsitys, että kun paarian varjo sattui kadulla kävelevän bramiinin päälle, niin bramiini saastui, ja hän puhdistui vasta puhdistusmenot läpikäytyään.

Tämä osoittaa, miten järjestelmästä on sisältö kadonnut ja kuoret vain ovat jälellä. Ja me kysymme: mikähän tässä on oikea arviointi? Saastuttaako paarian varjo tuollatavoin bramiinin? Avain asian ymmärtämiseen on siinä, että kullakin kastilla on oma käytännöllinen ihanteensa. Ruumiillisen työntekijän ihanne on: onni ei ole laiskottelussa, vaan työssä. Kauppiasluokan ihanne on: onni ei ole rikkaudessa, vaan rehellisessä menettelyssä ja rikkauden oikeassa käyttämisessä, sen käyttämisessä yhteiseksi hyväksi. Ritariluokan ihanne on: on luotava järjestys maahan ja ihmisten väliseen elämään ilman väkivaltaa. Ja vihdoin bramiinien ihanne on: etsiä Jumalaa ja sitten totuudenetsijänä palvella kansaa. Paaria on se, joka ei älyllis-siveellisen kehityksensä puoles-

ta ole missään luokassa: joka on laiska, epärehellinen, väkivaltainen ja tietämätön.

Miten näinollen bramiini todellisuudessa saastuu paarian varjosta?

Asia on seuraavalla tavalla. Jos bramiini — käydessään, ei kadulla, vaan elämän tiellä — unohtuu haaveilemaan väärästä ja alhaisesta ihanteesta, paarian ihanteesta, silloin hän on saastuttanut itsensä. Jos hän unelmoi laiskurin ihanteesta, on hän saastuttanut itsensä, eikä häntä siitä puhdista minkään puhdistusrituaalin noudattaminen, vaan ainoastaan laiskuuden voittaminen, työntekijän ihanteeseen pyrkiminen. Jos bramiinia alkaa vaivata vilpillisyys, silloin hän ei ole saavuttanut kauppiasluokan ihannetta, vaan paarian varjo on sattunut häneen, ja hän on siten saastunut. Hän on paaria itse, koska hän on epärehellinen ja haluaa itse pitää rikkautensa. Jos hän taas haluaa käyttää väkivaltaa »ihmisten hyväksi ja Jumalan kunniaksi», vastoin ritariluokan ihannetta, silloin tämä ihannoitu väkivalta saastuttaa hänet. Siten ovat saastuttaneet itsensä kirkot ja yleensä henkisetkin liikkeet. Täytyy luopua paarian tavoista, ja bramiinina ensin ja samalla toteuttaa kolmen kastin ihanteet; jotta todella olisi bramiini, jumalan mies. Kun ihminen on todellinen bramiini, eivät mitkään paarian varjot häntä saastuta. Fransiskus Assisialainen oli todellinen bramiini. Hän saattoi innostua niin, että meni ja suuteli spitaalitautista veljeään — eikä saastunut.

Näin on yleisestä kulttuuristamme aate hävinnyt, joten järeillä ovat vain sen tyhjät kuoret. Päästäk-

semme takaisin oikeaan asentoon on meidän syvennyttävä asioihin sisästäpäin. On omassa luonteesamme voitettava varjot, että kestäisimme valon.

— — —

Siirrymme sitten omaan kulttuuriimme, kristinuskoon. Juhlimme siinä kevätpäivän tasausta eli sitä hetkeä, jolloin auringon valta nousee pakkasen ja talven takaa. Mutta niinkuin talvi ei kestä auringon edessä, niin kulttuurimmeakaan, joka on kuin talvi, ei kestä nousevan henkisen auringon, Kristus-elämän, valoa, vaan häviää, häviää talven tavoin.

Tähän kevätpäivän tasaukseen olemme liittäneet Jeesuksen tuomion ja teloituksen.

Kun evankeliumien kertomuksista katselemme Jeesuksen tuomiota niin huomaamme, että se jo tavallisenkin oikeustajunnan kannalta oli väärä. Huomaamme, kuinka ulkonaiset johtajat olivat jo ennakolta päättäneet tuomion, ja vain kansan ja yleisen mielipiteen vuoksi he lavastivat oikeudenkäynnin. Uudessa Testamentissa puhutaan jopa väärästä todistajista. Sanotaan nimenomaan: »ylipapit ja koko Neuvosto etsivät väärää todistusta Jeesusta vastaan tappaakseen hänet». Mutta vaikka monta väärää todistajaa oli esiintynyt, ei sittenkään saatu niin paljon varmalta näyttävää, että Jeesus olisi voinut sen perusteella tuomita.

Kun syytetty ei todistuksiin vastannut eikä puolustautunut, esitti ylimmäinen pappi Jeesukselle kysymyksen: »Oletko sinä Kristus, Jumalan Poika?» ja kun Jeesus vastasi: »Olen, niinkuin sanot», silloin

katsottiin tämän riittävän, ja Jeesus sai kuoleman-tuomion.

Mutta juutalaisilla ei ollut tuomion täytäntöönpano-oikeutta, siksi piti saada mukaan roomalainen maaherra Pilatus, jolla se oli. Pilatusta painostettiin uhkauksilla. Hänelle huomautettiin mm.: »Jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä». Tämä siitä huolimatta vaikka Jeesus oli aikanaan sanonut: »Antakaa siis keisarille mikä keisarin on».

Näin painostettuna Pilatus lopulta mukautui, vaikka vastahakoisesti juutalaisten vaatimukseen. Ja se merkitsi Jeesukselle kuolemantuomiota.

Mutta koko kristillisen ajan on ymmärretty, että Jeesusta kohtasi ennakolta suunniteltu väärä tuomio. Niinpä itse juutalaistenkin keskuudessa on äskettäin herätetty kysymys: eikö Jeesuksen tuomio pitäisi ottaa uudelleen käsiteltäväksi heidän korkeimmassa neuvostossaan?

— — —

Myöhemmin tapahtui kristikunnassa Jeesusta kohtaan vielä merkillisempi väärä tuomio. Seuratkaamme sen syntyä.

Alkaneessa kristillisessä liikkeessä oli johtavia opettajia, jotka yhdessä ja yksimielisesti arvioivat ja julistivat näin: »Kristitty ei käy sotia. Kristus on vapauttanut hänet aseista». Niinpä alkukristityt alistuivat mieluummin marttyyriuteen, kuin Mestarinsa opin vastaiseen elämänmenoon. Mutta niinkuin kaikki meidän kulttuurissamme madaltuu ja muuttuu pelkiksi kuoriksi, samoin muuttuivat kristillisen liikkeen johtajatkin yhä vähemmän tietoisiksi Mesta-

rinsa opista ja hengestä. He eivät enää tienneet, mikä kuului Jumalalle, mikä keisarille. Lopulta ei Jumalalle jäänyt mitään. Kirkollinen liike johtajineen alistui valtiokirkoksi. Sellaisena kirkko tuki Rooman maailmanvallan armeijaa. Ja omassakin asiassaan ja omastakin aloitteestaan kirkko tarttui aseisiin.

Näin sorruttuaan väkivaltaan tuli kirkollekin milteipä johdonmukaiseksi välttämättömyydeksi antaa Jeesuksestakin uusi arviointi, uusi tuomio. Ja niin kristilliset teologit julistivat: Jeesuksen teloitustuomio kuuluikin jumalansuunnitelmaan. Jumala itse johti sen sisäisesti. Jumala oli niin vihastunut ihmisiin, että se viha vaati puhtaimman olennon tapettavaksi — muuten Jumala luomistyössään ei saisi tasapainoaan takaisin. Olihan jo Vanhassa Testamentissa joku Herra sanonut: »Sillä tuli on syttynyt minun vihassani ja polttaa alimpaan helvettiin ja kuluttaa maan hedelmineen, ja polttaa vuorten perustukset» jne. Niin täytyi siis kiusata Jeesusta viatonta olentoa, jotta joku Herra saisi tasapainonsa takaisin.

Ja teologit julistivat edelleen: siinä kristinusko on, että uskomme Jeesuksen teloituskuolemaan Jumalan järjestämänä tuomiona. Ja niinkuin Jumala tyyntyi ja tyytyi, kun Jeesuksen veri vuoti, samoin mekin tyynnymme ja tyydymme peseytyessämme tässä veressä.

Näin meni kristikunnassa kumoon Jeesuksen tuoma arviointi, tuomio: hänen oppinsa. Ja koska saamme niittää mitä kylvämme, koska meille mita-

taan samalla mitalla millä me olemme mitanneet, siksi olemme siinä missä olemme: oman väärän tuomionsa seurauksena ihmiskunnan kulttuuri on nyt luhistumistilassa.

— — —

Mutta Jeesuskin puhuu tuomiosta. Hän puhuu näin: sen ajasta ei tiedä kukaan muu kuin Isä, mutta kun se aika koittaa, silloin Ihmisen Poika asettuu valtaistuimelleen, eroittaa kansat oikealle ja vasemmalle, ja sitten Kuningas tuomitsee ne.

Kun luemme Jeesuksen esitystä tästä tuomiosta, pääsemme oikeaan käsitykseen asiasta. Jeesuksen esityksessä ei puhuta mitään Ihmisen Pojan rääkkäämisen ja teloittamisen tarpeellisuudesta. Jako oikealle tai vasemmalle ei tapahdu sen tai tuon kaavamaisen uskontunnustuksen mukaan. Perustelut ovat kokonaan toiset. Ne ovat yksinomaan käytännöllistä laatua. Oikealle joutuvat ne, jotka ovat otaneet Kuninkaan vastaan hänen nuoremmissa veljissään, auttaneet heitä. He auttoivat niitä, jotka Kristuksen opin mukaisesti tekivät työtä Jumalan valtakunnan toteutumiseksi ihmisten keskuudessa. Sillä tämä Jumalan valtakunnan toteutuminen ihmisten keskuudessa on se alkuperäinen suunnitelma, jota varten ilmennyt elämä on olemassa.

Vasemmalle puolelle joudutaan myös aivan käytännöllisistä syistä. Sinne johtaa henkinen laiskuus. Sinne joudutaan kun ei oteta Kuningasta vastaan hänen nuoremmissa veljissään. Sinne joudutaan kun ei tehdä työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla Ku-

ninkaan eli Jumalan valtakunnan toteutumiseksi ihmisten keskuudessa.

Jo vuosia sitten, vakavoituneeksi teosofiksi tultuaan, on allekirjoittanut monasti iloinnut siitä, että Uudessa Testamentissa on tällainen, Jeesuksen esittämä ennakkokuvaus planeettamme ja ihmiskuntamme käännekohdasta, ratkaisuvaiheesta. Se oli suurena apuna päästäkseen asialliseen selkeyteen elämän omasta järjestyksestä. Se oli omalta kohdaltaan apuna päästäksemme ulos siitä pakkopaidasta, siitä umpimähkäisestä totenapitämisen sumusta, johon uskonnollisessa elämässämme olimme ajautuneet.

— — —

Tähän Uuden Testamentin tuomiokuvaukseen liittyy nyt merkillinen, mullistava historiallinen tapahtuma: tuomio ei ole enää vain ennakkokuvaus, vaan se on tullut toteutumisvaiheeseensa. Ihmiskunnan kehitys on saavuttanut sen tilan, että Jumalan valtaistuini on tullut fyysilliseen maailmaan. Valtaistui-mella istuu Ihmisyys, Ihmisen Poika, Kuningas, Kristus, joka on ottanut Karman johdon käsiinsä. Isä ja Hänen Elämänsä, Hänen käytännöllinen Viisautensa ja Majesteettiutensa, se, jossa kaikki pulmat on ratkaistu, se on nyt astunut ihmiskunnan käytännölliseen elämään. Se tapahtui Pekka Ervas-tin keskushenkilönä ollessa. Siitä johtuu se perinpohjainen muutos, että väkivallan aika on mennyt, että väkivallalla ei enää mitään todellista hyvää aikaansaada.

Tämä koskee aina ensisijassa yksilöitä, mutta nyt se koskee yhä määräävämmiin myös kansoja. Sano-

taanhan tuomiokuvauksessakin nimenomaan, että kansat kutsutaan tuomiolle. Ja Pekka Ervast sanoi myös: nyt kysytään kansoilta: tahdotteko elää vai tahdotteko kuolla? Kansojen on osattava järjestää elämänsä ratkaisevasti inhimillisemmälle pohjalle. Joudumme näinollen kysymään: missä on se kansa, joka tekee aloitteen? Ruotsi osasi olla käyttämättä armeijaa. Suomi ja Intia osasivat pysyä passiivisessa vastarinnassa. Mutta missä on se kansa, joka kokonaan riisuu armeijansa? Viittauksia on tehty. Niinpä suuri Opettajamme Pekka Ervast on sanonut, että Suomen tehtävä on täydellinen aseista riisuutuminen. Mutta on muistettava, että tämä aseista riisuutuminen on tapahtuva vapaaehtoisesti, kansan omasta aloitteesta.

— — —

Jatkakaamme edelleen. Pekka Ervast on sanonut myöskin, että oikea usko ei ole joittenkin asioiden umpimähkäistä totenapitämistä, eikä se liioin ole ennakoluuloista kieltämistä. Mitä usko siis on? Usko on tekoa. Usko on tahtomista päästä selvyYTEEN asioista. Usko on tahtomista yhtyä Jumalaan. Lopuksi usko on Jumalan tahdon ilmentämistä käytännössä.

Ei siis riitä, että me noin vain uskomme esim., että kosmillinen Kristus ruumistui Jeesus Kristuksessa eetteritasolle ja ihmiskunnan päivätietoisuuteen, tai että kosmillinen Isä ruumistui Pekka Ervastissa fyysillis-kemialliselle tasolle ja ihmiskunnan päivätietoisuuteen, ruumiilliseen elämään, ja että Karma on siirtynyt Kristuksen käteen, että ratkai-

seva käännekohta ihmiskunnan elämässä on saavutettu. Ei riitä umpimähkäinen usko tai kieltäminen sinne tai tänne.

Asia on niin, että meidän täytyy saada tällaisissakin asioissa kaksi todistajaa, sisäinen ja ulkoinen. Ja ne me saamme vakavina totuudenetsijoinä, käytännöllistä uskoa elävinä pyrkijöinä. Yhden todistuksen saamme sisäisesti, ensin aavistuksena ja sitten ymmärryksellisenä vakaumuksena, selviönä. Toisen todistuksen saamme suurilta Opettajiltamme, ennen kaikkea Pekka Ervastian kirjoituksista ja Jeesus Kristuksen puheista, seuraamalla heidän käytännöllisiä opetuksiaan. Siten syventymällä tyhjennymme ennakkoluuloista, tulemme kuin tyhjiksi astioiksi, joihin uusi sisältö voi sijoittua.

On huomattava, että vaikka kutsu tuomiolle on kohdistettu kansoihin, ryhmiin, niin kuitenkin **kansat** ja ryhmät muodostuvat yksilöistä. Vedotaan siis ennenkaikkea bramiinisieluihin ja kansojen, ryhmien, johtajiin, niihin, joiden aivankuin luonnolliseen velvollisuuteen kuuluu: tietää ainakin se, mikä on paarian varjo. Heitä elämä tahtois herättää ja johdatella liittymään yhteen, muodostaakseen Valtastuimen oikealle puolelle sen valtakunnan, jossa Isä hallitsee, ja jonka valtakunnan muodostaminen on kuulunut ohjelmaan luomistyön alusta asti.

Jo Uudessa Testamentissa esitetyn tuomiokuvauksenkin mukaan meille jää siis tehtäväksi: Kristuksen, Isän, vastaanottaminen. Se taas tapahtuu: tekemällä työtä ja kasvattamalla itseämme siten, että

meissä heräävät ja kasvavat ne aurinkovoimat, Kristus-voimat, joiden avulla alemmat elementit — niinkuin jo edellä on puhe ollut — puhdistuvat ja alkemistisesti muuttuvat korkeampien kaltaisiksi.

Tällöin on huomattava, että kaikki vanha historiamme, jopa edellisten juurirotujemme historia, on karmana, jopa täyttymättä jääneenä dharmanakin meissä. Sekin on vietävä täyttymykseen, ja sitten kehitettävä edelleen. Samoin nykyinen viides juurirotu on saatava täyttymykseen. Sitten meidän on luotava ja vietävä täyttymykseen kuudes ja seitsemäs juurirotu! Sellainen on mahdollista Jumalan avulla ja Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Edellä, olemme jo puhuneet Vuorisaarnan viiden käskyn psykologisesta ja alkemistisesta merkityksestä. Nyt lisäämme vielä jotakin näiden juurirotujemme velvoituksen kannalta. Voinemme sanoa, että ensimmäisten neljän käskyn avulla selviydymme neljän ensimmäisen juurirodun karmassa ja dharmassa. Viides käsky pätee viidennen, kuudennen ja seitsemännen juurirodun alueilla, vaikka kaikkikin käskyt ovat siinä mukana.

Siirrymme nyt siis tähän rotujen ja käskyjen vastaavaisuuteen.

Ensimmäinen on suuttumattomuuden käsky. Viha on aurinkovastainen, hävittävä voima. Jos suutumme, ei rakentava aurinkovoima pääse meissä vaikuttamaan. Ensimmäinen juurirotu ilmeni eetteritasolla, ja sen ikä oli Salaisen Opin mukaan 170 milj. vuotta. Voimme ymmärtää, että ihanteen laiminlyöminen herättää laiminlyöjässä, siis meissä ihmisissä, louk-

kaantuneisuutta, jopa suuttumusta. Tuskin sellainen ihminen osaa suuttua, joka on täysin täyttänyt ihanteensa. Laiminlyöty ihanne suututtaa laiminlyöjää itseään. Kun otamme käytännölliseksi ihanteeksemme suuttumattomuuden, silloin korjaamme ja täydennämme laiminlyömäämme ensimmäisen juurirodun ihannetta. Ensimmäisen juurirodun perintö meissä puhdistuu, tekee tilaa Kristukselle.

Toinen on puhtauden käsky: älä ole ajatuksissasiikaan epäpuhdas. Tämän käskyn noudattamisella korjaamme toisen juurirodun laiminlyöntejä. Puhdistumme alemmanlaatuisesta tunne-elämästä, ja viemme sen perintöä eteenpäin. Alempaan tunne-elämään liittyy sukupuolivoima, ja taipumus sen väärinkäyttöön. Tässäkään asiassa me tuskin pääsemme voittoisasti perille ennenkuin vasta sitten, kun olemme asettaneet Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle. Silloin voimme ottaa älyllämme kiinni asiasta, niin ettemme hempeile aistillisissa mielikuvissa.

Tavallisessa kulttuurissamme puhutaan mm. sukupuolivoiman patoutumisesta, jonka arvellaan syntyvän, ellei himoa tyydytetä. Tuollainen puhe johdetaan tietämättömyydestä, tosiasioiden huomioonottamattomuudesta. Sillä sukupuolivoima osaa itse järjestyä, reguloitua, jos emme siihen puutu. Tiedämmehän, että naisilla se tapahtuu aikakaussittain, säännöllisin väliajoin. Ja ihanteellisen nuorukaisen kamppailuissa muodostavat yövuodot jonkinlaisen varaventtiilin, niinkuin muistelen P. E:n joskus aikaisemmin aikakauskirjassaan kirjoittaneen. Kunnes sitten totuudenetsijä kokee sisäisen Kristuksen tule-

misen itsessään, jolloin Kristus saa voiton sukupuoli-voimasta. — Jos siis patoutumisista puhutaan, niin ovat ne pikemminkin likaisten ajatusten ja mielikuvien patoutumia, joita ruokitaan ja vahvistetaan väärillä, alhaisilla, Kristuksen opin vastaisilla ohjailuilla, neuvoilla ja opetuksilla. Muistakaamme: puhtaus ja rakkaus, epäitsekäs veljesrakkaus, on se lääke, jota meidän on oppiminen, se tie, jota meidän on kulkeminen. Ja puhtaus ja rakkaus kulkevat käsi kädessä. Pekka Ervast sanookin yhä uudelleen: ei ole rakkautta ilman puhtautta eikä puhtautta ilman rakkautta.

Kolmas on vannomattomuuden käsky. Taaksepäin katsoessa tämä käsky on yhteydessä kolmanteen juurirotuun. Kolmannen juurirodun aikana tulimme fyysilliselle tasolle ja saimme järjen, suuri osa meistä. Se tapahtui muinaisella Lemurian mantereella. Näinollen kolmas eli vannomattomuuden käsky on suhteessa kolmanteen juurirotuun ja sen perintöön sillätavoin, että nyt on saatava totuus esille järjellisillä perusteilla, järjellis-moraalisella näkemyksellä. Sitävirten olemme totuudenetsijöitä, että totuus tulisi meihin, elävä totuus. Valoilla totuus ei tule meihin. Valat ovat pikemminkin Jumalan ja elämän pilkkaa. Vannomattomuus sensijaan auttaa totuudenetsijän järjen puhdistumista ja kirkastumista. Tässä yhteydessä voimme muistaa, että kolmatta vihkimystäkin sanotaan kirkastukseksi.

Neljäntenä on pahanvastustamattomuuden käsky. Taaksepäin se asettaa meidät suhteeseen neljänteen eli atlantilaiseen juurirotuun ja sen perintöön. At-

lantiksella pääsi niin suuri pahuus, niin hirmuinen itsekkyyys valtaan, että koko manner senvuoksi tuhoutui. Siinä rodussa jouduttiin myös toiselta puolen vastustamaan pahaa, jopa siinä määrin, että silloiset valkoisetkin taistelivat mustia vastaan. Ja koska me ihmiset yleensä olimme sielläkin mukana, niin tulee pahanvastustamattomuus meille nyt kulmaksi taaksepäin. Meidän ei tarvitse eikä meille sovi taistelu missään merkityksessä, ei ketään eikä mitään vastaan. Jumalallinen elämä itse järjestää ja tuomitsee, jakaa ihmiset oikealle ja vasemmalle. Kun emme vastusta pahaa vaan voitamme pahan hyvässä, vaikuttaa se koko menneisyyteemme lunastavasti. Ja niin ihminen voi aloittaa nousun ylöspäin sillä kaarella, palautumisen tiellä.

Viides käsky on aktiivisen rakkauden käsky: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näinollen tämä käsky — roduista puheenollen — pätee viidennen, kuudennen ja seitsemännen juurirodun dharmaan. Tämä tietysti niin, että kaikki edellisetkin käskyt ovat kaiken aikaa elävinä vaikuttamassa. Näissä roduissa, viidennessä, kuudennessa ja seitsemännessä elämä ja kehitys nousee ylöspäin, koska käännekoh- ta oli neljännessä rodussa. Samalla kun menneisyyttä lunastetaan, avautuu tie tulevaisuuteen.

Tulevaisuutemme aukenee, luopuessamme taisteluasenteesta. Muistamme P.E:n sanoneen, ettemme voi auttaa pimeyden henkivaltoja, ellemme kieltäydy heitä tottelemasta. Kun emme heitä tottele, silloin he hämmästyvät ja lopulta heräävät, niinkuin Victor Hugon »Kurjissa» Jean Valjean piispan kieltäyty-

essä juriidisista pakkokeinoista. Mekin luovumme pakkokeinoista ja sensijaan asetumme sielussamme rukousasentoon kaikkia kohtaan. Siten otamme vastaan sisäisen Kristuksen. Viides käsky tähtääkin siihen, että opimme rakastamaan totuutta, veljeyttä, Jumalaa ja toinen toisiamme.

Kuudennelle juurirodulle — jonka P. E. sanoo nyt jo okkultisesti alkaneen — onkin tyypillistä veljesrakkaus. Sillä sukupuolirakkautta, lemmen idylliä, ei enää ole, koska ei ole enää kahta sukupuoltakaan. Sensijaan on olemassa — jos niin tahdomme sanoa — puhtaan, pyyteettömän veljesrakkauden idylli.

Seitsemännessä juurirodussa — jonka dharmia nyt myös jo on esoteerisesti avattu — pitäisi vallita, jos niin sopii sanoa, jumalallinen perhe-idylli sentähden, että ihmiset siinä tajuavat, että yksin sisäinen Jumalamme on Isämme, Hallitsijamme, ja me kaikki olemme veljiä, olemme käytännöllisesti Jumalan poikia siten, että ilmennämme Isän tahtoa. Silloin on ihmiskunnassa käytännössä se uusi Jerusalem, joka suurissa Jumalan Pojissa, Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa, nyt on alustavan ratkaisevasti astunut ihmisten päivätietoiseen elämään täällä fyysis-kemiallisessakin maailmassa.

Näin siis Vuorisaarnan viisi käskyä ovat sellaisia, että niiden seuraaminen pätee kaikkien juurirotujen, niin menneitten kuin tulevienkin rotujen dharmaan, niihin sisältyvien ihanteitten toteuttamiseen. Uhrimme on siinä, että Vuorisaarnan Mestarin johdolla uhraudumme Jumalan tahtoon ja veljesrakkauteen.

Nämä ohjeet olemme saaneet Jeesus Kristukselta, syvennettyinä ja selvennettyinä ja uudelleen järjestettyinä Pekka Ervastilta. Näiden ohjeitten opastuksella voimme oppia suorittamaan sitä dharmaa, sitä ihanne-velvoitusta, jota varten sekä maailma että me ihmiset olemme olemassa: että olisimme käytännöllisestikin Isän poikia Jumalan valtakunnassa.

J. R. HANNULAN KIRJOJA

	Nid.	Sid.
Luominen (+ Tubal-Kain, Ven- denpaisumus, Isä Aabraham)	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	100:—	—
Vallitseeko ihmiselämässä laki	150:—	200:—
Johanneksen evankeliumi teo- sofian valossa	—	350:—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökul- masta I—V	600:—	700:—
Pekka Ervastian asema (8 vih- koa)	—	300:—
Ihminen, mitä mietit?	100:—	—
Jos Kristusta seuraisin	100:—	700:—
Uudesti syntyvä temppeli	100:—	—
Elämänymmärryksemme raken- tuminen	100:—	—
Syntynyttä maailmanuskontoa	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Mestari ja me	200:—	—
Ihmisyys	150:—	—
Tuomiokausi I	150:—	—
Tuomiokausi II	150:—	—
Paratiisin taru	150:—	—
Mestarin sanoma	150:—	—
Uudet maat ja taivaat	150:—	—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O Ensimmäinen ja Viimei- nen	250:—	330:—

Näitä kirjoja voi tilata osoitteella: Neiti Alma
Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Hinta sid. 330 mk